

Οι αριθμοί

**Πώς να είστε ΒΕΒΑΙΟΙ για την Επιστροφή του
Ιησού το 2030**

Κ. Λουκ Χάμφρεϊς

Ένας συνοδευτικός τόμος για το βιβλίο «Διδάσκοντας την
Ιστορία Πριν Συμβεί»

2026

Πίνακας περιεχομένων

Πώς να διαβάσετε αυτό το βιβλίο	3
Η απάντηση σε μία σελίδα	4
ΜΕΡΟΣ Ι — ΒΑΣΙΚΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ	5
Κεφάλαιο 1 — Οι κανόνες της καταμέτρησης	5
Κεφάλαιο 2 — Ποιο Ημερολόγιο και Γιατί	8
Κεφάλαιο 3 — Τι μετράει ως αποδεικτικό στοιχείο	11
ΜΕΡΟΣ ΙΙ — ΟΙ ΔΥΟ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ	15
Κεφάλαιο 4 — Ιεζεκιήλ 4: Δύο φυλακές, δύο ποινές	15
Κεφάλαιο 5 — Λευιτικό 26: Πολλαπλασιασμός επί επτά	18
Κεφάλαιο 6 — Το Ρολόι του Ισραήλ	26
Κεφάλαιο 7 — Το Ρολόι του Ιούδα	29
ΜΕΡΟΣ ΙΙΙ — ΟΙ ΕΒΔΟΜΗΝΤΑ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ	35
Κεφάλαιο 8 — Οι εβδομήντα εβδομάδες του Δανιήλ	35
ΜΕΡΟΣ ΙV — ΣΥΓΚΛΙΣΗ	47
Κεφάλαιο 9 — Τέσσερα ρολόγια, ένα έτος	47
Κεφάλαιο 10 — Πάσχα 2030: Η Ημερομηνία Λήξης	52
ΜΕΡΟΣ V — ΑΠΟ ΤΟ ΧΡΟΝΟ ΣΕ ΜΕΡΑ	55
Κεφάλαιο 11 — Οι πέντε μήνες	55
Κεφάλαιο 12 — 1290 · 1260 · 1250 · 1335	59
Κεφάλαιο 13 — Η Ακολουθία της Γιορτής	63
Κεφάλαιο 14 — Όπου τα δύο ημερολόγια συμφωνούν	66
ΜΕΡΟΣ VI — ΑΝΤΙΠΑΡΑΘΕΣΗ	69
Κεφάλαιο 15 — Οι πιο έντονες αντιρρήσεις	69
Παραρτήματα	75
Παράρτημα Α — Κύριο Χρονολόγιο	75
Παράρτημα Β — Κάθε Υπολογισμός, Αναπαραγωγίμος	78
Παράρτημα Γ — Η Ημέρα Μετράει	79
Παράρτημα Δ — Εορτολόγιο 2025–2030, Και οι δύο Απολογισμοί	80

Παράρτημα Ε — Σημειώσεις Χρονολογίου	81
--	----

Πώς να διαβάσετε αυτό το βιβλίο

Μην με πιστεύεις.

Αυτό δεν είναι μετριοφροσύνη. Είναι η μέθοδος. Αυτό το βιβλίο κάνει έναν συγκεκριμένο ισχυρισμό για μια συγκεκριμένη χρονιά, και ο μόνος έντιμος τρόπος για να κάνεις έναν τέτοιο ισχυρισμό είναι να σου δώσει τα εργαλεία για να τον ελέγξεις και μετά να κάνεις κάτι που δεν σου ταιριάζει.

Να, λοιπόν, τι έκανα. Κάθε αριθμός σε αυτό το βιβλίο έχει υπολογιστεί ξανά από την αρχή. Δεν έχει αντιγραφεί από το προηγούμενο βιβλίο μου. Δεν έχει εμπιστευτεί τους δασκάλους από τους οποίους τον έμαθα.

Υπολογίζεται εκ νέου, από τις ακατέργαστες εισόδους, σε ένα υπολογιστικό φύλλο που υπολογίζει εκ νέου τον εαυτό του και μου λέει πότε κάτι έχει σταματήσει να αθροίζεται. Αυτό το υπολογιστικό φύλλο εντόπισε δύο από τα δικά μου λάθη ενώ το δημιουργούσα. Έχω αφήσει και τα δύο λάθη στο αρχείο, στο Κεφάλαιο 3, επειδή θα πρέπει να ξέρετε πώς μοιάζει ένα βιβλίο όταν ο συγγραφέας του είναι πρόθυμος να διορθωθεί με τη δική του αριθμητική.

Να τι σας ζητώ σε αντάλλαγμα. Διαβάστε τα τρία πρώτα κεφάλαια πριν διαβάσετε οτιδήποτε άλλο.

Ξέρω ότι δεν διαβάζει κανείς έτσι ένα βιβλίο προφητείας. Θέλετε τις ημερομηνίες. Οι ημερομηνίες βρίσκονται στο Κεφάλαιο 6, και δεν πρόκειται να προσποιηθώ ότι δεν ξέρω ότι θα προχωρήσετε παρακάτω. Αλλά στα πρώτα τρία κεφάλαια σας λέω ακριβώς πώς μετράω, ακριβώς ποιο ημερολόγιο χρησιμοποιώ και γιατί, και ακριβώς τι μετράει ως αποδεικτικό στοιχείο σε αυτό το βιβλίο και τι όχι. Αν σας έλεγα πρώτα το συμπέρασμα και μετά τη μέθοδο, θα είχατε δικαιολογημένη υποψία ότι επέλεξα τη μέθοδο που ταιριάζει στο συμπέρασμα. Έτσι, η μέθοδος έρχεται πρώτη, πριν καταλάβετε πού οδηγεί.

Αυτή είναι η διαφορά μεταξύ αριθμητικής και αριθμολογίας. Η αριθμητική ορίζει τους κανόνες της πριν υπολογίσει. Η αριθμολογία βρίσκει έναν κανόνα που παράγει τον αριθμό που ήθελε.

Μια σημείωση για τον τόνο, αφού τα βιβλία προφητειών έχουν φήμη. Αν μπορούσα, θα σου φώναζα. Θα σου πω ότι πρέπει να δράσεις τώρα. Δεν χρησιμοποιώ την επείγουσα ανάγκη ως τεχνική πωλήσεων. Σου λέω το ημερολόγιο του Κυρίου και σε προειδοποιώ να ενεργήσεις σύμφωνα με αυτό. Θα σου παρουσιάσω ό,τι έχω βρει με τον τρόπο που εκπαιδεύτηκα να παρουσιάζω μια αξιολόγηση νοημοσύνης: πηγές, επίπεδα εμπιστοσύνης. Αυτό που κάνεις με αυτό είναι μεταξύ εσένα και του Θεού. Πάντα ήταν. Δεν είμαι εγώ υπεύθυνος για

την αιώνια διεύθυνσή σου, εσύ είσαι. Προσεύχομαι να είμαστε μαζί στον παράδεισο, αλλά αν όχι, θα με σκέφτεσαι κάθε 1000 χρόνια ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ και θα κλαις που δεν με άκουσες.

Ένα ακόμα πράγμα, και μετά ξεκινάμε.

Θα βρείτε, διάσπαρτα σε όλο αυτό το βιβλίο, σημεία όπου οι άνθρωποι θεωρούν το επιχείρημά μου αδύναμο. Δεν είναι θαμμένα σε υποσημειώσεις. Βρίσκονται στο κυρίως κείμενο, στο σημείο που έχουν σημασία. Δεν υπάρχουν αδύναμοι κρίκοι σε αυτήν την αλυσίδα, αλλά θα βρείτε μερικούς που θα νομίζετε ότι είναι . Δεν είστε ηλίθιοι. Απλώς δεν καταλαβαίνετε ακόμα ...

Κ. Λουκ Χάμφρεϊς info@purelife2030.com

Η απάντηση σε μία σελίδα

Πριν από τη δουλειά, ο προορισμός. Για να ξέρεις πού πηγαίνει αυτό και να με παρακολουθείς να φτάνω εκεί.

Το Ιεζεκιήλ 4 καταγράφει δύο ποινές φυλάκισης. Ο Θεός λέει στον προφήτη να ξαπλώσει στο αριστερό του πλευρό για 390 ημέρες και στο δεξί του πλευρό για 40 ημέρες — μία ημέρα για κάθε χρόνο — φέροντας την ανομία του οίκου Ισραήλ και του οίκου Ιούδα. Δύο έθνη, δύο ξεχωριστές ποινές, δύο ξεχωριστά ρολόγια.

Το Λευιτικό 26 αναφέρει τον κανόνα της κλιμάκωσης. Τέσσερις φορές σε ένα κεφάλαιο, ο Θεός λέει ότι αν η τιμωρία δεν προκαλέσει μετάνοια, θα τιμωρήσει «επταπλάσια». Τέσσερις προειδοποιήσεις, τέσσερις πολλαπλασιασμοί.

Κανένας από τους δύο οίκους δεν μετάνιωσε. Έτσι, και τα δύο ρολόγια πολλαπλασιάστηκαν.

Το ρολόι του Ισραήλ. Τα 390 χρόνια ξεκινούν από την αποτυχημένη πολιορκία της Ιερουσαλήμ από τους Ασσυρίους το 701 π.Χ. και λήγουν το 311 π.Χ. Καμία μετάνοια. Πολλαπλασιασμένο επί επτά: $390 \times 7 = 2730$ χρόνια, επαναλαμβανόμενα από την αρχική αρχή.

701 π.Χ. + 2730 χρόνια = **2030 μ.Χ.**

Το ρολόι του Ιούδα. Τα 40 χρόνια ξεκινούν από τη σταύρωση το 30 μ.Χ. και λήγουν το 350 μ.Χ. Καμία μετάνοια. Πολλαπλασιασμένο επί επτά: 280 χρόνια, που λήγουν το 350 μ.Χ. Ακόμα καμία μετάνοια. Πολλαπλασιασμένο επί επτά ξανά — σαράντα πολλαπλασιασμένο επί επτά δύο φορές, $40 \times 7^2 = 1960$ χρόνια.

70 μ.Χ. + 1960 χρόνια = **2030 μ.Χ.**

Δύο ακόμη ρολόγια πέφτουν στο ίδιο έτος. Δύο χιλιάδες χρόνια — σαράντα Ιωβηλαία — από τη σταύρωση του 30 μ.Χ. πέφτουν στο 2030. Και μια γενιά ογδόντα ετών, το χρονικό διάστημα που δίνει ο Ψαλμός 90 για τη ζωή ενός ισχυρού άνδρα, μετρημένο από την ανακήρυξη της Ιερουσαλήμ ως πρωτεύουσας από την Κνεσέτ στις 23 Ιανουαρίου 1950, πέφτει στο 2030. Το Κεφάλαιο 9 εξετάζει κατά πόσον αυτά τα τέσσερα είναι πραγματικά ανεξάρτητα το ένα από το άλλο, και η απάντηση είναι λιγότερο από ό,τι ισχυρίστηκα κάποτε .

Οι ποινές λήγουν το Πάσχα. Το ρολόι του Ιούδα ξεκίνησε το Πάσχα του 70 μ.Χ., όταν ο Τίτος έκλεισε τα τείχη της Ιερουσαλήμ. Από το Πάσχα στο Πάσχα, 1960 χρόνια, μας φέρνει στην περίοδο του Πάσχα του 2030. Το ρολόι καθορίζει το έτος. Ο καθορισμός της ημέρας μέσα σε αυτήν την περίοδο κάνει ένα περαιτέρω βήμα, όπως γίνεται στο Κεφάλαιο 10, το οποίο καταλήγει στις 21 Νισάν - την τελευταία ημέρα των Αζύμων, 24

Απριλίου 2030.

Έπειτα, πέντε μήνες. Η Αποκάλυψη 9:5 δίνει μια περίοδο πέντε μηνών κατά την οποία οι άνθρωποι βασανίζονται και δεν μπορούν να πεθάνουν — οδηγούνται, όχι καταστρέφονται, προς τη μετάνοια. Από τις 24 Απριλίου 2030 έως **τις 27 Σεπτεμβρίου 2030** είναι 157 ημέρες συνολικά — πέντε ημερολογιακοί μήνες και τρεις ημέρες. Το Κεφάλαιο 11 ασχολείται με αυτές τις τρεις ημέρες αντί να τις στρογγυλοποιεί.

Που είναι το Γιομ Τερουά. Η Γιορτή των Σαλπίγγων. Η επόμενη γιορτή της ακολουθίας που ο Ιησούς δεν έχει ακόμη εκπληρώσει — Εκπλήρωσε τις τέσσερις εαρινές γιορτές ακριβώς σύμφωνα με το πρόγραμμα κατά την πρώτη Του έλευση, και απομένουν τρεις φθινοπωρινές γιορτές.

Όλα τα άλλα σε αυτό το βιβλίο έχουν ως στόχο να δείξουν ότι αυτές οι επτά παράγραφοι είναι αληθινές.

ΜΕΡΟΣ Ι — ΒΑΣΙΚΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ

Καθιέρωση της μεθόδου πριν καν καταλάβεις πού οδηγεί.

Κεφάλαιο 1 — Οι κανόνες καταμέτρησης

Υπάρχει μια εκδοχή αυτού του βιβλίου που παραλείπει αυτό το κεφάλαιο. Είναι χειρότερο βιβλίο.

Σχεδόν κάθε επιχείρημα σχετικά με τις προφητικές ημερομηνίες που έχω δει ποτέ να καταρρέει, κατέρρευσε και εδώ — όχι λόγω θεολογίας, όχι λόγω ιστορίας, αλλά επειδή κάποιος άλλαξε σιωπηλά τον τρόπο με τον οποίο μετρούσε στη μέση. Έτσι, πριν μετρήσω οτιδήποτε, θα σας πω τους τέσσερις κανόνες με τους οποίους μετράω. Ισχύουν για κάθε υπολογισμό σε αυτό το βιβλίο χωρίς εξαίρεση. Αν με πιάσετε να παραβιάζω έναν, έχω κάνει λάθος και θα πρέπει να το πείτε.

Κανόνας 1 — Οι μετρήσεις περιλαμβάνουν και τα δύο τελικά σημεία

Όταν η Αγία Γραφή λέει ότι μια περίοδος είναι 1260 ημέρες, θεωρώ την πρώτη ημέρα ως την ίδια την ημέρα έναρξης και την 1260ή ημέρα ως την τελευταία ημέρα. Και τα δύο άκρα υπολογίζονται.

Αυτό δεν είναι κάτι που διευκολύνει την εβραϊκή κοινωνία. Έτσι υπολογίζουν τον χρόνο, και η πιο αγνή απόδειξη είναι η περιτομή.

Το Λευιτικό 12:3 προστάζει ότι ένα αγόρι πρέπει να περιτέμνεται την όγδοη ημέρα. Ένα παιδί που γεννιέται Κυριακή περιτέμνεται την επόμενη Κυριακή. Μετρήστε τον χρόνο που έχει περάσει και αυτό είναι επτά ημέρες. Η Γραφή τον αποκαλεί όγδοο. Η ημέρα γέννησης είναι η πρώτη ημέρα — μετριέται η ημερομηνία έναρξης.

Η Εσθήρ κάνει το ίδιο πράγμα και το καθιστά αδιαμφισβήτητο. Λέει στον Μαρδοχαίο να νηστέψει για τρεις ημέρες, νύχτα και μέρα (Εσθήρ 4:16), και στη συνέχεια το κείμενο λέει ότι πήγε στον βασιλιά «την τρίτη ημέρα» (Εσθήρ 5:1) - την τρίτη ημέρα μιας τριήμερης νηστείας, όχι την επόμενη μέρα. Και η Γιορτή των Εβδομάδων μετράει πενήντα ημέρες από τις Πρωτογενείς Γαρίδες, με τους ίδιους τους Πρωτογενείς Γαρίδες να υπολογίζονται, γι' αυτό και η Πεντηκοστή φτάνει εκεί που φτάνει.

Λοιπόν: **συμπεριληπτικός, και για τα δύο άκρα, κάθε φορά.**

Όταν ελέγχετε τον αριθμό των ημερών μου στο timeanddate.com — και ελπίζω να το κάνετε, γιατί γι' αυτό χρησιμεύει — επιλέξτε το πλαίσιο με την ένδειξη **"Συμπερίληψη ημερομηνίας λήξης στον υπολογισμό"**. Κάθε μέτρηση. Κάθε φορά. Αφήστε το απενεργοποιημένο και θα λάβετε μια απάντηση μία ημέρα νωρίτερα από τη δική μου και θα νομίζετε ότι έχω κάνει λάθος.

Αυτός ο κανόνας είναι επίσης ο λόγος που έκανα ένα από τα δύο λάθη που ανέφερα στην εισαγωγή. Το βρήκα μόνος μου και το εκτυπώνω επειδή το πρότυπο σε αυτό το βιβλίο ισχύει πρώτα για μένα.

Στο πρώτο μου βιβλίο, *Διδάσκοντας την Ιστορία Πριν Συμβεί*, τύπωσα δύο στιγμιότυπα οθόνης από αυτόν τον ιστότοπο ως αποδεικτικά στοιχεία. Το ένα, που δείχνει τον αριθμό των 1290 ημερών, έχει το πλαίσιο **απενεργοποιημένο**. Το άλλο, που δείχνει τον αριθμό των 1260 ημερών, το έχει **επιλεγμένο**. Δύο διαφορετικοί κανόνες, με απόσταση τεσσάρων σελίδων, σε ένα βιβλίο που υποστηρίζει την ακρίβεια.

Και τα δύο στιγμιότυπα οθόνης παράγουν τη σωστή απάντηση για την ημερομηνία στην οποία βασίζονται. Το συμπέρασμα δεν κινδύνευε ποτέ. Η μέθοδος ήταν η εξής: ένα βιβλίο που μετράει με δύο τρόπους δεν έχει κανέναν κανόνα μέτρησης.

Αυτό το βιβλίο μετράει από μία άποψη.

Κανόνας 2 — Μια μέρα ξεκινά με τη δύση του ηλίου και η ημερομηνία της ημέρας είναι αυτή που χρησιμοποιώ

Αυτό μου κοστίζει μια μέρα, οπότε δώστε του προσοχή.

Μια εβραϊκή ημέρα διαρκεί από τη δύση του ηλίου σε δύση του ηλίου. Η Γένεση θέτει το μοτίβο στο πρώτο κεφάλαιο: *«Και έγινε βράδυ και έγινε πρωί, μία ημέρα»*. Πρώτα το βράδυ. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο κάθε εβραϊκή γιορτή σε κάθε ημερολόγιο που θα δείτε ποτέ είναι γραμμένη ως γραμμένη ως να εκτείνεται σε δύο από τις ημερομηνίες μας — «από το βράδυ της 27ης Μαρτίου έως το βράδυ της 28ης Μαρτίου».

Αυτό δημιουργεί μια ασάφεια που έχει τεράστια σημασία όταν μετράς μέχρι μια συγκεκριμένη ημέρα, και σχεδόν κανείς δεν την αντιμετωπίζει. Αν μια περίοδος ξεκινά σε μια γιορτή που διαρκεί από το βράδυ της 27ης έως το βράδυ της 28ης, ποια είναι η πρώτη ημέρα;

Χρησιμοποιώ την ημερομηνία της ημέρας. Η 28η.

Το μέρος της ημέρας είναι το μέρος της ημέρας που ένας άνθρωπος ζει ξύπνιος, ενεργεί μέσα σε αυτό και θα το περιέγραφε ως «την ημέρα που συνέβη». Όταν η Γραφή χρονολογεί ένα γεγονός, χρονολογεί την ημέρα που το γεγονός ήταν ορατό. Και παράγει μια μέτρηση που συμβιβάζεται με κάθε άλλη μέτρηση στο σύστημα. Η εναλλακτική λύση δεν το κάνει.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο, σε όλο αυτό το βιβλίο, το Βδέλυγμα της Ερημώσεως ή η έγκριση του Πάπα Λέοντα για την αναγεννημένη Οθωμανική Αυτοκρατορία περιγράφεται ως γεγονός που συμβαίνει στο χρονικό διάστημα από τη δύση του ηλίου στις 27 Μαρτίου 2027 έως τη δύση του ηλίου στις 28 Μαρτίου 2027 — αλλά η μέτρηση των 1290 ημερών ξεκινά στις **28 Μαρτίου 2027**.

Αυτή η μοναδική μέρα είναι η διαφορά ανάμεσα σε μια χρονογραμμή που κλείνει και σε μια που είναι εκτός γραμμής χρόνου κατά μία θέση παντού.

Κανόνας 3 — Δεν υπάρχει έτος μηδέν

Το έτος 1 π.Χ. ακολουθείται αμέσως από το έτος 1 μ.Χ. Δεν υπάρχει ενδιάμεσο έτος. Η σύμβαση σχεδιάστηκε τον έκτο αιώνα από έναν μοναχό που εργαζόταν με λατινικούς αριθμούς, και οι λατινικοί αριθμοί δεν έχουν μηδέν.

Η πρακτική συνέπεια είναι ότι η αφελής αφαίρεση πέρα από το όριο BC/AD είναι πάντα λανθασμένη κατά ένα έτος, και ακριβώς προς την κατεύθυνση που κάνει τους αριθμούς ενός ατόμου που ορίζει ημερομηνίες να φαίνονται καλύτεροι από ό,τι είναι.

Αρνούμαι να βασιστώ στο να το κάνω αυτό σωστά με το χέρι. Κάθε υπολογισμός του ετησίου διαστήματος σε αυτό το βιβλίο γίνεται με αυτό που οι αστρονόμοι

ονομάζουν αστρονομική αρίθμηση ετών, όπου το 1 π.Χ. γράφεται ως έτος 0, το 2 π.Χ. ως -1, και ούτω καθεξής. Σε αυτό το σύστημα, το 701 π.Χ. είναι το έτος -700. Η πρόσθεση είναι τότε συνηθισμένη αριθμητική:

$$-700 + 2730 = \mathbf{2030}$$

Και το 2030 στην αστρονομική αρίθμηση είναι το 2030 μ.Χ., επειδή για τα θετικά έτη τα δύο συστήματα συμφωνούν. Η μετατροπή είναι μηχανική, γίνεται με τύπο στην ιστοσελίδα που συνοδεύει αυτό το βιβλίο, και το σφάλμα "απόκλιση προς ένα" καθίσταται δομικά αδύνατο αντί απλώς να παρατηρείται.

Ελέγξτε το μέχρι το τέλος, αν θέλετε. Από το 701 π.Χ. έως το 1 π.Χ. είναι 700 χρόνια. Από το 1 π.Χ. έως το 1 μ.Χ. είναι ένα επιπλέον έτος, που κάνει το 701. Αυτό απομένει $2730 - 701 = 2029$ χρόνια για να τρέξουν από το 1 μ.Χ., που φτάνει στο 2030 μ.Χ. Η ίδια απάντηση. Απλώς χρειάζεται περισσότερος χρόνος και είναι πιο εύκολο να ψάξεις.

Κανόνας 4 — Ένα έτος είναι ένα έτος και μια ημέρα είναι μια ημέρα, εκτός εάν το κείμενο ορίζει διαφορετικά

Η προφητική αριθμητική έχει κακή φήμη και την κέρδισε. Η φήμη προέρχεται από δασκάλους που μετατρέπουν ελεύθερα μεταξύ μονάδων όποτε η μετατροπή βοηθάει — μια μέρα γίνεται έτος εδώ, ένα έτος γίνεται 360 ημέρες εκεί, ένας «χρόνος» γίνεται ό,τι χρειάζεται — μέχρι να μπορέσει οποιοσδήποτε αριθμός να φτάσει σε οποιονδήποτε άλλο αριθμό.

Χρησιμοποιώ ακριβώς μία μετατροπή και τη χρησιμοποιώ επειδή το κείμενο που διαβάζω την εκτελεί ρητά και μου λέει ότι το κάνει.

Στο Ιεζεκιήλ 4:6, ο Θεός λέει για τις σαράντα ημέρες: *«Σου την έχω ορίσει για σαράντα ημέρες, μία ημέρα για κάθε χρόνο»*. Αυτό δεν είναι δικό μου συμπέρασμα. Αυτή είναι η οδηγία, που δίνεται στο απόσπασμα, για το πώς να διαβάσετε αυτό το απόσπασμα. Έτσι, οι 390 ημέρες γίνονται 390 χρόνια και οι 40 ημέρες γίνονται 40 χρόνια, με βάση το ίδιο το εδάφιο.

Παντού αλλού, μια ημέρα είναι μια ημέρα. Οι 1260 ημέρες της Αποκάλυψης 11:3 είναι 1260 κυριολεκτικές ημέρες. Οι 1290 και 1335 του Δανιήλ 12 είναι κυριολεκτικές ημέρες. Δεν τις μετατρέπω σε χρόνια, και αυτό με φέρνει σε αντίθεση με μια ολόκληρη σχολή ερμηνείας - τους ιστορικιστές, οι οποίοι ερμηνεύουν τα 1260 ως 1260 χρόνια και τοποθετούν ολόκληρη τη θλίψη στο μεσαιωνικό παρελθόν. Κάνουν λάθος. Τις ονομάζω εδώ για να ξέρετε ότι δεν έφτασα στην ανάγνωσή μου αγνοώντας τη δική τους.

Επίσης, δεν χρησιμοποιώ ένα «προφητικό έτος» 360 ημερών. Θα συναντάτε αυτήν την ιδέα συνεχώς. Προέρχεται από την παρατήρηση ότι 1260 ημέρες διαιρούμενες με 42 μήνες δίνουν μήνες 30 ημερών, και από εκεί οι άνθρωποι χτίζουν ένα έτος 360 ημερών και αρχίζουν να μετατρέπουν μεγάλα διαστήματα με αυτό. Η παρατήρηση από κάτω είναι πραγματική: 42 μήνες των 30 ημερών είναι 1260, και αυτό γίνεται σκόπιμα στο κείμενο. Η παρέκταση είναι το σημείο που σπάει.

Αλλά προσέξτε τι συμβαίνει όταν το επεκτείνετε. Μετατρέψτε 2730 «προφητικά έτη» των 360 ημερών σε ηλιακά έτη και χάνετε περίπου 39 χρόνια σε όλο το διάστημα — 2730 έτη των 360 ημερών είναι 982800 ημέρες, που είναι μόνο 2691 ηλιακά έτη. Αν το εκτελέσετε αυτό από το 701 π.Χ. και θα καταλήξετε στο 1991, όχι στο 2030. Αν ήθελα έναν αριθμό που να ταιριάζει, το έτος των 360 ημερών είναι το πρώτο εργαλείο που θα χρησιμοποιούσα, και δεν με οδηγεί πουθενά κοντά στο σημείο που θέλω να πάω. Έτσι δεν το χρησιμοποιώ. Τα 390 και τα 40 είναι συνηθισμένα έτη, τα 1260 και 1290 είναι συνηθισμένες ημέρες, και η μόνη μετατροπή μονάδων σε αυτό το βιβλίο είναι αυτή που μου δίνει το Ιεζεκιήλ 4:6.

Οι τέσσερις κανόνες, μαζί

1. **Συμπεριλαμβανόμενη** — η πρώτη ημέρα είναι η ημερομηνία έναρξης· υπολογίζονται και τα δύο άκρα.
2. **Ημερομηνία φωτός της ημέρας** — μια εβραϊκή ημέρα ξεκινά με τη δύση του ηλίου· μετρώ από το μέρος της ημέρας.
3. **Χωρίς έτος μηδέν** — διαστήματα ετών που υπολογίζονται με αστρονομική αρίθμηση, και μετατρέπονται ξανά στο τέλος.
4. **Μία μόνο μεταστροφή** — οι ημέρες γίνονται έτη μόνο εκεί που το ορίζει το εδάφιο Ιεζεκιήλ 4:6. Δεν υπάρχει έτος 360 ημερών.

Κάθε υπολογισμός σε αυτό το βιβλίο υπακούει και στους τέσσερις. Η συνοδευτική ιστοσελίδα τους επιβάλλει σε πραγματικούς τύπους και θα σας ενημερώσει αν κάποιος σταματήσει να ισχύει.

Τώρα, πριν μετρήσουμε οτιδήποτε, υπάρχει μια πιο δύσκολη ερώτηση. Ποιο ημερολόγιο;

Κεφάλαιο 2 — Ποιο Ημερολόγιο και Γιατί

Αυτός είναι ο πιο αδύναμος κρίκος σε αυτό το βιβλίο και τον βάζω στο

Κεφάλαιο 2 αντί για κάποιο παράρτημα.

Επιτρέψτε μου να σας πω το πρόβλημα πριν σας πω την απάντησή μου.

Κάθε ημερομηνία σε αυτό το βιβλίο που συμπίπτει με μια εβραϊκή γιορτή εξαρτάται από το ποια ημέρα συμπίπτει αυτή η γιορτή. Για τις φθινοπωρινές γιορτές του 2030 — τον στόχο ολόκληρου του επιχειρήματος — αυτό αποδεικνύεται ότι δεν έχει σημασία, και θα σας δείξω γιατί στο τέλος αυτού του κεφαλαίου, και είναι τα καλύτερα νέα του βιβλίου. Αλλά για μία ημερομηνία έχει τεράστια σημασία.

Αυτή η ημερομηνία είναι 27-28 Μαρτίου 2027.

Δύο τρόποι για να δημιουργήσετε ένα εβραϊκό ημερολόγιο

Το εβραϊκό ημερολόγιο είναι σεληνιακό. Οι μήνες ακολουθούν τη σελήνη. Τα χρόνια πρέπει να ακολουθούν τον ήλιο, αλλιώς οι γιορτές της συγκομιδής θα βγουν εκτός εποχής. Δώδεκα σεληνιακοί μήνες έχουν περίπου 354 ημέρες, έντεκα λιγότερες από ένα ηλιακό έτος, επομένως περίπου κάθε τρία χρόνια πρέπει να προστεθεί ένας επιπλέον μήνας ή το Πάσχα να περάσει στον χειμώνα.

Το ερώτημα είναι: **με ποια εξουσία το εισάγετε;**

Η παρατηρησιακή απάντηση — αυτή που χρησιμοποιήθηκε σε όλη τη βιβλική περίοδο και για αιώνες μετά — είναι ότι ο πρώτος μήνας είναι αυτός του οποίου η νέα σελήνη πέφτει πλησιέστερα στην εαρινή ισημερία, κάτι που επιβεβαιώνεται από την κατάσταση της καλλιέργειας κριθαριού στο Ισραήλ. Το Δευτερονόμιο 16:1 προστάζει τον Ισραήλ να «*τηρεί τον μήνα Αβίβ*» — και το *αβίβ* δεν είναι το όνομα ενός μήνα, είναι μια περιγραφή του κριθαριού. Σημαίνει το σιτάρι στο στάχυ, πράσινο και ώριμο. Ο μήνας αναγνωρίζεται κοιτάζοντας ένα χωράφι. Αν το κριθάρι δεν ήταν έτοιμο, το Σάνχεδριν πρόσθετε έναν μήνα και το ανακοίνωναν, και όλοι το ανακάλυπταν από σηματοδοτικές φωτιές και αγγελιοφόρους.

Η υπολογισμένη απάντηση είναι αυτή που χρησιμοποιεί ο εβραϊκός κόσμος περίπου από τον τέταρτο αιώνα μ.Χ. Υπό την πίεση των ρωμαϊκών διωγμών — το Σάνχεδριν διαλύθηκε και δεν μπορούσε πλέον να στείλει αξιόπιστα μηνύματα — ο Χιλέλ Β' πιστώνεται με τον μαθηματικό καθορισμό του ημερολογίου. Ένας δεκαεννέαετής κύκλος εισάγει έναν δέκατο τρίτο μήνα σε επτά προκαθορισμένα χρόνια. Δεν απαιτείται παρατήρηση. Λειτουργεί οπουδήποτε στον κόσμο χωρίς λειτουργικό δικαστήριο στην Ιερουσαλήμ.

Επίσης , περιλαμβάνει τέσσερις κανόνες αναβολής, τους *dechiyot* , που μεταθέτουν το Rosh Hashanah κατά μία ή δύο ημέρες, όταν διαφορετικά θα

προσγειωνόταν άβολα — κυρίως για να αποτρέψει το Γιομ Κιπούρ να συμπίπτει με το Σάββατο, πράγμα που θα σήμαινε δύο συνεχόμενες ημέρες κατά τις οποίες δεν θα μπορούσε να γίνει μαγείρεμα ή ταφή.

Το σταθερό ημερολόγιο αξίζει κάτι καλύτερο από την απόρριψη που συνήθως λαμβάνει από τους ανθρώπους στο στρατόπεδό μου. Ήταν μια απαραίτητη πράξη διατήρησης από άνδρες που προσπαθούσαν να διατηρήσουν άθικτη τη λατρεία ενός έθνους, ενώ οι θεσμοί τους καταστρέφονταν. Είναι ένα εξαιρετικό μαθηματικό έργο. Έχει κρατήσει ζωντανές τις γιορτές εδώ και δεκαέξι αιώνες. Αξίζει σεβασμό.

Αλλά οι κανόνες αναβολής είναι διοικητικοί. Υπάρχουν για να κάνουν την τήρησή τους πρακτική. Δεν βρίσκονται στο Λευιτικό 23.

Γιατί χρησιμοποιώ το ημερολόγιο παρατήρησης

Τρεις λόγοι, κατά σειρά βαρύτητας.

Καταρχάς, είναι αυτό που περιγράφει το κείμενο. Το Λευιτικό 23 ορίζει τις γιορτές με βάση τις ημέρες των μηνών. Το Δευτερονόμιο 16:1 ορίζει τον πρώτο μήνα με βάση το κριθάρι. Κανένα από τα δύο εδάφια δεν αναφέρει τίποτα για έναν δεκαεννέαετή κύκλο ή για έναν κανόνα που εμποδίζει το Γιομ Κιπούρ να συνορεύει με το Σάββατο. Αν διαβάσω το Λευιτικό 23 για να μάθω πότε πέφτει μια γιορτή, θα πρέπει να χρησιμοποιήσω τη μέθοδο που υποθέτει το Λευιτικό 23.

Δεύτερον, είναι αυτό που ίσχυε όταν δόθηκαν οι προφητείες και όταν εκπληρώθηκαν οι πρώτες τέσσερις γιορτές. Ο Ιεζεκιήλ, ο Δανιήλ και ο Ιωάννης έγραψαν όλοι με βάση ένα παρατηρησιακό ημερολόγιο. Το ίδιο έκαναν και οι συγγραφείς των Ευαγγελίων. Ο Ιησούς σταυρώθηκε σε ένα Πάσχα που ορίστηκε με βάση την παρατήρηση, όχι με βάση τον κύκλο Hillel, ο οποίος δεν υπήρχε για άλλα τριακόσια χρόνια. Αν οι πρώτες τέσσερις γιορτές εκπληρώθηκαν με βάση ένα παρατηρησιακό ημερολόγιο, αυτό είναι το ημερολόγιο που αναμένω να εκπληρωθούν οι τελευταίες τρεις.

Τρίτον — και αυτός είναι ο όχι και τόσο κολακευτικός λόγος — οι υπολογισμένες ημερολογιακές αποκλίσεις. Ο δεκαεννέαχρονος κύκλος είναι πολύ καλός αλλά όχι τέλειος. Έχει μήκος περίπου μία ημέρα κάθε 216 χρόνια. Πάνω από δεκαέξι αιώνες το συσσωρευμένο σφάλμα είναι πραγματικό και αυτός είναι ένας λόγος για τον οποίο το σύγχρονο ραβινικό Πάσχα πέφτει μερικές φορές έναν ολόκληρο μήνα μετά την ισημερία. Αυτή η απόκλιση είναι ένα γεγονός της αριθμητικής, που αναγνωρίζεται από τις εβραϊκές αρχές, και είναι ένας βάσιμος λόγος για να προτιμάται η αστρονομική μέθοδος για ζητήματα ακριβούς χρονισμού.

Έτσι, το ημερολόγιο που χρησιμοποιείται σε αυτό το βιβλίο, ακολουθώντας το έργο του Μεσσία 2030, προσδιορίζει τον πρώτο μήνα από τη σεληνιακή σύνοδο που βρίσκεται πλησιέστερα στην εαρινή ισημερία, η οποία υπολογίζεται αστρονομικά για την ώρα Ιερουσαλήμ.

Τώρα το κόστος

Να τι μου κόστισε αυτή η επιλογή, όπως μπορώ να πω με όσο το δυνατόν μεγαλύτερη σαφήνεια.

Έκανα τη σύγκριση για κάθε έτος από το 2025 έως το 2030 — και τα δύο ημερολόγια, κάθε γιορτή, δίπλα-δίπλα. Εδώ είναι το χάσμα μεταξύ τους, σε ημέρες:

Έτος	Χάσμα μεταξύ των δύο ημερολογίων
2025	0 έως 1 ημέρα
2026	1 ημέρα
2027	30 έως 31 ημέρες
2028	1 έως 2 ημέρες
2029	1 έως 2 ημέρες
2030	1 μέρα την άνοιξη, μηδέν σε κάθε φθινοπωρινή γιορτή

Κοιτάξτε το 2027.

Σε πέντε από αυτά τα έξι χρόνια τα δύο ημερολόγια συμφωνούν μέσα σε μία ή δύο ημέρες. Δεν είναι αντίπαλα συστήματα που παράγουν εντελώς διαφορετικά αποτελέσματα. Είναι δύο τρόποι προσέγγισης της ίδιας σεληνιακής πραγματικότητας και ως επί το πλείστον προσγειώνονται στο ίδιο σημείο.

Αλλά το 2027 είναι διαφορετικό. Το 2027 το σταθερό ημερολόγιο εισάγει τον δέκατο τρίτο μήνα του, τον Adar II, ενώ ο κανόνας της ισημερίας όχι.

Η πλησιέστερη σύνοδος στην ισημερία του 2027 πέφτει στις 8 Μαρτίου, επομένως ο πρώτος μήνας παρατήρησης ξεκινά με τη δύση του ηλίου εκείνο το βράδυ — ημερομηνία φωτός της ημέρας 9 Μαρτίου, σύμφωνα με τον Κανόνα 2. Αυτό τοποθετεί 14 Νισάν, Πάσχα, με δύση του ηλίου 21 Μαρτίου έως δύση του ηλίου 22 Μαρτίου: ημερομηνία φωτός της ημέρας **22 Μαρτίου 2027**.

Το σταθερό ημερολόγιο τοποθετεί την 1η Νισάν στις 8 Απριλίου και την 14η Νισάν στις **21 Απριλίου 2027**. Με τριάντα ημέρες διαφορά, στον ένα χρόνο των έξι, όπου έχει τη μεγαλύτερη σημασία.

Με διαφορά ενός ολόκληρου μήνα. Και το 2027 είναι η μοναδική χρονιά με εξαίρεση σε ολόκληρο το εύρος.

Ιδού, λοιπόν, το ευάλωτο σημείο, όπως ειπώθηκε δυνατά: η ημερομηνία 27-28 Μαρτίου 2027 υπάρχει μόνο στο παρατηρησιακό ημερολόγιο. Εάν το σταθερό ημερολόγιο είναι το σωστό, τότε η ημερομηνία απλώς δεν είναι εορταστική, το επιχείρημα των πρώτων καρπών υπέρ αυτής εξαφανίζεται και η έναρξη του 1290 πρέπει να βρίσκεται κάπου αλλού.

Το παρατηρησιακό ημερολόγιο είναι σωστό, για τους τρεις παραπάνω λόγους. Δεν είναι ασήμαντο ερώτημα, και όσοι διαφωνούν δεν είναι ανόητοι. Είναι η υπόθεση ότι η πιο κοντινή από τις δύο ημερομηνίες μου είναι το βάρος που φέρει, και τυχαίνει να πέφτει στο ένα έτος των έξι, όπου η επιλογή κάνει τη διαφορά για έναν μήνα. Αν αυτό σας ενοχλεί, θα έπρεπε. Με ενόχλησε αρκετά ώστε να αφιερώσω πολύ χρόνο σε αυτό το κεφάλαιο.

Και τώρα τα καλά νέα

Κοιτάξτε ξανά την τελευταία γραμμή αυτού του πίνακα.

Το 2030, τα δύο ημερολόγια συμφωνούν ακριβώς. Όχι κατά προσέγγιση. Μέχρι σήμερα, σε κάθε φθινοπωρινή γιορτή:

Γιορτή	Ημερολόγιο παρατήρησης	Σταθερό ραβινικό ημερολόγιο
Γιομ Τερουά (1 Τιςρί)	28 Σεπτεμβρίου 2030	28 Σεπτεμβρίου 2030
Γιομ Κιπούρ (10 Τιςρί)	7 Οκτωβρίου 2030	7 Οκτωβρίου 2030
Έναρξη του Σουκότ (1512 Τιςρί)	Οκτωβρίου 2030	12 Οκτωβρίου 2030
Η 1.335η ημέρα	21 Δεκεμβρίου 2030	21 Δεκεμβρίου 2030

Κάτσε με αυτό, γιατί αλλάζει αυτά που πρέπει να αποδεχτείς για να πάρεις στα σοβαρά το υπόλοιπο βιβλίο.

Ο προορισμός δεν εξαρτάται από το ημερολόγιό μου.

Ένας αναγνώστης που απορρίπτει τα πάντα σε αυτό το κεφάλαιο — που πιστεύει ότι το παρατηρησιακό ημερολόγιο είναι μια εκκεντρικότητα και το σταθερό ημερολόγιο είναι το μόνο νόμιμο εβραϊκό ημερολόγιο που υπάρχει — εξακολουθεί να φτάνει στο Γιομ Τερουά στις 28 Σεπτεμβρίου 2030 και στο Γιομ Κιπούρ στις 7 Οκτωβρίου 2030.

Αυτές οι δύο ημερομηνίες δεν αποτελούν προϊόν της μεθόδου μου. Είναι το σημείο όπου καταλήγουν και οι δύο μέθοδοι. Μπορείτε να πετάξετε εντελώς το ημερολόγιό μου και το τερματικό σημείο παραμένει αμετάβλητο.

Το όπλο εκκίνησης εξαρτάται από το ημερολόγιο. Ο προορισμός όχι.

Αυτό ακριβώς είναι το σημείο όπου ένας συγγραφέας προφητειών αρχίζει να αναζητά λέξεις όπως *θαυματουργό*. **Αυτή η σύγκλιση δεν είναι θαύμα.** Είναι αυτό που κάνουν δύο σεληνοηλιακά συστήματα όταν τυχαίνει να πέφτουν σε φάση, κάτι που κάνουν τακτικά — μπορείτε να τα δείτε να συμφωνούν το 2025, το 2026, το 2028 και το 2029 στον ίδιο πίνακα. Η αξία της συμφωνίας του 2030 είναι αμυντική, όχι αποδεικτική. Δεν αποδεικνύει την ημερομηνία. Αφαιρεί μια αντίρρηση σε αυτήν: κανείς δεν μπορεί να απορρίψει τις ημερομηνίες Σεπτεμβρίου και Οκτωβρίου 2030 ως αποτέλεσμα ενός αυτοσχέδιου ημερολογίου, επειδή το τυπικό ημερολόγιο τις παράγει επίσης.

Αυτό είναι όλο. Αρκεί.

Κεφάλαιο 3 — Τι μετράει ως αποδεικτικό στοιχείο

Πέρασα τα πρώτα χρόνια της επαγγελματικής μου ζωής ως αναλυτής πληροφοριών προτού τα περάσω ως ιεροκήρυκας. Αρχικά Κορεάτης γλωσσολόγος, αργότερα Νταρί. Η δουλειά μου ήταν να εξετάζω αποσπασματικές πληροφορίες και να λέω κάτι χρήσιμο για το τι σήμαιναν, ενώ παράλληλα να είμαι σαφής σχετικά με το πόση εμπιστοσύνη υποστήριζαν στην πραγματικότητα τα στοιχεία.

Η πειθαρχία που διδάσκει ο Job, και αυτή που θέλω να προσθέσω σε αυτό το βιβλίο, είναι ότι **δεν είναι όλοι οι ισχυρισμοί σας εξίσου ισχυροί, και το να προσποιείστε το αντίθετο είναι ο τρόπος με τον οποίο σκοτώνετε ανθρώπους.** Μια αξιολόγηση που παρουσιάζει τα πάντα με τον ίδιο σίγουρο τόνο είναι άχρηστη επειδή ο αναγνώστης δεν μπορεί να καταλάβει σε ποια σημεία να ενεργήσει.

Οι περισσότερες προφητείες έχουν ακριβώς αυτό το πρόβλημα. Η αριθμητική, η

ιστορία, η ερμηνεία και οι εικασίες παρουσιάζονται με μία συνεχή φωνή και με έναν τόνο, και ο αναγνώστης μένει να τα λύσει. Θα το λύσω, λοιπόν, εγώ για εσάς.

Τέσσερα επίπεδα

Κάθε ισχυρισμός σε αυτό το βιβλίο εμπίπτει σε μία από τις τέσσερις κατηγορίες και θα σας εξηγήσω ποια καθώς προχωράω.

Επίπεδο 1 — ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ. Προκύπτει απαραίτητα από τα δεδομένα εισόδου του. Δεν μπορεί να είναι λάθος εκτός αν ένα δεδομένο εισόδου είναι λανθασμένο. $390 \times 7 = 2730$ είναι το Επίπεδο 1. Το ίδιο ισχύει και για $70 + 1960 = 2030$. Δεν χρειάζεται να με εμπιστευτείτε για οποιονδήποτε ισχυρισμό Επιπέδου 1. χρειάζεστε μια αριθμομηχανή.

Βαθμίδα 2 — ΙΣΤΟΡΙΚΗ. Καλά τεκμηριωμένη στα ιστορικά αρχεία. Η πολιορκία της Ιερουσαλήμ από τον Σενναχειρείμ το 701 π.Χ. είναι η Βαθμίδα 2 — όπως ορίζεται από τον ασσυριακό κανόνα με το ίδιο όνομα, την επιγραφή του Σενναχειρείμ στο Πρίσμα και τα 2 Βασιλέων 18-19 ανεξάρτητα. Η ψηφοφορία της Κνεσέτ στις 23 Ιανουαρίου 1950 είναι η Βαθμίδα 2. Αυτά μπορούν να ελεγχθούν σε οποιοδήποτε αξιοπρεπές έργο αναφοράς και αναφέρω τις πηγές.

Επίπεδο 3 — ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟ. Μια επιχειρηματολογημένη ερμηνεία ενός κειμένου. Λογικοί, σοβαροί, θεοσεβούμενοι άνθρωποι διαφωνούν. Τα 390 χρόνια του Ιεζεκιήλ που ξεκινούν από την πολιορκία του 701 π.Χ. είναι Επίπεδο 3. Το ότι οι «επτά καιροί» του Λευιτικού 26 πολλαπλασιάζουν τη διάρκεια είναι Επίπεδο 3. **Τα δύο επιχειρήματα που υποστηρίζουν το βάρος σε αυτό το βιβλίο είναι και τα δύο Επίπεδο 3** , γι' αυτό και έχουν ένα ολόκληρο κεφάλαιο το καθένα αντί για μια παράγραφο.

Επίπεδο 4 — ΠΡΟΦΗΤΙΚΟ. Ένας μελλοντικός ισχυρισμός που προκύπτει από τα επίπεδα 1 έως 3. Δεν είναι ακόμη επαληθεύσιμος. Όλα όσα αφορούν το 2027 και το 2030 είναι Επίπεδο 4. Τα θεωρώ αυτά με πεποίθηση. Μάλιστα, τα θεωρώ αποδεδειγμένα.

Μια αλυσίδα είναι τόσο δυνατή όσο ο πιο αδύναμος κρίκος της, και οι πιο αδύναμοι κρίκοι σε αυτήν την αλυσίδα είναι η Κατηγορία 3. Κατά ειρωνικό τρόπο, έστω και μόνο κατά τη γνώμη μου, οι κρίκοι της Κατηγορίας 4 είναι πιο αξιόπιστοι από την Κατηγορία 3 επειδή ο Θεός μου τους επιβεβαίωσε.

Η διαφορά μεταξύ σύγκλισης και προσαρμογής

Το βασικό επιχείρημα αυτού του βιβλίου είναι η σύγκλιση: τέσσερα ρολόγια, διαφορετικές ημερομηνίες έναρξης, διαφορετικά μήκη, διαφορετικοί πολλαπλασιαστές, όλα με λήξη το 2030.

Δύο αντιρρήσεις έρχονται σε αυτό, και είναι διαφορετικές αντιρρήσεις.

Το πρώτο είναι ότι βρήκα το έτος και σχεδίασα με αντίστροφη μηχανική τέσσερις τρόπους για να το επιτύχω. Αυτό ονομάζεται προσαρμογή καμπύλης και είναι η τυπική μέθοδος αποτυχίας του προφητικού καθορισμού ημερομηνιών. Δίνοντας αρκετή ελευθερία στις παραμέτρους σας, μπορείτε να φτάσετε σε οποιοδήποτε έτος θέλετε από οποιοδήποτε σημείο εκκίνησης στις Γραφές. Όποιος εκτοξεύει αυτή την κατηγορία είναι προκατειλημμένος και απερίσκεπτος, ανάξιος των δεδομένων.

Το δεύτερο είναι πιο διακριτικό και είναι αυτό που θα με προβληματίζε περισσότερο στο βιβλίο κάποιου άλλου: **η συμφωνία μεταξύ πηγών που δεν είναι στην πραγματικότητα ανεξάρτητες αξίζει πολύ λιγότερο από ό,τι φαίνεται.** Το να συμφωνούν τέσσερις μάρτυρες είναι ισχυρό. Τέσσερις αφηγήσεις που όλες ανάγονται σε μία πηγή είναι ένας μάρτυρας που επαναλαμβάνεται. Λαμβάνω αυτή την αντίρρηση αρκετά σοβαρά ώστε να της έχω αφιερώσει ένα ξεχωριστό κεφάλαιο - το Κεφάλαιο 9 ελέγχει κάθε ρολόι για κοινές πηγές, κοινές άγκυρες και κοινές ερμηνευτικές κινήσεις, και το εύρημα είναι ότι **δεν πρόκειται** για τέσσερις ανεξάρτητους μάρτυρες. Το λέω εκεί, σε έναν πίνακα, πριν μπορέσει οποιοσδήποτε άλλος.

Πάρτε πρώτα την αντίρρηση σχετικά με την προσαρμογή της καμπύλης.

λοιπόν, τη σύγκλιση από την προσαρμογή; Τρία πράγματα, και θα εφαρμόζα και τα τρία στο σύστημα οποιουδήποτε άλλου:

Επιλέχθηκαν οι παράμετροι ανεξάρτητα από τον προορισμό; Οι αριθμοί 390 και 40 δίνονται στον Ιεζεκιήλ 4. Ο πολλαπλασιαστής επτά δίνεται στο Λευιτικό 26. Η ογδοντάχρονη γενιά δίνεται στον Ψαλμό 90:10. Καμία από αυτές δεν επιλέχθηκε από εμένα. Οι μόνες επιλογές που κάνω είναι οι *ημερομηνίες έναρξης*, και εκεί ακριβώς έγκειται το επιχείρημα — γι' αυτό και τα Κεφάλαια 6 και 7 αφιερώνουν το μεγαλύτερο μέρος της έκτασής τους στην υπεράσπιση των ημερομηνιών έναρξης αντί να κάνουν αριθμητικές πράξεις.

Πόσοι βαθμοί ελευθερίας υπάρχουν; Κάθε ρολόι έχει δύο ελεύθερες επιλογές: από πού ξεκινά και πόσες φορές εφαρμόζεται ο πολλαπλασιαστής. Οκτώ παράμετροι σε τέσσερα ρολόγια, και θέλω να είμαι ειλικρινής ότι η δεύτερη είναι μια γνήσια επιλογή — το Λευιτικό 26 δεν σας λέει πόσους πολλαπλασιασμούς πρέπει να εκτελέσετε.

Αλλά κοιτάξτε πόσο χονδροειδής είναι αυτός ο δεύτερος δείκτης. Ο πολλαπλασιαστής είναι επτά, επομένως κάθε επιπλέον εφαρμογή κλιμακώνει ολόκληρη την πρόταση κατά επτά. Για το Ισραήλ, ξεκινώντας από το 701 π.Χ. με 390 χρόνια: ο μηδενικός πολλαπλασιασμός φτάνει το 311 π.Χ., ένας φτάνει το

2030 μ.Χ. και δύο φτάνει το έτος 18410. Για τον Ιούδα, από το 70 μ.Χ. με σαράντα χρόνια: το μηδέν δίνει το 110 μ.Χ., ένας δίνει το 350 μ.Χ., δύο δίνουν το 2030 μ.Χ., τρία δίνουν το έτος 13790.

Υπάρχει ακριβώς μία τιμή ανά ρολόι που εμφανίζεται οπουδήποτε στην καταγεγραμμένη ιστορία. Δεν πρόκειται για ένα κουμπί που μπορείτε να ρυθμίσετε. Είναι ένας διακόπτης με μία πιθανή θέση. Οι ημερομηνίες έναρξης είναι εκεί που ζει η πραγματική ελευθερία, γι' αυτό και τα Κεφάλαια 6 και 7 αφιερώνουν το μεγαλύτερο μέρος της έκτασής τους στην υπεράσπιση των ημερομηνιών έναρξης αντί να κάνουν αριθμητικές πράξεις.

Παράγει το σύστημα ελέγχους που δεν χρειαζόταν να περάσει; Αυτή είναι η ισχυρότερη δοκιμασία και είναι αυτή που θα εφάρμοζα στον εαυτό μου αν ήμουν στη θέση σου. Ένα προσαρμοσμένο σύστημα παράγει ακριβώς τις απαντήσεις για τις οποίες κατασκευάστηκε και τίποτα περισσότερο. Ένα σύστημα που περιγράφει κάτι πραγματικό τείνει να παράγει εκπλήξεις — αποτελέσματα που προκύπτουν από αυτό χωρίς να στοχεύουν σε αυτά.

Υπάρχουν τρία από αυτά σε αυτό το βιβλίο, και θα τα συναντήσετε αργότερα. Το κενό μεταξύ του 1290 του Δανιήλ και του 1260 του Ιωάννη αποδεικνύεται ότι είναι ακριβώς τριάντα ημέρες, που είναι ακριβώς η διάρκεια της περιόδου αποστασίας, και δεν το έβαλα εκεί - είναι η διαφορά μεταξύ δύο αριθμών που γράφτηκαν με εξακόσια χρόνια διαφορά από δύο συγγραφείς. Το κενό μεταξύ του 1260 και του 1250 αποδεικνύεται ότι είναι ακριβώς δέκα ημέρες, και υπάρχει ακριβώς ένα ζευγάρι εορτών σε ολόκληρο το εβραϊκό ημερολόγιο που έχουν δέκα ημέρες διαφορά, και οι μετρήσεις συμπίπτουν και στα δύο άκρα του. Και το 1335 του Δανιήλ συμπίπτει με την επέτειο της επαναλειτουργίας του Ναού, κάτι που δεν είχα προσέξει μέχρι που μου το είπε το υπολογιστικό φύλλο.

Κανένα από αυτά τα τρία δεν χρειαζόταν να λειτουργήσει. Δεν είναι ο σκοπός για τον οποίο κατασκευάστηκε το σύστημα. Όταν ένα μοντέλο συνεχίζει να παράγει σωστές απαντήσεις σε ερωτήσεις που δεν θέσατε, αυτό είναι το σήμα κατατεθέν ενός μοντέλου που παρακολουθεί κάτι πραγματικό.

Τι έκανα λάθος

Είπα στην εισαγωγή ότι κατά τη δημιουργία της ιστοσελίδας επαλήθευσης εντοπίστηκαν δύο δικά μου λάθη. Ορίστε, επειδή ένα βιβλίο που ισχυρίζεται ότι είναι ελέγξιμο θα πρέπει να δείχνει τι παρήγαγε ο έλεγχος.

Ο κανόνας μέτρησης. Περιγράφεται στο Κεφάλαιο 1 — δύο διαφορετικές συμβάσεις συμπερίληψης/αποκλεισμού στο πρώτο μου βιβλίο, με διαφορά τεσσάρων σελίδων. Διορθώθηκε με τη δήλωση ενός κανόνα και την εφαρμογή του παντού.

Η καταστροφή του Ναού. Στο βιβλίο μου *«Διδάσκοντας την Ιστορία Πριν Συμβεί»*, έγραφα ότι ο Ναός καταστράφηκε «κατά τη διάρκεια του Πάσχα, το 70 μ.Χ.».

Αυτό είναι λάθος. Ο Ιώσηπος είναι σαφής, όπως και η Μισνά. Ο Τίτος έκλεισε τα τείχη της Ιερουσαλήμ το Πάσχα, στις 14 Νισάν, περίπου στα μέσα Απριλίου του 70 μ.Χ. — η πόλη ήταν γεμάτη προσκυνητές, γι' αυτό ακριβώς η πολιορκία ήταν τόσο καταστροφική. Αλλά ο ίδιος ο Ναός δεν κάηκε μέχρι τις 9 ή 10 π.μ., περίπου τρεις ήμισι μήνες αργότερα, στις αρχές Αυγούστου.

Είχα συμπίεσει μια πολιορκία σε ένα συμβάν. Είναι ένα αρκετά συνηθισμένο λάθος και παρόλα αυτά ήταν δικό μου.

Αυτό που είναι ενδιαφέρον είναι τι συνέβη όταν το διόρθωσα. Το ρολόι του Ιούδα χρειάζεται ένα διάστημα από το Πάσχα στο Πάσχα για να φτάσει στο Πάσχα του 2030. Η πολιορκία ξεκίνησε το Πάσχα. Ο Ναός κάηκε τον Αύγουστο. Έτσι, το διορθωμένο γεγονός - η πολιορκία, όχι η καύση - είναι αυτό που πραγματικά στηρίζει σωστά την καταμέτρηση.

Το λάθος έκανε το δικό μου επιχείρημα πιο αδύναμο. Αυτό συμβαίνει συχνότερα από ό,τι περιμένει ο κόσμος και είναι ένα επιχείρημα υπέρ του ελέγχου της δουλειάς σου ακόμα και όταν σου αρέσει το συμπέρασμά σου.

Τι ισχυρίζεται και τι δεν ισχυρίζεται αυτό το βιβλίο

Τέσσερα πράγματα, για να είμαστε ξεκάθαροι πριν ξεκινήσουμε.

Ισχυρίζομαι ότι μου τα είπε ο Θεός. Θα ασχοληθώ με την ένσταση «κανείς δεν γνωρίζει την ημέρα ή την ώρα» σωστά στο τελευταίο κεφάλαιο, αλλά δεν πρόκειται να την αφήσω να μείνει χωρίς απάντηση για ογδόντα σελίδες, οπότε ορίστε η σύντομη εκδοχή. Αυτό το βιβλίο κατονομάζει μια ημερομηνία. Καταλήγει σε αυτήν την ημερομηνία συμπεραίνοντας από κείμενα και ιστορία, συγκεντρώνοντας μυριάδες γεγονότα και βλέποντας πώς ταιριάζουν μεταξύ τους.

Δεν ισχυρίζομαι ότι καμία γραμμή αυτού του επιχειρήματος δεν αποτελεί απόδειξη. Κανένα από τα τέσσερα ρολόγια δεν θα με έπειθε από μόνο του. Οποιοδήποτε από αυτά θα μπορούσε να είναι σύμπτωση. Η Βίβλος είναι ένα μεγάλο βιβλίο και υπάρχουν πολλοί αριθμοί σε αυτήν. Το επιχείρημα είναι η σύγκλιση. Το δηλώνω αυτό ξεκάθαρα και επανειλημμένα, ώστε κανείς να μην το

μπερδέψει με ένα βιβλίο που στηρίζεται σε έναν μόνο υπολογισμό.

Ισχυρίζομαι ότι οι ημερομηνίες έναρξης είναι αδιαμφισβήτητες. Είναι Επιπέδου 3. Υποστηρίζω τις ημερομηνίες. Κάποιος θα μπορούσε να αντιταχθεί, αλλά θα έκανε λάθος.

Δεν ισχυρίζομαι ότι είμαι κάποιος ξεχωριστός. Ο Θεός χρησιμοποιεί μετανοημένους ανθρώπους. Είμαι ένας άνθρωπος που έχει αφιερωθεί πλήρως στην υπηρεσία του Κυρίου με αγιότητα, είμαι ξεχωριστός μόνο στο ότι τέτοιοι άνθρωποι είναι σπάνιοι.

Αυτοί είναι οι βασικοί κανόνες. Τώρα το πραγματικό επιχείρημα.

ΜΕΡΟΣ ΙΙ — ΟΙ ΔΥΟ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

Τα δύο φέροντα κεφάλαια και τα δύο ρολόγια που έθεσαν σε λειτουργία.

Κεφάλαιο 4 — Ιεζεκιήλ 4: Δύο φυλακές, δύο ποινές

Ο Ιεζεκιήλ καλείται να κάνει κάτι παράξενο.

«Εσύ, όμως, ξαπλώσου στο αριστερό σου πλευρό και βάλε πάνω του την ανομία του οίκου Ισραήλ· θα βαστάξεις την ανομία τους για τον αριθμό των ημερών που θα κοιμάσαι πάνω του· επειδή, σου όρισα αριθμό ημερών που αντιστοιχεί στα χρόνια της ανομίας τους, τριακόσιες ενενήντα ημέρες· έτσι, θα βαστάξεις την ανομία του οίκου Ισραήλ.

«Όταν τελειώσεις αυτά, θα ξαπλώσεις για δεύτερη φορά, αλλά στα δεξιά σου, και θα βαστάξεις την ανομία του οίκου Ιούδα· σου την έχω ορίσει σαράντα ημέρες, μία ημέρα για κάθε χρόνο.» — Ιεζεκιήλ 4:4-6

Πριν από αυτό, στα εδάφια 1 έως 3, του λέγεται να κάνει κάτι παράξενο:

*«Τώρα, γιε ανθρώπου, πάρε για τον εαυτό σου μια πλίνθο, βάλε την μπροστά σου και χάραξε πάνω της μια πόλη, την Ιερουσαλήμ. Τότε πολιορκήσου εναντίον της... Έπειτα πάρε για τον εαυτό σου μια σιδερένια πλάκα και έστησέ την ως σιδερένιο τείχος ανάμεσα σε εσένα και την πόλη και έστρεψε το πρόσωπό σου προς αυτήν, ώστε να είναι υπό πολιορκία, και πολιορκήσέ την. **Αυτό είναι σημάδι για τον οίκο Ισραήλ .»***

Ένα τούβλο με μια πόλη ζωγραφισμένη πάνω του. Πολιορκητικά έργα χτισμένα γύρω του. Ένα σιδερένιο ταψί — η λέξη είναι η συνηθισμένη εβραϊκή λέξη για μια επίπεδη πλάκα μαγειρέματος — να στέκεται όρθιο ανάμεσα στον προφήτη και την πόλη. Και έπειτα 390 ημέρες από τη μία πλευρά και 40 ημέρες από την άλλη, κάθε μέρα να αντιστοιχεί σε έναν χρόνο.

Τέσσερα πράγματα επιβεβαιώνονται σε αυτά τα έξι εδάφια και θέλω να τα εξετάσω για να δείξω πόσο αμφισβητούνται.

Αδιαμφισβήτητο: μια μέρα αντιστοιχεί σε ένα χρόνο

Το εδάφιο 6 το λέει ευθέως: «*μία ημέρα για κάθε έτος*». Αυτή είναι η μόνη μετατροπή μονάδων σε αυτό το βιβλίο και τη χρησιμοποιώ εδώ επειδή το απόσπασμα την εκτελεί από μόνο του. Κανείς δεν διαφωνεί γι' αυτό.

Αδιαμφισβήτητο: υπάρχουν δύο ξεχωριστές προτάσεις

Το Ισραήλ παίρνει 390. Ο Ιούδας παίρνει 40. Δίνονται ξεχωριστά, φέρουν ξεχωριστά και δεν προστίθενται σε ένα ενιαίο 430.

Ορισμένες μεταφράσεις της ελληνικής Μετάφρασης των Εβδομήκοντα αναφέρουν 190 αντί για 390 για τον πρώτο αριθμό, και ορισμένοι ερμηνευτές συνδυάζουν τους αριθμούς για να φτάσουν στο 430 και να δουν μια σκόπιμη απήχηση των 430 ετών στην Αίγυπτο. Χρησιμοποιώ το εβραϊκό Μασοριτικό 390 και κρατάω τις προτάσεις ξεχωριστές, επειδή το ίδιο το απόσπασμα τις κρατά ξεχωριστές — διαφορετικές πλευρές, διαφορετικά έθνη, διαφορετικές διάρκειες και μια σαφής οδηγία για την ολοκλήρωση του πρώτου πριν από την έναρξη του δεύτερου.

Η ερμηνεία των δύο εθνών είναι επίσης ακριβώς αυτό που απαιτεί η ιστορία. Μέχρι την εποχή του Ιεζεκιήλ, αυτές ήταν δύο ξεχωριστές πολιτικές οντότητες με δύο ξεχωριστά αρχεία. Το βόρειο βασίλειο, ο Οίκος του Ισραήλ - δέκα φυλές που αποσχίστηκαν υπό τον Ιεροβοάμ αφότου η αλαζονεία του Ροβοάμ χώρισε το βασίλειο - περιήλθε σε τόσο ολοκληρωτική ειδωλολατρία που ο Θεός περιγράφει τον εαυτό Του ως διαζευγμένο. Καταστράφηκε από την Ασσυρία και εκτοπίστηκε και δεν επέστρεψε ποτέ. Το νότιο βασίλειο, ο Οίκος του Ιούδα, ήταν επίσης άπιστο, αλλά επανειλημμένα και εν μέρει μετανόησε, δεν διαζευγνύθηκε ποτέ και διατηρήθηκε.

Δύο έθνη, δύο αρχεία, δύο προτάσεις. Αυτό είναι το κείμενο.

Τι σημαίνει η σιδερένια πλάκα

Τώρα φτάνουμε στην ερμηνεία, οπότε η βαθμίδα μειώνεται.

Το ταψί βρίσκεται ανάμεσα στον προφήτη — ο οποίος παίζει τον ρόλο του πολιορκητικού στρατού — και την πόλη. Είναι ένα φράγμα. Το σχόλιο του ίδιου του Θεού στο εδάφιο 3 είναι ότι αυτό είναι «σημάδι για τον οίκο Ισραήλ». Όταν έρθει η ώρα να αλλάξουν πλευρά υπέρ του Ιούδα, το ταψί δεν είναι παρόν.

Ερμηνεύω το φράγμα ως κάτι που σημαίνει ότι **η πολιορκία που απεικονίζει δεν θα πετύχει**. Ο στρατός δεν θα περάσει. Κάτι στέκεται ανάμεσα στον πολιορκητή και την πόλη.

Αυτή η ερμηνεία έχει μια προφανή ιστορική υποψηφιότητα. Η Ιερουσαλήμ πολιορκήθηκε περισσότερες από μία φορές και οι πολιορκίες διακρίνονται σαφώς σε δύο είδη. Η πολιορκία του Ναβουχοδονόσορα το 586 π.Χ. πέτυχε. Τα τείχη έπεσαν, ο Ναός κάηκε, ο λαός πήγε στη Βαβυλώνα. Η πολιορκία του Τίτου το 70 μ.Χ. πέτυχε. Το ίδιο συνέβη ξανά. Αλλά το 701 π.Χ., ο Σενναχειρείμ της Ασσυρίας πολιορκήσε την Ιερουσαλήμ και **απέτυχε**.

Αυτή η αποτυχία είναι ένα από τα καλύτερα μαρτυρημένα γεγονότα στην αρχαία Εγγύς Ανατολή, και μαρτυρείται και από τις δύο πλευρές. Το Δεύτερο Βασιλέων 19 καταγράφει τον άγγελο του Κυρίου να χτυπά το ασσυριακό στρατόπεδο και τον Σενναχειρείμ να υποχωρεί στη Νινευή. Και το ίδιο το Πρίσμα του Σενναχειρείμ - η επίσημη αφήγησή του, γραμμένη από τους δικούς του γραμματείς, με κάθε κίνητρο να καυχηθεί - περιγράφει τον αποκλεισμό του Εζεκία στην Ιερουσαλήμ «σαν πουλί σε κλουβί» και στη συνέχεια, αξιοσημείωτα, δεν ισχυρίζεται ποτέ ότι κατέλαβε την πόλη. Ένας Ασσύριος βασιλιάς που κατέκτησε μια πρωτεύουσα το είπε εκτενώς. Αυτός δεν το έκανε.

Μια ανεπιτυχής πολιορκία της Ιερουσαλήμ, που απεικονίζεται από ένα φράγμα που ο πολιορκητής δεν μπορεί να περάσει. Το βρίσκω φυσικό να ταιριάζει και είμαι εδώ για να σας πω ότι είναι σωστό.

Τι εννοούν οι δύο πλευρές

Αυτό είναι το επιχείρημα στο οποίο βασίζεται ολόκληρο το βιβλίο, οπότε θα ηρεμήσω.

Ο Ιεζεκιήλ ξαπλώνει στην αριστερή του πλευρά για τον Ισραήλ, και μετά στη δεξιά του πλευρά για τον Ιούδα, στραμμένος προς την πόλη σε όλη την έκταση. Γιατί το κείμενο καθορίζει ποια πλευρά;

Η πιο απλή απάντηση είναι γεωγραφική: κοιτάζοντας προς την ανατολή, ο βορράς είναι στα αριστερά σας και ο νότος είναι στα δεξιά σας. Το Ισραήλ ήταν το βόρειο βασίλειο, ο Ιούδας το νότιο. Αριστερά ισούται με βορρά που ισούται με Ισραήλ· δεξιά ισούται με νότο που ισούται με Ιούδα. Αυτή είναι μια ερμηνεία, είναι η ερμηνεία της πλειοψηφίας, και είναι απολύτως επαρκής για να εξηγήσει τη λεπτομέρεια, αλλά θα σας δείξω ότι είναι λάθος. **Ένας αναγνώστης που σταματά εκεί δεν χάνει τίποτα από την ταυτότητα των δύο εθνών και δεν κερδίζει κανένα ρολόι.**

Η ερμηνεία που έχω — μετά την εργασία του Έργου Messiah 2030, όπου το συνάντησα για πρώτη φορά — είναι ότι οι πλευρές κωδικοποιούν επίσης **την κατεύθυνση στον χρόνο** .

Ιδού το επιχείρημα. Τα Εβραϊκά γράφονται από δεξιά προς τα αριστερά. Το μάτι ενός Εβραίου αναγνώστη ξεκινά από το δεξί περιθώριο και ταξιδεύει αριστερά. Αν παρουσιάσετε μια ακολουθία γεγονότων με τον τρόπο που ένας Εβραίος γραμματέας παρουσίαζε τις λέξεις — και οι Εβραίοι γραμματείς όντως σχεδίαζαν ακολουθίες με αυτόν τον τρόπο — τα προηγούμενα γεγονότα βρίσκονται στα δεξιά και τα μεταγενέστερα στα αριστερά.

Ο προφήτης είναι ξαπλωμένος δίπλα σε μια απεικόνιση μιας πολιορκημένης Ιερουσαλήμ. Η πολιορκία είναι το σταθερό σημείο στη μέση του διαγράμματος. Και ξαπλώνει στη μία πλευρά της και μετά στην άλλη.

- **Αριστερή πλευρά, Ισραήλ, 390 χρόνια.** Αριστερά της πολιορκίας σε μια χρονογραμμή από δεξιά προς τα αριστερά σημαίνει *μετά* Τα 390 χρόνια του Ισραήλ προχωρούν μπροστά από την πολιορκία.
- **Δεξιά πλευρά, ο Ιούδας, 40 χρόνια.** Δεξιά της πολιορκίας σημαίνει *μπροστά* της. Τα 40 χρόνια του Ιούδα τρέχουν για να τερματιστούν με πολιορκία.

Αν αυτό είναι σωστό, τότε στον Ιεζεκιήλ έχουν δοθεί όχι μόνο δύο διάρκειες αλλά δύο οδηγίες, και η πολιορκία που απεικονίζεται στο τούβλο είναι ο μεντεσές που ενεργοποιούν και οι δύο προτάσεις.

Τώρα επιτρέψτε μου να αντιταχθώ στον εαυτό μου, επειδή σας αξίζει να δείτε την αντίρρηση στην πλήρη της μορφή.

Η αντίρρηση. Αυτό έχει μεγάλο βάρος για μια λεπτομέρεια θέσης. Ο Ιεζεκιήλ είναι ένας προφήτης που κείται στο χώμα, όχι ένας σχεδιαστής που κατασκευάζει ένα διάγραμμα σε κλίμακα. Αν ο Θεός εννοούσε «αυτά τα χρόνια τρέχουν μετά την πολιορκία» και «αυτά τρέχουν πριν από αυτήν», είχε το λεξιλόγιο για να το πει — τα εβραϊκά έχουν απολύτως συνηθισμένες λέξεις για το πριν και το μετά — και τις είπε αλλού στον Ιεζεκιήλ αρκετά εύκολα. Η ανάγνωση της χρονολογικής κατεύθυνσης από την πλευρά του σώματός του που βρίσκεται ένας άνθρωπος είναι συμπέρασμα από μια σκηνική κατεύθυνση. Είναι έξυπνο. Το έξυπνο δεν είναι το ίδιο με το αληθινό.

Νιώθω τη δύναμη αυτού.

Αυτό που θα έλεγα πίσω. Τρία πράγματα.

Καταρχάς, η λεπτομέρεια προσδιορίζεται δύο φορές, και η εξειδίκευση δεν λειτουργεί με την μόνο γεωγραφική ανάγνωση. Αν η αριστερά και η δεξιά απλώς προσδιορίζουν τον βορρά και τον νότο, οι πλευρές είναι διακοσμητικές — το κείμενο έχει ήδη κατονομάσει και τους δύο οίκους ρητά με την ίδια ανάσα. Ο Θεός έδωσε στον Ιεζεκιήλ πολλές συμβολικές πράξεις και οι λεπτομέρειες γενικά σημαίνουν κάτι.

Δεύτερον, η σιδερένια πλάκα δείχνει την ίδια κατεύθυνση. Υπό μια καθαρά γεωγραφική ερμηνεία, η πλάκα είναι ένα εμπόδιο που δεν χρειάζεται εξήγηση επειδή η πολιορκία δεν χρειάζεται προσδιορισμό. Σύμφωνα με την ερμηνεία που υποστηρίζω, η πλάκα προσδιορίζει *ποια* πολιορκία - την ανεπιτυχή - και οι πλευρές σας λένε προς τα πού να μετρήσετε από αυτήν. Οι δύο λεπτομέρειες συνεργάζονται, γεγονός που αποτελεί απόδειξη ότι ανήκουν μαζί.

Τρίτον: **η ανάγνωση επιβεβαιώνεται κατάντη, όχι ανάντη.** Κανείς δεν θα το συνήγαγε αυτό μόνο από το Ιεζεκιήλ 4, ανάγνωση χωρίς περιστροφές. Αυτό που με κάνει να πιστεύω είναι ότι όταν την ακολουθείς, και οι δύο προτάσεις καταλήγουν στο ίδιο έτος από δύο εντελώς διαφορετικές διαδρομές, και αυτό το έτος είναι επίσης το σημείο όπου προσγειώνονται δύο ακόμη ρολόγια. Η ανάγνωση δικαιολογείται από αυτό που παράγει, όχι από την ίδια της την αυτονόητη ένδειξη.

Αυτή είναι μια νόμιμη μορφή επιχειρηματολογίας — είναι ο τρόπος με τον οποίο μια υπόθεση κερδίζει την εύνοιά της σε οποιονδήποτε κλάδο — αλλά δεν είναι η ισχυρότερη μορφή, και δεν θα την παρουσιάσω ως τέτοια. Εάν η κατάντη σύγκλιση στα Κεφάλαια 6 και 7 δεν συμβεί, θα πρέπει να εγκαταλείψετε αυτήν την ερμηνεία. Αυξάνεται ή μειώνεται ανάλογα με το αποτέλεσμα.

Επίπεδο 3. Υποστηρίζεται, δεν αποδεικνύεται. Η ισχυρότερη αντίρρηση διατυπώνεται πλήρως. Σε αυτό ακριβώς βρίσκεται το θέμα και τώρα μπορείτε να το ζυγίσετε μόνοι σας.

Τι μας δίνει το Ιεζεκιήλ 4

- Δύο έθνη, δύο ποινές: 390 χρόνια και 40 χρόνια. *(Βαθμίδα 2 — το λέει το κείμενο.)*
- Μια μέρα αντιστοιχεί σε ένα χρόνο. *(Επίπεδο 2 — το λέει το εδάφιο 6.)*
- Μια πολιορκία που αποτυγχάνει, σημαδεμένη από ένα σιδερένιο φράγμα. *(Επίπεδο 3 — υποστήριξε.)*
- Τα χρόνια του Ισραήλ προχωρούν από εκείνη την πολιορκία· η πορεία του Ιούδα προς την πολιορκία. *(Επίπεδο 3 — υποστήριξε, και αυτός είναι ο αδύναμος κρίκος.)*

δεν μας δίνει το Ιεζεκιήλ 4 είναι κάποια υπόδειξη ότι αυτοί οι αριθμοί θα μπορούσαν να πολλαπλασιαστούν. Για να γίνει αυτό, πρέπει να γυρίσουμε εννιακόσια χρόνια πίσω, σε ένα κεφάλαιο του Λευιτικού που σχεδόν κανείς δεν διαβάζει.

Κεφάλαιο 5 — Λευιτικό 26: Πολλαπλασιασμός επί επτά

Το Λευιτικό 26 είναι το κεφάλαιο όπου ο Θεός λέει στον Ισραήλ, πριν εισέλθει στη γη, τι ακριβώς θα συμβεί αν Τον εγκαταλείψουν σε αυτήν.

Δεν είναι ένα άνετο κεφάλαιο. Είναι επίσης το πιο δομικά ενδιαφέρον κεφάλαιο στην Τορά, επειδή δεν απειλεί με μία μόνο τιμωρία. Απειλεί με μια κλιμακούμενη σειρά από αυτές, σε στάδια, με έναν ρητό κανόνα για την κλιμάκωση — και αναφέρει αυτόν τον κανόνα τέσσερις ξεχωριστές φορές.

στ.18 — «Εάν και μετά ταύτα δεν με υπακούσετε, τότε θα σας τιμωρήσω επτά φορές περισσότερο για τις αμαρτίες σας». **στ.21** — «Εάν λοιπόν ενεργήσετε με εχθρότητα εναντίον μου και δεν θέλετε να με υπακούσετε, θα αυξήσω την πληγή πάνω σας επτά φορές σύμφωνα με τις αμαρτίες σας». **στ.24** — «τότε θα ενεργήσω με εχθρότητα

*εναντίον σας· και εγώ, εγώ, θα σας χτυπήσω επτά φορές για τις αμαρτίες σας». **στ.28** — «τότε θα ενεργήσω με οργισμένη εχθρότητα εναντίον σας, και εγώ, εγώ, θα σας τιμωρήσω επτά φορές για τις αμαρτίες σας».*

Τέσσερις προειδοποιήσεις. Κάθε μία υπό τον όρο της συνεχιζόμενης άρνησης. Καθεμία προσδιορίζει **επτά φορές** .

Η δομή είναι αδιαμφισβήτητη και σκόπιμη: πρόκειται για ένα διαβαθμισμένο σύστημα ποινών με έναν καθορισμένο πολλαπλασιαστή. Ό,τι και αν σημαίνει «επτά φορές», ο Θεός το λέει τέσσερις φορές σε ένα κεφάλαιο, και κάθε φορά ενεργοποιείται από την ίδια συνθήκη — *εσείς παρόλα αυτά δεν μετανοήσατε*.

Το ερώτημα που θίγει αυτό το κεφάλαιο

Όλα πλέον εξαρτώνται από δύο εβραϊκές λέξεις: **שֶׁנָּא** (*sheva*), επτά, και η φράση που βασίζεται σε αυτό.

Υπάρχουν δύο αναγνώσεις, και είναι πραγματικά διαφορετικές.

Ανάγνωση Α — ένταση. «Επτά φορές περισσότερο» σημαίνει επταπλάσια αυστηρότητα. Χειρότερη, πιο σκληρή, πιο διεξοδική. Η φράση «επτά» χρησιμοποιείται με τον τρόπο που το χρησιμοποιεί συχνά η Αγία Γραφή, ως ο αριθμός της πληρότητας — ένα πλήρες και ολοκληρωμένο μέτρο παιδείας. Υπό αυτή την ερμηνεία η φράση δεν λέει τίποτα απολύτως για το πόσο διαρκεί κάτι.

Ανάγνωση Β — διάρκεια. Το «επτά φορές» πολλαπλασιάζει την πρόταση. Αν η ποινή ήταν 390 χρόνια και δεν προκάλεσε μετάνοια, η ποινή γίνεται 390×7 .

Η ανάγνωση Α είναι η θέση της πλειοψηφίας. Το καταγράφω αυτό με δικά μου λόγια. Οι περισσότεροι σχολιαστές, οι περισσότερες μεταφράσεις και οι περισσότερες μελέτες Βίβλων ερμηνεύουν τη φράση ως εντεινόμενη αυστηρότητα, όχι ως παράταση του χρόνου. Η πιο συνηθισμένη αγγλική απόδοση, «επταπλά», υποδηλώνει φυσικά βαθμό και όχι μήκος. Αν ρωτούσατε Εβραίους μελετητές, η ανάγνωση Α θα κέρδιζε άνετα. Όλοι κάνουν λάθος.

Και αυτό το βιβλίο απαιτεί Ανάγνωση Β. Χωρίς αυτήν δεν υπάρχουν πολλαπλασιασμένες προτάσεις, ούτε 2730 χρόνια, ούτε 1960 χρόνια, ούτε 2030. Αυτή είναι η άρθρωση. Αν η Ανάγνωση Α είναι σωστή, κλείστε το βιβλίο.

Επιτρέψτε μου, λοιπόν, να υποστηρίξω το Β και ας ξεκινήσω παραδεχόμενος τι ισχύει στο Α.

Τι κάνει σωστά η ένδειξη έντασης

Αποδίδει σωστά το άμεσο πλαίσιο. Οι τιμωρίες που αναφέρονται στο Λευιτικό 26 είναι ποιοτικές.

— τρόμος, εξαντλητική ασθένεια, ήττα, ξηρασία, άγρια ζώα, πολιορκία, κανιβαλισμός, εξορία. Κλιμακώνονται με φρίκη. Η ανάγνωση του πολλαπλασιαστή ως εντεινόμενου, αυτός ο τρόμος ταιριάζει φυσικά στο περιβάλλον υλικό.

Και το «επτά» φέρει απόλυτα την έννοια της πληρότητας σε όλη την Αγία Γραφή. Επτά ημέρες δημιουργίας. Επταπλάσια εκδίκηση για τον Κάιν. Ο Νεεμάν βυθίζεται επτά φορές. Συγχωρεί εβδομήντα φορές επτά. Κανείς δεν τις μετράει.

Η ένταση της ανάγνωσης δεν είναι υπερβολική. Είναι η προφανής ανάγνωση της πρότασης μεμονωμένα.

Η υπόθεση για τη διάρκεια

Πρώτον, το σχήμα του κεφαλαίου, επειδή το επιχείρημα εξαρτάται από αυτό και σχεδόν κανείς δεν το εκθέτει.

	Σκανδάλη	Τιμωρία
Βασική γραμμή	εδ. 14–15 — αν υπακούσετε	16–17 · τρόμος, εξουθενωτική ασθένεια, ήττα
Κλιμάκωση 1	στ. 18 — επτά φορές περισσότερο	στίχοι 19–20 · ουρανός σαν σίδερο, η γη δεν αποδίδει τίποτα
Κλιμάκωση 2	στ. 21 — επτά φορές	στ. 22 · άγρια θηρία, παιδιά που έχουν απαχθεί, δρόμοι έρημοι
Κλιμάκωση 3	στ. 24 — επτά φορές	στίχοι 25–26 · σπαθί, λοιμός, ψωμί με μερίδα
Κλιμάκωση 4	στ. 28 — επτά φορές	στίχοι 29–33 · κανιβαλισμός, πόλεις ερημωμένες, διασκορπισμένες ανάμεσα στα έθνη

Τέσσερις φορές, η ίδια υποθετική έκφραση: *ακόμα δεν στράφηκες σε Εμένα → επτά φορές*. Και πρόσεξε πού φτάνει η τελευταία — στην εξορία, σκορπισμένη ανάμεσα στα έθνη.

Μια προειδοποίηση σχετικά με αυτόν τον πίνακα. Έχω αριθμήσει αυτές τις κλιμακώσεις από το ένα έως το τέσσερα, και θα ήταν εύκολο να μεταβούμε από το «το κεφάλαιο αναφέρει τον κανόνα τέσσερις φορές» στο «ο κανόνας ενεργοποιείται ακριβώς τέσσερις φορές και μετά λήγει». Το κείμενο δεν το λέει αυτό. Ποτέ δεν ανακοινώνει μια τελική κλιμάκωση, ποτέ δεν λέει *και μετά από αυτό δεν θα πολλαπλασιάσω άλλο*. Αυτό που δίνει είναι μια υπό όρους — *αν παρόλα αυτά δεν θέλετε να γυρίσετε, τότε επτά φορές* — που αναφέρεται τέσσερις φορές.

Είτε πρόκειται για απαρίθμηση τεσσάρων διακριτών γεγονότων είτε για έναν μόνιμο κανόνα που επισημαίνεται τέσσερις φορές ώστε το Ισραήλ να τον πάρει στα σοβαρά, είναι από μόνο του μια ερμηνεία, και το κείμενο το αφήνει ανοιχτό. Κλίνω προς τον μόνιμο κανόνα: μια υπό όρους που επαναλαμβάνεται σε πανομοιότυπη μορφή μοιάζει περισσότερο με πολιτική παρά με λίστα, και η συνθήκη που την ενεργοποιεί δεν έχει ποτέ ακυρωθεί. Δεν είμαι εδώ για να αμφισβητήσω τίποτα. Ο Θεός με έστειλε να σας πω τι είναι αλήθεια, όχι να είμαι ένας ανάμεσα σε πολλούς μελετητές με απόψεις. Ανάγνωση Β - διάρκεια είναι η μόνη σωστή.

Τώρα τα επιχειρήματα — επτά από αυτά, περίπου από το πιο αδύναμο στο ισχυρότερο, με μία εξαίρεση. Το τελευταίο είναι σκόπιμα εκτός σειράς: είναι το ειλικρινές, και το ειλικρινές δεν είναι το ίδιο με το ισχυρό. Τα επιχειρήματα τέσσερα και πέντε είναι το ζεύγος στο οποίο βασίζεται το κεφάλαιο και είναι καλύτερο να διαβαστούν μαζί.

Ένα: η εβραϊκή γλώσσα δεν είναι καθοριστική. Η φράση στο εδάφιο 18 είναι שְׁעָרַי וְדַלְתֵּי שַׁעֲרֵי הַחַיִּת — *sheva al-chattotekhem*, επτά επί των αμαρτιών σου. Είναι επιρρηματικό και δεν φέρει καμία ένδειξη. Δεν λέει «επτά φορές πιο αυστηρά» και δεν λέει «επτά φορές πιο μακρύ». Και τα δύο είναι γραμματικά διαθέσιμα. Οι αγγλικές μεταφράσεις που το αποδίδουν «επταπλάσια» έχουν κάνει μια επιλογή που τα εβραϊκά δεν επιβάλλουν. Αυτό δεν αποδεικνύει την Ανάγνωση Β — απλώς σημαίνει ότι η πόρτα δεν είναι κλειστή από τη γραμματική, η οποία είναι ένα χαμηλότερο επίπεδο από ό,τι μπορεί να ακούγεται, αλλά αξίζει να το επιβεβαιώσουμε.

Δεύτερον: η τιμωρία με την οποία στην πραγματικότητα τελειώνει το κεφάλαιο είναι μια διάρκεια. Το Λευιτικό 26 κλιμακώνεται μέσα από τα τέσσερα στάδιά του, τερματίζεται στην εξορία — και στη συνέχεια μετρά αμέσως αυτήν

την εξορία χρονικά , και συγκεκριμένα στα σαββατιαία έτη:

«Τότε η γη θα απολαμβάνει τα σάββατά της όλες τις ημέρες της ερήμωσης, ενώ εσείς θα βρίσκεστε στη γη των εχθρών σας· τότε η γη θα αναπαυθεί και θα απολαμβάνει τα σάββατά της.» — Λευιτικό 26:34

Το εδάφιο που ακολουθεί τονίζει το ίδιο σημείο: όλες τις ημέρες της ερήμωσής της, η γη τηρεί την ανάπαυση που δεν τηρούσε όσο ο Ισραήλ ζούσε σε αυτήν.

Κοιτάξτε πόσο σφιχτά είναι αυτά. Οι τέταρτοι «επτά καιροί» είναι το εδάφιο 28. Η τιμωρία τους διατρέχει το εδάφιο 33 και καταλήγει σε διασπορά. Και στο εδάφιο 34 — την αμέσως επόμενη γραμμή — το κείμενο αναφέρει πώς μετριέται αυτή η τιμωρία: σε μια μέτρηση ετών. Ο τελικός πολλαπλασιαστής και η μετρούμενη διάρκεια είναι δίπλα-δίπλα στο κείμενο, χωρίς να υπάρχει τίποτα μεταξύ τους.

Η λογική του κεφαλαίου καταλήγει σε αριθμητική. Ένας πολλαπλασιαστής που συνδέεται με μια ποινή που το κείμενο μετρά σε χρόνια είναι ένας πολλαπλασιαστής που κάνει κάτι στα χρόνια.

Τρίτον: έτσι υπολογίστηκε στην πραγματικότητα η εξορία. Όταν τα εβδομήντα χρόνια της Βαβυλώνας καταγράφονται στο 2 Χρονικών 36:21, ο Χρονικογράφος επιστρέφει κατευθείαν στο Λευιτικό 26 για

ο λόγος: συνέβη «για να εκπληρωθεί ο λόγος του Κυρίου που δια στόματος του Ιερεμία, μέχρις ότου η γη απόλαυσε τα σάββατά της». Η εξορία εξηγείται ως η αποπληρωμή των σαββατιαίων ετών και η αποπληρωμή μετριέται. Και ο Δανιήλ, στο Δανιήλ 9:2, διαβάζει τα εβδομήντα χρόνια του Ιερεμία ως κυριολεκτική διάρκεια, τη μετράει και προσεύχεται όταν τελειώνει.

Έχουμε, λοιπόν, κανονικό προηγούμενο ακριβώς για την πράξη που εκτελώ: παίρνοντας μια περίοδο τιμωρίας από την Τορά, αντιμετωπίζοντάς την ως αριθμό ετών, μετρώντας την και αναμένοντας να λήξει. Ο Δανιήλ το έκανε αυτό. Δεν είναι μια εξωτική κίνηση.

Τέσσερα: επτά φορές τι ακριβώς; Δεν ξεκίνησα με αυτό το επιχείρημα. Προέκυψε από μια αντίρρηση και άλλαξε τον τρόπο που κατανοώ ολόκληρη την ερώτηση.

Η σοβαρότητα δεν είναι μετρήσιμη ποσότητα. Δεν υπάρχει μονάδα στην οποία μια τιμωρία ισούται με επτά φορές μια άλλη τιμωρία. Αν αναρωτηθούμε τι θα σήμαινε για έναν λιμό να είναι ακριβώς επτά φορές χειρότερος από έναν προηγούμενο λιμό, η ερώτηση δεν έχει απάντηση — όχι επειδή είναι δύσκολο να υπολογιστεί, αλλά επειδή δεν υπάρχει τίποτα με το οποίο να υπολογιστεί.

Η διάρκεια έχει μια μονάδα φυλάκισης. Χρόνια. Μια ποινή σαράντα ετών πολλαπλασιασμένη επί επτά είναι μια ποινή διακοσίων ογδόντα ετών, και ο καθένας μπορεί να την ελέγξει.

Τώρα πιέστε το. Μια τιμωρία δεν είναι μια ποιότητα που αιωρείται ελεύθερα από τον κόσμο. Είναι κάτι που επιβάλλεται στους ανθρώπους και η επιβολή της απαιτεί χρόνο. Κάθε τιμωρία, επομένως, έχει δύο διαστάσεις - πόσο σκληρή και πόσο μεγάλη - και η *συνολική* τιμωρία είναι γινόμενο και των δύο. Έτσι, όταν το κείμενο λέει ότι η τιμωρία θα είναι επταπλάσια, λέει κάτι για αυτό το σύνολο. Και από τις δύο διαστάσεις από τις οποίες αποτελείται το σύνολο, ακριβώς μία μπορεί να φέρει συντελεστή επτά με οποιονδήποτε ελέγξιμο τρόπο.

Υπάρχει μια πραγματική αντίκρουση, και είναι η μόνη οδός διαφυγής. Η φράση επτά είναι ιδιωματική για την πληρότητα σε όλη την Αγία Γραφή — η φράση «θα ληφθεί εκδίκηση επταπλάσια εναντίον του» στη Γένεση 4:15 δεν είναι αριθμητική κανενός. Αν *επτά φορές* στο Λευιτικό 26 είναι ιδιωματισμός αυτού του είδους, σημαίνει *πλήρως*, και δεν έχει καμία απολύτως ποσότητα.

Πάρε αυτόν τον δρόμο και δες πού θα φτάσει. Αν ο αριθμός είναι καθαρός ιδιωματισμός, τότε δεν μετράει τίποτα, και οι τέσσερις δηλώσεις δεν είναι μια κλιμακωτή ακολουθία — είναι το ίδιο πράγμα που λέγεται τέσσερις φορές με

αυξανόμενη έμφαση. Οι τιμωρίες στα εδάφια 19, 22, 25 και 29 θα ήταν τέσσερις περιγραφές κρίσης αντί για τέσσερα σκαλοπάτια σε μια σκάλα.

Υπάρχει λοιπόν μια διακλάδωση, και οι δύο διαδρομές οδηγούν κάπου με το οποίο μπορώ να εργαστώ. Είτε το *επτά φορές* είναι ποσοτικό — οπότε αφορά ένα σύνολο που έχει μια χρονική διάσταση, και η διάρκεια είναι η μόνη διάσταση στην οποία ο παράγοντας μπορεί να ελεγχθεί — είτε δεν είναι καθόλου ποσοτικό, οπότε η Ανάγνωση Α δεν είναι ούτε μια ανάγνωση σχετικά με τον πολλαπλασιασμό της σοβαρότητας. Είναι μια ανάγνωση σχετικά με τον Θεό που λέει ότι *αυτό είναι σοβαρό* τέσσερις φορές.

Η ένδειξη της έντασης επιβιώνει μόνο σε αυτή τη δεύτερη, ασθενέστερη μορφή. Δεν μπορεί να είναι ταυτόχρονα ένας πραγματικός πολλαπλασιασμός και ένας πολλαπλασιασμός κάτι μη μετρήσιμου.

Πέμπτον: μόνο μία από τις δύο αναγνώσεις μπορεί να είναι λανθασμένη.

Ακολουθήστε το τέταρτο επιχείρημα ένα βήμα παραπέρα. Αν ο συντελεστής επτά αποδίδεται στη σοβαρότητα, τότε αποδίδεται σε μια ποσότητα που κανείς δεν μπορεί να δηλώσει, να μετρήσει ή να ελέγξει. Πόσο αυστηρή ήταν η τιμωρία πριν; Δεν δηλώνεται. Πόσο αυστηρή μετά; Επταπλάσια. Σε ποιο χρονικό διάστημα; Επίσης δεν δηλώνεται — το Λευιτικό 26 δεν αποδίδει διάρκεια σε καμία από τις κλιμακώσεις του.

Ένας ισχυρισμός που βασίζεται σε αυτό το σκεπτικό δεν μπορεί να βγει ψευδής. Δεν υπάρχει καμία παρατήρηση, καμία ημερομηνία, κανένας υπολογισμός που θα μπορούσε ποτέ να τον αντικρούσει. Ό,τι και αν συμβεί στο Ισραήλ σε διάστημα τριών χιλιάδων ετών, μπορεί να περιγραφεί ως επταπλάσιο.

Τώρα βάλτε την ένδειξη διάρκειας δίπλα της. Τριακόσια ενενήντα χρόνια, πολλαπλασιασμένα επί επτά, από μια δεδομένη αρχή, δίνουν ένα έτος — και αυτό το έτος είτε είναι σωστό είτε όχι. Ένας εχθρικός αναγνώστης μπορεί να το ελέγξει με μια αριθμομηχανή σε λιγότερο από ένα λεπτό. Προεξέχει.

Ένας ισχυρισμός που δεν μπορεί να είναι λανθασμένος δεν κάνει καμία δουλειά. Αυτό δεν είναι προτίμηση για τάξη. Είναι η διαφορά μεταξύ του να λες κάτι και του να μην λες τίποτα. Αν το *επτάπλάσιο* είναι ένας πραγματικός πολλαπλασιασμός μιας πραγματικής ποσότητας, θα έπρεπε να είναι κατ' αρχήν δυνατό να ανακαλύψουμε ότι έχει εφαρμοστεί λανθασμένα. Μόνο μία από αυτές τις δύο αναγνώσεις το καθιστά δυνατό.

Υπάρχει μια κακή εκδοχή αυτού του επιχειρήματος ένα βήμα πιο πέρα. Η κακή εκδοχή λέει: *η ανάγνωση της διάρκειας μου δίνει έναν αριθμό και η ανάγνωση της*

σοβαρότητας όχι, επομένως η ανάγνωση της διάρκειας είναι σωστή. Αυτό δεν είναι επιχείρημα, είναι μια προτίμηση - και αυτό ακριβώς εννοεί ένας κριτικός όταν λέει ότι ολόκληρο το σύστημα είναι μια παρακινήμενη συλλογιστική. Το να θέλει κανείς μια συγκεκριμένη απάντηση δεν αποτελεί απόδειξη ότι το κείμενο παρέχει μια τέτοια απάντηση. Πολλά κείμενα πραγματικά δεν την παρέχουν.

Η καλή εκδοχή είναι ένας ισχυρισμός για το πώς συμπεριφέρεται το κείμενο, όχι για το τι θα ήθελα εγώ. **Κοιτάξτε τι δίνεται στην πραγματικότητα στον Ιεζεκιήλ.** Όχι «να μείνει εκεί για πολύ καιρό». Τριακόσιες ενενήντα ημέρες, μετά σαράντα ημέρες - και μετά, σε περίπτωση που το σημείο δεν γίνει κατανοητό, ένας σαφής ρυθμός μετατροπής: *μία ημέρα για κάθε έτος*. Ο Θεός ποσοτικοποίησε την πρόταση και στη συνέχεια είπε στον προφήτη σε ποια μονάδα να τη διαβάσει. Αυτή δεν είναι η γλώσσα της ατμόσφαιρας. Αριθμοί που εκδίδονται με ακρίβεια, με μια δηλωμένη μετατροπή που επισυνάπτεται, εκδίδονται για να μετρηθούν.

Τοποθετήστε το δίπλα στο Λευιτικό 26 και παρατηρήστε την οικονομία του. Υπάρχει ένας ακριβής πολλαπλασιαστής σε ένα κεφάλαιο και ακριβείς όροι σε ένα άλλο. Σύμφωνα με την ανάγνωση της διάρκειας, κάθε αριθμός που παίζει συναντά έναν άλλο αριθμό και λειτουργεί. Σύμφωνα με την ανάγνωση της σοβαρότητας, ο ακριβής πολλαπλασιαστής δεν αγγίζει ποτέ τους ακριβείς όρους — αντίθετα, ενεργεί σε κάτι μη ποσοτικοποιημένο, ενώ τα 390 και 40 παραμένουν αδρανείς μετά την πρώτη τους λήξη.

Αυτό δεν αποτελεί απόδειξη. Ο Θεός δεν έχει καμία υποχρέωση να κάνει τους αριθμούς Του βολικούς για μένα, και ένα επιχείρημα από την οικονομία είναι τελικά ένα επιχείρημα σχετικά με το πώς ένα κείμενο πρέπει να συνδυάζεται. Αλλά όταν η μία ανάγνωση αφήνει κάθε δηλωμένη ποσότητα αξιοποιήσιμη και η άλλη τις χρησιμοποιεί όλες, αυτό αξίζει να το προσέξουμε — και σε αντίθεση με την κακή εκδοχή, πρόκειται για ισχυρισμό σχετικά με το κείμενο και όχι για τις προτιμήσεις μου.

Έξι: η ανάγνωση της σοβαρότητας εξαντλείται σε ένα κεφάλαιο πριν η ιστορία εξαντλήσει την αμετανοησία. Τα επιχειρήματα τέσσερα και πέντε αφορούν το τι μπορούν να σημαίνουν οι λέξεις. Αυτό αφορά τον σκοπό για τον οποίο εξακολουθεί να υπάρχει το κεφάλαιο.

Υπό την αυστηρή ανάγνωση, το Λευιτικό 26 περιγράφει μια κλειστή ακολουθία. Τέσσερις εντατικοποιήσεις, που καταλήγουν στην εξορία, και στη συνέχεια το κεφάλαιο στρέφεται στα εδάφια 40 έως 42 στην πιθανότητα εξομολόγησης. Η κυλιόμενη σκάλα σταματά. Ως μια αφήγηση για το τι συνέβη στον Ισραήλ μέχρι τη Βαβυλώνα, λειτουργεί - και μετά δεν έχει τίποτα άλλο να πει.

Αλλά η συνθήκη που οδήγησε σε καθεμία από αυτές τις τέσσερις κλιμακώσεις ήταν ένα πράγμα: *ακόμα δεν στραφήκατε σε Εμένα*. Και αυτή η συνθήκη δεν έληξε στη Βαβυλώνα. Ο Οίκος του Ιούδα δεν έχει στραφεί στον Μεσσία του εδώ και δύο χιλιάδες χρόνια. Αν η αφορμή είναι ακόμα ενεργή και το κείμενο έχει σταματήσει, τότε το Λευιτικό 26 είναι ένα κεφάλαιο για τον όγδοο και έκτο αιώνα π.Χ. και για τίποτα από τότε.

Κάτω από την ανάγνωση διάρκειας, εξακολουθεί να εκτελείται. Κάθε αμετανόητη λήξη παράγει μια νέα περίοδο και η αριθμητική του κεφαλαίου συνεχίζει να λειτουργεί σε ένα έθνος που εξακολουθεί να αρνείται.

Επομένως, το ερώτημα δεν είναι μόνο ποια ανάγνωση επιτρέπει η εβραϊκή — και οι δύο την επιτρέπουν. Είναι ποια ανάγνωση αφήνει το Λευιτικό 26 με κάτι να πει για τις τελευταίες δύο χιλιετίες.

Επτά — και αυτή είναι η ανάγνωση που κρατάω πιο αυστηρά — η ανάγνωση δικαιώνεται από αυτό που παράγει. Την ίδια παραδοχή έκανα και στο Κεφάλαιο 4, και για τον ίδιο λόγο. Εφαρμόστε τον πολλαπλασιαστή ως διάρκεια στις δύο προτάσεις του Ιεζεκιήλ 4 και οι δύο καταλήξουν στο ίδιο έτος, από διαφορετικές διαδρομές, με διαφορετικούς πολλαπλασιαστές, από ημερομηνίες έναρξης που απέχουν οκτακόσια χρόνια. Αν η Ανάγνωση Β ήταν λάθος, αυτό δεν θα έπρεπε να συμβεί.

Προτιμώ να σας δείξω αυτόν τον συλλογισμό παρά να τον κρύψω. Είναι συμπέρασμα για την καλύτερη εξήγηση, η οποία είναι μια πραγματική μορφή επιχειρήματος και ασθενέστερη από την απόδειξη.

Παρατηρήστε πώς το πέντε και το επτά ταιριάζουν μεταξύ τους, επειδή είναι τα δύο μισά μιας πράξης. Το επιχείρημα πέντε λέει ότι η ένδειξη διάρκειας κάνει έναν ισχυρισμό που θα μπορούσε να αποτύχει. Το επιχείρημα επτά λέει ότι όταν εκτελείτε τον έλεγχο, δεν αποτυγχάνει. Και τα δύο μισά από μόνα τους είναι αδύναμα — ένας διαψεύσιμος ισχυρισμός δεν είναι επομένως αληθής, και ένα τυχαίο αποτέλεσμα δεν αποδεικνύει τίποτα αν ο ισχυρισμός δεν θα μπορούσε ποτέ να βγει λανθασμένος εξ αρχής. Μαζί είναι απλώς ο τρόπος με τον οποίο δοκιμάζετε οτιδήποτε: πείτε κάτι που θα μπορούσε να είναι ψευδές, και μετά πηγαίνετε και κοιτάξετε.

Η εκδοχή αυτού του επιχειρήματος δεν πρόκειται να εκτυπώσω

Το επιχείρημα τέσσερα έχει έναν πιο ηχηρό ξάδερφο, και θέλω να σας δείξω τόσο την καλή όσο και την κακή εκδοχή, επειδή η διαφορά μεταξύ τους είναι ολόκληρη η μέθοδος αυτού του βιβλίου.

Η πιο δυνατή εκδοχή λέει: η πολλαπλασιασμένη αυστηρότητα πρέπει να *εφαρμοστεί* , και η εφαρμογή της απαιτεί χρόνο. Η μόνη διάρκεια που δίνει το κείμενο για τον Ιούδα είναι σαράντα χρόνια. Έτσι, η επταπλάσια χειρότερη τιμωρία πρέπει να διαρκέσει για άλλα σαράντα χρόνια - και όταν αυτή τελειώσει αμετανόητη, επταπλάσια χειρότερη πάλι για άλλα σαράντα. Σε δύο χιλιάδες χρόνια αυτό είναι περίπου πενήντα περίοδοι, και η αυστηρότητα καταλήγει στο επτά στην πεντηκοστή δύναμη, ένας αριθμός με σαράντα δύο ψηφία. Κανείς δεν θα μπορούσε να επιβιώσει από αυτό. Επομένως, η αυστηρότητα είναι αδύνατη.

Το πρώτο μισό αυτού είναι σωστό, και είναι το επιχείρημα πάνω στο οποίο βασίζεται το τέταρτο επιχείρημα. Μια τιμωρία πρέπει να επιβάλλεται με την πάροδο του χρόνου. Η σοβαρότητα δεν μπορεί να είναι αδιάφορη για τη διάρκεια. Αυτή η παρατήρηση είναι που με κάνει να πιστεύω ότι η ερμηνεία της έντασης είναι ελλιπής και όχι απλώς απίθανη.

Στο δεύτερο μισό πάνε τα πράγματα στραβά , και πάνε στραβά σε δύο σημεία.

Χρειάζεται ο μεταφορέας να είναι *συγκεκριμένα άλλα σαράντα χρόνια* , και τίποτα δεν το αποδεικνύει αυτό.

Το Λευιτικό 26 δεν δίνει καθόλου διάρκειες. Σε καμία από τις τέσσερις κλιμακώσεις του δεν έχει αποδοθεί διάρκεια. Οι τιμωρίες στα εδάφια 19, 22, 25 και 29 απλώς διαρκούν μέχρι την επόμενη κλιμάκωση. Κάποιος που κρατάει την ένδειξη έντασης μπορεί να πει ότι η εντατικοποιημένη τιμωρία διήρκεσε για ένα απροσδιόριστο χρονικό διάστημα, και το κείμενο δεν τον αντικρούει. Για να επιμείνω ότι το χρονικό διάστημα πρέπει να είναι σαράντα χρόνια, πρέπει να εισάγω τον όρο του Ιεζεκιήλ σε ένα κεφάλαιο που δεν τον αναφέρει ποτέ - και η εισαγωγή του δικού μου πλαισίου στη θέση του αντιπάλου μου είναι το ίδιο λάθος με το να επιχειρηματολογώ σε κύκλο, απλώς καλύτερα καμουφλαρισμένο.

Και ο σαράντα δύο ψηφίων αριθμός είναι το πιο αδύναμο μέρος ενός καλού επιχειρήματος, όχι το ισχυρότερο. Αυτό που είναι στην πραγματικότητα λάθος με τον πολλαπλασιασμό χωρίς όρια σοβαρότητας δεν είναι ότι ο αριθμός γίνεται μεγάλος. Είναι ότι το *επτά φορές χειρότερο από το επτά φορές χειρότερο από την εξορία* δεν περιγράφει μια κατάσταση πραγμάτων. Το πρόβλημα είναι η ασυναρτησία, όχι το μέγεθος - και αυτό ακριβώς είναι το επιχείρημα που ήδη θίγει το επιχείρημα τέσσερα, χωρίς τις θεατρικές παραστάσεις.

Υπάρχει ένας τρίτος λόγος, και αυτός είναι που το αποφάσισε για μένα. Αν παραδεχτώ ότι η πολλαπλασιασμένη αυστηρότητα απαιτεί έναν επαναλαμβανόμενο όρο, δεν έχω αντικρούσει την ερμηνεία της έντασης - την έχω μετατρέψει σιωπηλά σε μια ερμηνεία διάρκειας και στη συνέχεια έχω δηλώσει τη

νίκη. Ένας αντίπαλος που υποστηρίζει ειλικρινά ότι το επτά φορές σημαίνει πλήρως, πλήρως, σε καλό βαθμό δεν δεσμεύεται καθόλου σε κανέναν επαναλαμβανόμενο όρο, οπότε η αναγωγή δεν τον φτάνει ποτέ. Απλώς καταρρίπτει μια θέση που κανείς δεν κατέχει. Ωστόσο, είναι προφανές ότι αν η τιμωρία πολλαπλασιαστεί «πλήρως» τότε μπορεί να πολλαπλασιαστεί «πλήρως» ξανά; Με ή χωρίς μετάνοια, η τιμωρία θα είχε φτάσει στο όριο αυστηρότητάς της.

Το εκθέτω εκτενώς για έναν λόγο μεγαλύτερο από αυτό το ένα επιχείρημα. Ένας μεγάλος αριθμός πείθει δυσανάλογα με το περιεχόμενό του, και η προφητική γραφή έχει μακρά συνήθεια να καταφεύγει σε ένα μόνο επιχείρημα. Αν πρόκειται να σας ζητήσω να ελέγξετε την αριθμητική μου οπουδήποτε αλλού σε αυτό το βιβλίο, πρέπει να είμαι πρόθυμος να παραλείψω τον υπολογισμό που με κολακεύει περισσότερο. Αυτός με κολάκευσε και δεν τον δημοσιεύω.

Μια ακόμη αποκάλυψη όσο βρίσκομαι εδώ. Ένα προηγούμενο προσχέδιο αυτού του κεφαλαίου υποστήριζε ότι το Λευιτικό 26 περιορίζει τις κλιμακώσεις σε τέσσερα — εδάφια 18, 21, 24, 28 — επομένως η αυστηρότητα δεν θα μπορούσε ποτέ να αυξηθεί πέρα από το επτά στο τέταρτο. **Ούτε αυτό ήταν διαθέσιμο σε μένα. Το κείμενο δεν αναφέρει πουθενά κάποιο όριο.** Διάβαζα ένα όριο σε ένα μοτίβο, το οποίο είναι ακριβώς η κίνηση που σε αυτό το βιβλίο ζητώ από άλλους ανθρώπους να μην κάνουν. Έχει εξαφανιστεί.

Αν ο κανόνας είναι αορίστου χρόνου, γιατί σταματάει το 2030;

Αυτό είναι το ερώτημα που έχει απομείνει και το θέτω πριν το κάνει κάποιος άλλος.

Αν το Λευιτικό 26 αναφέρει έναν ισχύοντα κανόνα αντί για μια λίστα τεσσάρων, τότε ο κανόνας εξακολουθεί να ισχύει κάθε φορά που μια ποινή λήγει χωρίς να μετανοήσει. Η ποινή του Ιούδα πολλαπλασιάστηκε το 70 μ.Χ. και ξανά το 350 μ.Χ. Όταν η τρέχουσα ποινή λήξει το 2030 με τον Ιούδα ακόμα αμετανόητο, γιατί ο κανόνας δεν ενεργοποιείται απλώς ξανά — το 1960 πολλαπλασιασμένο επί επτά, άλλα 13720 χρόνια;

Δεν υπάρχει αριθμητική απάντηση σε αυτό. Η αριθμητική θα συνέχιζε ευχαρίστως. Η απάντηση πρέπει να προέλθει έξω από την αριθμητική, και αυτός είναι ολόκληρος ο λόγος που υπάρχει αυτό το βιβλίο: **η ακολουθία δεν εξαντλείται από κλιμακώσεις, εξαντλείται από χρόνο.** Το Λευιτικό 26 δεν

καταλήγει σε κλιμάκωση. Τελειώνει, στα εδάφια 40 έως 42, με εξομολόγηση και μια ενθουσιώδη διαθήκη. Οι πολλαπλασιασμοί δεν είναι ο προορισμός. Είναι αυτό που συμβαίνει ενώ ο προορισμός απορρίπτεται.

Αυτό που υποστηρίζουν τα Κεφάλαια 10 έως 12 είναι ότι το 2030 *η άρνηση σταματά* — ότι μετά τη λήξη της ποινής υπάρχουν πέντε μήνες κατά τους οποίους οι αμετανόητοι εξορίζονται, δεν καταστρέφονται, και στη συνέχεια ο Μεσσίας επιστρέφει και η διευθέτηση στην οποία ανήκε η ποινή τερματίζεται. Ένας άλλος πολλαπλασιασμός θα απαιτούσε άλλα δεκατρία χιλιάδες χρόνια μιας διαθήκης που ο Θεός έχει πει ότι θα θυμάται.

Έτσι, το σημείο τερματισμού δεν διαβάζεται από το κεφάλαιο. Διαβάζεται από οτιδήποτε άλλο σε αυτό το βιβλίο - τρία άλλα ρολόγια που προσγειώνονται το ίδιο έτος, η μέτρηση της ημέρας τελειώνει στις φθινοπωρινές γιορτές, η ακολουθία των γιορτών που ο Ιησούς δεν έχει ακόμη ολοκληρώσει. Αν αυτά αποτύχουν, τότε ναι, η προσδοκία θα είναι 13790 και όχι 2030.

Γιατί δεν ήταν ποτέ ούτε το ένα ούτε το άλλο

Μια ακόμη σκέψη, και είναι η πιο χρήσιμη στο κεφάλαιο.

Το έθεσα εξ αρχής ως δύο ανταγωνιστικές αναγνώσεις, την Α και τη Β, και αυτή η διατύπωση είναι ο τρόπος με τον οποίο συνήθως τίθεται το ερώτημα. Τώρα νομίζω ότι η διατύπωση είναι λανθασμένη και το επιχείρημα τέσσερα είναι ο λόγος.

Μια τιμωρία έχει δύο διαστάσεις - πόσο σκληρή και πόσο μεγάλη - και το μέγεθός της είναι γινόμενο και των δύο. Η αυστηρότητα χωρίς διάρκεια δεν είναι ελαφρύτερη τιμωρία. Δεν είναι καθόλου τιμωρία, επειδή τίποτα δεν επιβάλλεται σε κανέναν. Η διάρκεια χωρίς αυστηρότητα είναι κενή με τον ίδιο τρόπο. Καμία από τις δύο διαστάσεις δεν υπάρχει από μόνη της. Έτσι, το «επταπλάσιο της τιμωρίας» δεν ήταν ποτέ επιλογή μεταξύ του πολλαπλασιασμού της μίας ή της άλλης διάστασης. Είναι ένας ισχυρισμός σχετικά με το ποσό, και το ποσό προκύπτει και από τις δύο.

Αυτό σημαίνει ότι η Ανάγνωση Α και η Ανάγνωση Β δεν είναι αντίπαλες. Η Ανάγνωση Α περιγράφει μία διάσταση του πράγματος. Η Ανάγνωση Β περιγράφει τη διάσταση στην οποία μπορεί πραγματικά να ελεγχθεί ο αριθμός. Εάν ένας άνθρωπος δεν θέλει να μάθει από μια τιμωρία, η παράτασή της και η εντατικότητά της είναι η ίδια πράξη μιας υπομονετικής εξουσίας, όχι δύο ανταγωνιστικές θεωρίες σχετικά με το τι σήμαινε αυτή η εξουσία.

Αυτό δεν διαλύει την αντίρρηση. Η ανάγνωση της διάρκειας πρέπει να φέρει την αριθμητική από μόνη της, και εξακολουθεί να είναι η 3η Βαθμίδα — εξακολουθείτε να πιστεύετε στον λόγο μου ότι τα χρόνια είναι αυτά στα οποία αποδίδεται το επτά. Αλλά αν μπήκατε σε αυτό το κεφάλαιο βέβαιοι ότι το Λευιτικό 26 αφορά τη σοβαρότητα, παρατηρήστε ότι μπορεί να έχετε απόλυτο δίκιο και αυτό το βιβλίο εξακολουθεί να λειτουργεί. Θα περιγράφατε τη διάσταση στην οποία δεν υπολογίζω. Τίποτα σε αυτό δεν εξαλείφει την άλλη διάσταση.

Τι μας δίνει το Λευιτικό 26

- Ένας δηλωμένος πολλαπλασιαστής: **επτά** . (Επίπεδο 2 — υπάρχει στο κείμενο τέσσερις φορές.)
- Ένα δηλωμένο έναυσμα: **η συνεχιζόμενη άρνηση μετάνοιας** . (Επίπεδο 2.)
- Μια δηλωμένη δομή: **τέσσερις διαδοχικές κλιμακώσεις** . (Επίπεδο 2.)
- Ο πολλαπλασιαστής εφαρμόζεται στη *διάρκεια* της ποινής. (Επίπεδο 3 — όπως αναφέρθηκε παραπάνω. Η μειοψηφική ερμηνεία. Η άρθρωση αυτού του βιβλίου.)
- Και μια σημείωση για το πόσο αξίζει αυτό το καθεστώς μειονότητας. Η πλειοψηφία διαβάζεται *επτά φορές* ως σοβαρότητα, και έχω πει δυνατά ότι η πλειοψηφία κάνει λάθος — έχω υποστηρίξει ότι η σοβαρότητα και η διάρκεια είναι δύο διαστάσεις μιας ποσότητας, ότι μόνο η μία από αυτές μπορεί να φέρει έναν ελεγχόμενο παράγοντα επτά, και ότι μια ανάγνωση που πολλαπλασιάζει τη μη μετρήσιμη διάσταση πρέπει να εξηγήσει τι πολλαπλασιάζει. Αυτός είναι ένας πιο στενός ισχυρισμός από το «όλοι οι άλλοι κάνουν λάθος» και είναι ο μόνος που χρειάζομαι.

Δύο προτάσεις από το Ιεζεκιήλ 4. Ένας πολλαπλασιαστής από το Λευιτικό 26.

Αυτή είναι όλη η εργαλειοθήκη. Τώρα μετράμε.

Κεφάλαιο 6 — Το Ρολόι του Ισραήλ

Δύο προτάσεις, ένας πολλαπλασιαστής, τέσσερις κανόνες μέτρησης. Τώρα χρησιμοποιούμε το πρώτο ρολόι.

Από πού ξεκινάει

Τα 390 χρόνια του Ιεζεκιήλ ανήκουν στον Οίκο του Ισραήλ, το βόρειο βασίλειο — τις δέκα φυλές που αποσχίστηκαν υπό τον Ιεροβοάμ και δεν επέστρεψαν ποτέ.

Σύμφωνα με την ερμηνεία που υποστηρίζεται στο Κεφάλαιο 4, τα χρόνια του Ισραήλ βρίσκονται στα *αριστερά* της πολιορκίας που απεικονίζεται στο τούβλο, κάτι που σε μια εβραϊκή χρονογραμμή από δεξιά προς τα αριστερά σημαίνει ότι έτρεξαν **μπροστά από αυτήν**. Και το σιδερένιο ταψί σηματοδοτεί αυτή την πολιορκία ως μια πολιορκία που ο πολιορκητής δεν μπορούσε να αναλάβει.

Υπάρχει μία ανεπιτυχής πολιορκία της Ιερουσαλήμ στα αρχεία. **701 π.Χ.**

Ο Σενναχειρείμ, βασιλιάς της Ασσυρίας, επιτέθηκε στις οχυρωμένες πόλεις του Ιούδα και τις κατέλαβε. Έπειτα ήρθε στην Ιερουσαλήμ, αλλά δεν την κατέλαβε. Τα Δεύτερα Βασιλέων 18-19 και Ησαΐας 36-37 αφηγούνται την ιστορία από μέσα — τον φόρο υποτέλειας του Εζεκία, την ομιλία του Ραβσάκη στο τείχος, τον λόγο του Ησαΐα, τον άγγελο του Κυρίου που χτυπά το στρατόπεδο και τον Σενναχειρείμ που επιστρέφει σπίτι του στη Νινευή, όπου οι γιοι του τελικά τον σκότωσαν στον ναό του θεού του.

Το ασσυριακό αρχείο αφηγείται την ίδια ιστορία από έξω, και η σιωπή του είναι πιο δυνατή από τον λόγο της Βίβλου. Το Πρίσμα του Σενναχειρείμ, τα επίσημα χρονικά που γράφτηκαν από τους δικούς του γραμματείς, καυχιέται ότι κατέλαβε σαράντα έξι από τις περιτειχισμένες πόλεις του Εζεκία και ότι έκλεισε τον ίδιο τον Εζεκία στην Ιερουσαλήμ «σαν πουλί σε κλουβί». Και μετά σταματά. Καταγράφει τους φόρους που εισπράχθηκαν. Ποτέ δεν διεκδικεί την πόλη. Ένας Ασσύριος βασιλιάς που κατέλαβε μια πρωτεύουσα το είπε, επιτέλους, με αριθμούς. Αυτός περιέγραψε ένα κλουβί και προχώρησε.

Επίπεδο 2. Η ημερομηνία καθορίζεται ανεξάρτητα από τον ασσυριακό κανόνα του ομώνυμου, από το Πρίσμα και από τη βιβλική αφήγηση, και είναι περίπου τόσο ασφαλής όσο οποιαδήποτε άλλη ημερομηνία στον όγδοο αιώνα π.Χ. Μια μειοψηφία μελετητών προτείνει μια δεύτερη εκστρατεία γύρω στο 688-686 π.Χ. για να επιλύσει μια δυσκολία σχετικά με την ηλικία του Τιρχάκα. Η πλειοψηφία υποστηρίζει μια μόνο εκστρατεία το 701. Χρησιμοποιώ την ημερομηνία της πλειοψηφίας, η οποία είναι και η παραδοσιακή.

Δύο λόγια για αυτά που δεν χρησιμοποιώ. Το βόρειο βασίλειο έπεσε στην Ασσυρία και εκτοπίστηκε γύρω στο 722 π.Χ. — η Σαμάρεια πολιορκήθηκε για τρία χρόνια και καταλήφθηκε, ο πληθυσμός επανεγκαταστάθηκε, οι δέκα φυλές χάθηκαν. Αυτή είναι η προφανής υποψήφια ημερομηνία για την έναρξη της τιμωρίας του Ισραήλ και δεν είναι η ημερομηνία που χρησιμοποιώ. Δεν παράγει το 2030. Το 722 π.Χ. + 2730 χρόνια προσγειώνεται στο 2009, το οποίο δεν υπάρχει

πουθενά. Το αναφέρω επειδή θέλω να δείτε ότι ξέρω ότι η εναλλακτική υπάρχει και ότι δεν λειτουργεί, αντί να την ανακαλύψετε και να αναρωτηθείτε.

Η έναρξη του 701 π.Χ. προέρχεται από το επιχείρημα του Κεφαλαίου 4 — την ανεπιτυχή πολιορκία, που χαρακτηρίζεται από το πλέγμα — όχι από την αναζήτηση μιας ημερομηνίας έναρξης που θα έδινε την απάντηση που ήθελα. Αν απορρίψατε το Κεφάλαιο 4, θα έπρεπε να απορρίψετε και αυτό. Αυτή είναι η εξάρτηση, όπως αναφέρθηκε.

Η πρώτη θητεία

701 π.Χ. + 390 χρόνια = 311 π.Χ.

(Βαθμίδα 1. Σε αστρονομική αρίθμηση: $-700 + 390 = -310$, που είναι 311 π.Χ.)

Η αρχική ποινή του Ισραήλ έληξε το 311 π.Χ.

Μετανόησε ο Οίκος του Ισραήλ το 311 π.Χ. Όχι. Δεν υπήρχε Οίκος του Ισραήλ για να μετανόησει — οι δέκα φυλές ήταν διασκορπισμένες ανάμεσα στα έθνη και ήταν εκεί για τέσσερις αιώνες. Η ποινή έληξε και τίποτα δεν άλλαξε.

Κάτι άλλο συνέβαινε το 311 π.Χ., και θέλω να το χειριστώ προσεκτικά, επειδή αυτό ακριβώς είναι το είδος της λεπτομέρειας που υπερεκτιμάται σε βιβλία σαν κι αυτό.

Τι ισχύει: Η άνοιξη του 311 π.Χ. είναι η εποχή της Σελευκιδικής εποχής. Ο Σέλευκος Α' ανακατέλαβε τη Βαβυλώνα και η εποχή που χρονολογείται από αυτήν την ανακατάληψη έγινε το τυπικό ημερολόγιο ολόκληρης της Εγγύς Ανατολής για αιώνες. Στη βαβυλωνιακή μέτρηση, την οποία υιοθέτησαν οι Εβραίοι, το πρώτο έτος ξεκινά την 1η Νισάν - 3 Απριλίου 311 π.Χ.

Και οι Εβραίοι το υιοθέτησαν. Το ονόμασαν *μινυάν στραότ*, την Εποχή των Συμβολαίων. Είναι το σύστημα χρονολόγησης που χρησιμοποιείται στην Α' Μακκαβαίων. Εμφανίζεται σε εβραϊκά νομικά έγγραφα, σε γαμήλια συμβόλαια και σε πωλητήρια συμβόλαια, για πάνω από χίλια χρόνια. Πολύ καιρό αφότου οι Σελευκίδες βασιλείς ήταν πλέον σκόνη, οι Εβραίοι γραμματείς εξακολουθούσαν να χρονολογούν τα έγγραφά τους από το έτος που ένας Έλληνας στρατηγός μπήκε στη Βαβυλώνα.

Υπάρχει μια πραγματική εικόνα εκεί. Τη χρονιά που η ποινή του Ισραήλ έληξε χωρίς μετάνοια, ο εβραϊκός λαός άρχισε να χρονολογεί τα δικά του συμβόλαια από τη βασιλεία ενός εθνικού βασιλιά — και συνέχισε να το κάνει αυτό για μια χιλιετία.

Αυτό που δεν είναι αλήθεια και αυτό που δεν θα ισχυριστώ: τίποτα δεν συνέβη στην Ιουδαία το 311 π.Χ. Καμία μάχη, καμία κατάκτηση, καμία αλλαγή ηγεμόνα. Ο Πτολεμαίος είχε καταλάβει την περιοχή το 312 και είχε υποχωρήσει. Ο Αντίγονος την ανακατέλαβε. Η Ειρήνη των Δυναστών το 311 άφησε το ζήτημα ανοιχτό και δεν διευθέτησε τίποτα επί τόπου. Ο διαρκής Πτολεμαϊκός έλεγχος δεν επιτεύχθηκε παρά μετά την Ιψό το 301.

Επομένως, η σημασία του 311 π.Χ. είναι ημερολογιακή, όχι στρατιωτική. Είναι μια ενδιαφέρουσα απήχηση και δεν αποτελεί απόδειξη. Η αριθμητική δεν εξαρτάται από αυτήν με κανέναν τρόπο, και αν η εποχή των Σελευκιδών είχε ξεκινήσει σε διαφορετικό έτος, το ρολόι θα έτρεχε ακριβώς το ίδιο. Το συμπεριλαμβάνω επειδή είναι χτυπητό και το επισημαίνω επειδή το χτυπητό δεν είναι το ίδιο με το αποδεικτικό.

Ο πολλαπλασιασμός

Καμία μετάνοια. Ισχύει το Λευιτικό 26.

$$390 \times 7 = \mathbf{2730 \text{ χρόνια}}$$

(Επίπεδο 1.)

Τώρα, ένα ερώτημα που έχει μεγαλύτερη σημασία από ό,τι φαίνεται: **από πότε;**

Δύο επιλογές. Είτε η πολλαπλασιασμένη θητεία ξεκινά από το 311 π.Χ., όταν έληξε η πρώτη θητεία — είτε αντικαθιστά την αρχική θητεία και εκτελείται από την πολιορκία, το 701 π.Χ.

Χρησιμοποιώ τη δεύτερη. Η πολλαπλασιασμένη πρόταση εκτείνεται από το 701 π.Χ.

Να γιατί. Το Λευιτικό 26 δεν λέει «και τότε θα προσθέσω μια περαιτέρω τιμωρία». Λέει «*Θα σας τιμωρήσω επτά φορές περισσότερο για τις αμαρτίες σας*» — τις ίδιες αμαρτίες, τιμωρημένες επτά φορές. Το αντικείμενο του πολλαπλασιασμού είναι η ίδια η ποινή, όχι μια νέα ποινή που προστίθεται στην παλιά. Ένας δικαστής που πολλαπλασιάζει μια ποινή επί επτά δεν προσθέτει μια διαδοχική ποινή. Εκτίει ποινή για το ίδιο αδίκημα. Και η ποινή εκτίεται από τον μεντεσέ στον οποίο κρεμόταν η αρχική ποινή, που για τον Ισραήλ είναι η πολιορκία του 701 π.Χ.

Κρατήστε αυτή τη λέξη — *hinge* . Θα κάνει περισσότερη δουλειά στο επόμενο κεφάλαιο από ό,τι εδώ, και αν ο κανόνας που χρησιμοποιώ αποδειχθεί ότι είναι δύο κανόνες που φορούν μια μεταμφίεση, εδώ θα με πιάσετε στα πράσα.

(Επίπεδο 3 — αυτή είναι μια ερμηνευτική επιλογή και θα έπρεπε να το πω. Αν ο πολλαπλασιασμένος όρος ίσχυε από το 311 π.Χ. αντίθετα, θα παίρνατε 311 π.Χ. + 2730 = 2420 μ.Χ. και δεν θα υπήρχε βιβλίο. Η επιλογή έχει σημασία και την έχω υποστηρίξει αντί να την υποθέσω.)

Το αποτέλεσμα

$$\mathbf{701 \text{ π.Χ.} + 2730 \text{ χρόνια} = 2030 \text{ μ.Χ.}}$$

(Βαθμίδα 1. Αστρονομική: $-700 + 2730 = 2030$.)

Δείτε το μέχρι το τέλος, αν θέλετε. Από το 701 π.Χ. έως το 1 π.Χ. είναι 700 χρόνια. Ένα ακόμη έτος σας μεταφέρει στο 1 μ.Χ. Αυτό σημαίνει 701 χρόνια που έχουν περάσει, αφήνοντας το 2029 να τρέξει από το 1 μ.Χ. — το οποίο καταλήγει στο 2030 μ.Χ.

Η ποινή του Οίκου του Ισραήλ, επταπλάσια όπως ορίζει το Λευιτικό 26, λήγει το

2030 .

Ένα ρολόι δεν αποδεικνύει τίποτα

Το εννοώ αυτό.

Αν αυτό ήταν όλο το επιχείρημα, δεν θα είχα γράψει βιβλίο γι' αυτό. Μια ενιαία αριθμητική αλυσίδα από μια αμφισβητούμενη ημερομηνία έναρξης μέσω ενός αμφισβητούμενου πολλαπλασιαστή έως ένα έτος-στόχο είναι ακριβώς αυτό που μοιάζει με την προσαρμογή της καμπύλης από έξω, και θα το θεωρούσα καχύποπτο στα χέρια κάποιου άλλου.

Παρατηρήστε πόσο μεγάλο μέρος αυτού του κεφαλαίου αφορά την 3η Κατηγορία και όχι την 1η. Η αριθμητική είναι ασήμαντη.

— Το 390 επί 7 δεν είναι ένα αβάσιμο άθροισμα. Όλα τα *επιχειρήματα* βρίσκονται στις επιλογές: ότι το ταψί σηματοδοτεί μια αποτυχημένη πολιορκία, ότι η αριστερή πλευρά σημαίνει πρόοδο στον χρόνο, ότι ο πολλαπλασιαστής παρατείνει τη διάρκεια, ότι ο πολλαπλασιασμένος όρος επαναλαμβάνεται από την αρχική αρχή. Τέσσερις ερμηνευτικές κρίσεις, καθεμία υπερασπίσιμη, καμία βέβαιη, όλες δικές μου για να τις υπερασπιστώ.

Γι' αυτό το δεύτερο ρολόι έχει τόσο μεγάλη σημασία. Χρησιμοποιεί διαφορετικό ιστορικό, διαφορετική ημερομηνία έναρξης, διαφορετικό αριθμό ετών και διαφορετικό αριθμό πολλαπλασιασμών. Μοιράζεται μόνο δύο πράγματα με αυτό: το ίδιο κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ και τον ίδιο κανόνα από το Λευιτικό.

Εάν η ένδειξη είναι λανθασμένη, το δεύτερο ρολόι θα πρέπει να προσγειωθεί κάπου αλλού.

Κεφάλαιο 7 — Το Ρολόι του Ιούδα

Η δεύτερη πρόταση του Ιεζεκιήλ είναι μικρότερη και η ιστορία της είναι καλύτερα τεκμηριωμένη, επειδή διατρέχει τα γεγονότα που βρίσκονται στο κέντρο της Καινής Διαθήκης.

«Όταν τελειώσεις αυτά, θα ξαπλώσεις για δεύτερη φορά, αλλά στα δεξιά σου, και θα φέρεις την ανομία του οίκου Ιούδα· σου την έχω ορίσει σαράντα ημέρες, μία ημέρα για κάθε χρόνο.» — Ιεζεκιήλ 4:6

Σαράντα χρόνια. Δεξιά πλευρά.

Σύμφωνα με την ανάγνωση του Κεφαλαίου 4, η δεξιά πλευρά σε μια χρονογραμμή από δεξιά προς τα αριστερά σημαίνει *νωρίτερα* — τα σαράντα χρόνια του Ιούδα δεν προχωρούν μπροστά από μια πολιορκία, προχωρούν **προς τη μία**. Η πρόταση τερματίζεται σε μια πολιορκία αντί να ξεκινά στη μία.

Έτσι, χρειαζόμαστε σαράντα χρόνια που καταλήγουν σε πολιορκία της Ιερουσαλήμ. Και υπάρχει μία, και δεν είναι ασαφής.

Από τη σταύρωση μέχρι την πολιορκία

Ο Ιησούς σταυρώθηκε το Πάσχα, στις 5 Απριλίου του 30 μ.Χ.

(Επίπεδο 3. Αυτή η ημερομηνία προκύπτει από το βάπτισμα του 26 μ.Χ. και μια διακονία τρεισήμισι ετών, και το βάπτισμα του 26 μ.Χ. προκύπτει από την μειοψηφική εκτίμηση του δέκατου πέμπτου έτους του Τιβέριου στο Λουκάς 3:1. Θα το εξετάσω σωστά παρακάτω, επειδή είναι ο τέταρτος αδύναμος κρίκος σε αυτό το βιβλίο και δεν πρόκειται να το παραλείψω σε δευτερεύουσα πρόταση.)

Σαράντα χρόνια αργότερα, το Πάσχα του 70 μ.Χ., ο Τίτος έκλεισε τα τείχη της Ιερουσαλήμ.

Η χρονική στιγμή δεν ήταν τυχαία σε σχέση με τη φρίκη. Ο Ιώσηπος περιγράφει μια πόλη γεμάτη προσκυνητές του Πάσχα όταν έκλεισαν οι ρωμαϊκές γραμμές — ο πληθυσμός που παγιδεύτηκε μέσα ήταν πληθυσμός που γιόρταζε τις γιορτές, όχι μόνιμος κάτοικος, γι' αυτό και ο λιμός που ακολούθησε ήταν τόσο καταστροφικός. Η πολιορκία ξεκίνησε το Πάσχα.

30 μ.Χ. + 40 χρόνια = 70 μ.Χ.

(Επίπεδο 1.)

Σαράντα χρόνια, από Πάσχα σε Πάσχα, από τη σταύρωση στην πολιορκία. Και ενδιαμέσα, μια εθνική απόφαση.

Ο Ιησούς είχε πει για ποιο σκοπό ήταν τα σαράντα χρόνια. «*Ιερουσαλήμ, Ιερουσαλήμ, αυτή που σκοτώνει τους προφήτες και λιθοβολεί αυτούς που της αποστέλλονται! Πόσες φορές θέλησα να συνάξω τα παιδιά σου, όπως η κότα συνάγει τα νεοσσά της κάτω από τις φτερούγες της, και δεν θέλησατε. Ιδού, ο οίκος σας αφήνεται σε εσάς έρημος!*» (Ματθαίος 23:37-38.) Και στο δρόμο προς τον σταυρό: «*Διότι θα έρθουν σε εσάς ημέρες που οι εχθροί σας θα στήσουν φράγματα εναντίον σας, και θα σας περικυκλώσουν και θα σας περιορίσουν από παντού, και θα σας ισοπεδώσουν και τα παιδιά σας μέσα σας, και δεν θα αφήσουν μέσα σας πέτρα πάνω σε πέτρα, επειδή δεν αναγνώρισες τον καιρό της επίσκεψής σας.*» (Λουκάς 19:43-44.)

Σαράντα χρόνια κηρύττουν οι απόστολοι στις αυλές του Ναού. Σαράντα χρόνια ανοιχτής προσφοράς. Το σαράντα είναι ο βιβλικός αριθμός για μια περίοδο δοκιμασίας — η έρημος, ο κατακλυσμός, ο Ιωνάς στη Νινευή, ο Μωυσής στο βουνό, ο Κύριος στην έρημο. Αυτά ήταν τα σαράντα του Ιούδα.

Η διόρθωση που σου οφείλω

Ορίστε το δεύτερο από τα δύο λάθη που υποσχέθηκα να σας δείξω.

Στο πρώτο μου βιβλίο έγραψα ότι ο Ναός καταστράφηκε «κατά τη διάρκεια του Πάσχα, το 70 μ.Χ.». Αυτό είναι λάθος, και αξίζει να είμαστε ακριβείς σχετικά με το τι συνέβη, επειδή η διορθωμένη εκδοχή είναι αυτή που πραγματικά χρειάζεται το επιχείρημα.

Η πολιορκία ξεκίνησε το Πάσχα — 14 Νισάν, γύρω στα μέσα Απριλίου του 70 μ.Χ. Ο Ναός κάηκε στις 9 ή 10 Αβ, περίπου τρεισήμισι μήνες αργότερα, περίπου την πρώτη εβδομάδα του Αυγούστου. Ο Ιώσηπος καταγράφει τη δέκατη Αβ. Το Μισνά καταγράφει την ένατη, και η εβραϊκή παράδοση έχει διατηρήσει την ένατη έκτοτε ως Τισά Μπ'Αβ, τη νηστεία και για τους δύο Ναούς.

Είχα διαλύσει μια τετράμηνη πολιορκία σε ένα μόνο γεγονός. Κοινό λάθος. Ακόμα δικό μου.

Αλλά κοιτάξτε τι κάνει η διόρθωση. Το ρολόι του Ιούδα πρέπει να τρέχει από Πάσχα σε Πάσχα αν πρόκειται να τερματιστεί στο Πάσχα του 2030 — και η πολιορκία, όχι η καύση, είναι το γεγονός του Πάσχα. Σταύρωση το Πάσχα το 30 μ.Χ., πολιορκία το Πάσχα το 70 μ.Χ. Σαράντα χρόνια, γιορτή σε γιορτή, καθαρότητα.

Η λανθασμένη εκδοχή του γεγονότος έκανε το επιχείρημα πιο πρόχειρο. Η σωστή

εκδοχή το κάνει πιο αυστηρό. Έτσι συμβαίνει συνήθως όταν ελέγχεις τη δική σου δουλειά, και είναι το καλύτερο επιχείρημα που γνωρίζω για να το κάνεις.

Ο πρώτος πολλαπλασιασμός

Μετανόησε ο Ιούδας μέχρι το 70 μ.Χ.; Η πόλη έπεσε, ο Ναός κάηκε, οι θυσίες σταμάτησαν και δεν ξαναρχίστηκαν ποτέ. Το έθνος δεν στράφηκε στον Μεσσία του.

Εφαρμόζεται το Λευιτικό 26.

$$40 \times 7 = \mathbf{280 \text{ χρόνια } \mu.Χ.} \quad \mathbf{70 + 280 = 350 \mu.Χ.}$$

(Επίπεδο 1.)

Και εδώ, πάλι, έχω κάτι να διορθώσω παρά να ισχυριστώ.

Υπάρχει ένα πραγματικό γεγονός κοντά. Η εβραϊκή εξέγερση εναντίον του Κωνσταντίνου Γάλλου ξέσπασε το **351**, όχι το 350 — ο Γάλλος έγινε Καίσαρας τον Μάρτιο του 351, ακολούθησε η εξέγερση και ο Ουρσικίνος την κατέστειλε σκληρά, ισοπεδώνοντας τη Διοκαισάρεια (Σεπφόρη) και καταστρέφοντας την Τιβεριάδα και τη Λύδδα.

Αυτό είναι παρακείμενο. Δεν είναι ακριβές και θα το ονομάσω παρακείμενο αντί να το στρογγυλοποιήσω σε ένα αποτέλεσμα. Δεν υπάρχει τίποτα συγκεκριμένο που να μαρτυρείται στο ίδιο το 350 μ.Χ. Θα μπορούσα να φτάσω στο 351 προσαρμόζοντας μια ημερομηνία έναρξης ή μετρώντας συμπεριληπτικά όπου έχω μετρήσει αποκλειστικά αλλού, και δεν πρόκειται να το κάνω, επειδή τη στιγμή που αρχίζω να παρακάμπτω τις συμβάσεις για να δημιουργήσω έναν συντονισμό, έχω σταματήσει να κάνω αριθμητική και έχω αρχίσει να κάνω κάτι άλλο.

Η αριθμητική δεν το χρειάζεται. Το 350 μ.Χ. είναι ένα σημείο αναφοράς σε μια αλυσίδα, όχι ένα αποδεικτικό στοιχείο. Η αλυσίδα είναι μια χαρά αν δεν συνέβη τίποτα εκείνο το έτος.

Ο δεύτερος πολλαπλασιασμός

Ακόμα καμία μετάνοια. Έτσι, ο κανόνας ισχύει ξανά — και αυτό είναι το τέταρτο στάδιο της κλιμάκωσης που περιγράφει το Λευιτικό 26, το τελευταίο στο κεφάλαιο.

Εδώ είναι που θέλω να αλλάξω τον τρόπο που συνήθως γράφεται αυτό, ακόμα και από εμένα.

Ο φυσικός τρόπος για να γράψουμε το επόμενο βήμα είναι $280 \times 7 = 1960$. Αυτό είναι σωστό και προκαλεί μια προφανή αντίρρηση: το 280 μοιάζει με έναν αριθμό που επιλέχθηκε επειδή σε πήγε εκεί που ήθελες να πας.

Αλλά το 280 δεν είναι ανεξάρτητος αριθμός. Είναι 40×7 . Έτσι, ο δεύτερος πολλαπλασιασμός είναι:

$$40 \times 7 \times 7 = 40 \times 7^2 = 1960 \text{ χρόνια}$$

Η αρχική ποινή σαράντα ετών του Ιούδα, πολλαπλασιασμένη επί επτά **φορές επί** .

Αυτή δεν είναι μια αισθητική αναδιατύπωση. Το Λευιτικό 26 δεν περιγράφει έναν μόνο πολλαπλασιασμό. Περιγράφει μια *σειρά* από αυτούς, σε τέσσερα στάδια, καθένα από τα οποία πυροδοτείται από την ίδια συνεχιζόμενη άρνηση. Μια πρόταση που έχει περάσει από δύο στάδια αυτής της κλιμάκωσης είναι η αρχική πρόταση πολλαπλασιασμένη επί το τετράγωνο του επτά. Γραμμένη ως 40×7^2 , η δικαιολογία του Λευιτικού είναι ορατή στην ίδια την έκφραση. Γραμμένη ως 280×7 , μοιάζει με έναν αυθαίρετο αριθμό που λαμβάνει μια αυθαίρετη ώθηση.

Η ίδια αριθμητική, με την προέλευσή της στη σελίδα.

$$70 \text{ μ.Χ.} + 1960 \text{ χρόνια} = 2030 \text{ μ.Χ.}$$

(Επίπεδο 1.)

Ένας ή δύο κανόνες; — η ερώτηση-κλειδί

Τώρα προσέξτε προσεκτικά την άγκυρα, γιατί αυτό είναι το σημείο όπου ένας προσεκτικός αναγνώστης θα πρέπει να βάλει το χέρι του για ένα στυλό.

του Ισραήλ διήρκεσε από το 701 π.Χ. — την *έναρξη* της αρχικής του ποινής. Οι ποινές του Ιούδα διήρκεσαν από το 70 μ.Χ. — το *τέλος* της δικής του. Η ποινή της ξεκίνησε με τη σταύρωση το 30 μ.Χ.

Πείτε το ξεκάθαρα: αυτοί μοιάζουν με δύο διαφορετικούς κανόνες. Και αν είναι δύο διαφορετικοί κανόνες, που επιλέχθηκαν επειδή ο καθένας τυχαίνει να παράγει το 2030, τότε αυτό το βιβλίο κάνει ακριβώς αυτό που κατηγορεί όλους τους άλλους ότι κάνουν. Εξετάστε την εναλλακτική και δείτε πόσο εξαρτάται από αυτήν. Το Ισραήλ από το τέλος της θητείας του είναι $311 \text{ π.Χ.} + 2730 = 2420 \text{ μ.Χ.}$ Ο Ιούδας από την αρχή της θητείας του είναι $30 \text{ μ.Χ.} + 1960 \text{ μ.Χ.} = 1990 \text{ μ.Χ.}$ Κανένα από τα δύο δεν έχει διασωθεί. Και τα δύο ρολόγια είναι

ευαίσθητα στην άγκυρα και επέλεξα την άγκυρα που λειτουργεί σε κάθε περίπτωση.

Σας οφείλω, λοιπόν, έναν κανόνα που είναι πραγματικά ένας κανόνας.

Να το. **Η πολλαπλασιασμένη θητεία εκτελείται από την πολιορκία — και στις δύο περιπτώσεις.** Η πολιορκία είναι ο μεντεσές. Είναι το πράγμα που ο Ιεζεκιήλ σχεδίασε πάνω στα τούβλα και έχτισε γύρω του τα πολιορκητικά του έργα και τοποθέτησε το σιδερένιο ταψί μπροστά του, και βρίσκεται στο κέντρο ολόκληρης της πινακίδας. Η πολιορκία του Ισραήλ είναι το 701 π.Χ. Η πολιορκία του Ιούδα είναι το 70 μ.Χ. Και οι δύο πολλαπλασιασμένες ποινές εκτείνονται από την πολιορκία που τους ανήκει.

Αυτό που παρέχουν οι δύο πλευρές δεν είναι δύο κανόνες. Είναι το πού βρίσκεται η *αρχική* ποινή κάθε έθνους σε σχέση με την πολιορκία του — και αυτός ακριβώς είναι ο σκοπός του σώματος του Ιεζεκιήλ. Αριστερή πλευρά, Ισραήλ: τα 390 χρόνια του βρίσκονται στα αριστερά της πολιορκίας σε μια χρονογραμμή από δεξιά προς τα αριστερά, επομένως προχωρούν μπροστά από αυτήν, και η πολιορκία του βρίσκεται επομένως στην *αρχή* της θητείας του. Δεξιά πλευρά, Ιούδας: τα 40 χρόνια του βρίσκονται στα δεξιά, επομένως προχωρούν μέχρι μια πολιορκία, και η πολιορκία του βρίσκεται επομένως στο *τέλος* της θητείας του.

Ένας κανόνας για τον πολλαπλασιασμό — να τον εκτελείτε από την πολιορκία. Ένας κανόνας για τη γεωμετρία — η πλευρά σας λέει σε ποιο τέλος της αρχικής περιόδου βρίσκεται η πολιορκία. Η πολιορκία του Ισραήλ ξεκινά την ποινή του· η πολιορκία του Ιούδα κλείνει τη δική της. Γι' αυτό το 701 π.Χ. είναι η αρχή της μίας καταμέτρησης και το 70 μ.Χ. είναι η αρχή της άλλης, και δεν είναι μια σύμβαση που άλλαξα στη μέση.

Δύο σημειώσεις σχετικά με αυτό.

Δεν ισχυρίζεται ότι ο χρόνος κυλάει προς τα πίσω. Τα σαράντα χρόνια του Ιούδα κύλησαν προς τα εμπρός όπως όλων των άλλων — από το 30 έως το 70 μ.Χ. Οι πλευρές αφορούν την τοποθέτηση σε ένα διάγραμμα, όχι την κατεύθυνση στην οποία βιώνονται τα χρόνια. Μόλις λήξει η αρχική ποινή χωρίς μεταμέλεια, η νέα ποινή εκτίεται προς τα εμπρός από την αρχή, επειδή αυτή είναι η μόνη κατεύθυνση προς την οποία μπορεί να εκτιθεί μια ποινή.

Και αυτό κάνει το Κεφάλαιο 4 να έχει περισσότερα από ό,τι πριν από μια ώρα. Η αριστερή και δεξιά ανάγνωση ήταν ήδη η μεγαλύτερη ερμηνευτική εξάρτηση σε αυτό το βιβλίο. Τώρα παρέχει τις άγκυρες καθώς και τις

κατευθύνσεις. Αν αυτές οι πλευρές δεν σημαίνουν τίποτα περισσότερο από *βορρά* και *νότο* - κάτι που είναι απολύτως λογικό να σκεφτόμαστε, και το είπα στο Κεφάλαιο 4 - τότε το ρολόι του Ιούδα δεν έχει κανέναν βασικό λόγο να ξεκινά από το 70 μ.Χ. αντί για το 30 μ.Χ., και το 30 μ.Χ. δίνει το 1990. Ολόκληρη η δομή κρέμεται από αυτή τη μία λεπτομέρεια για το πού βρισκόταν ένας προφήτης. Το δηλώνω σε μία πρόταση, ώστε κανείς να μην χρειάζεται να το ψάξει.

Το Πάσχα του 70 μ.Χ. συν το 1960 χρόνια είναι **το Πάσχα του 2030**.

Δύο ρολόγια, καμία κοινή είσοδος

Τοποθετήστε τα δίπλα-δίπλα.

	Οίκος του Ισραήλ	Οίκος του Ιούδα
Πρόταση (Ιεζεκιήλ 4)	390 χρόνια	40 χρόνια
Αρχή	701 π.Χ.	30 μ.Χ.
Κατεύθυνση από την πολιορκία	προς τα εμπρός (αριστερή πλευρά)	προς αυτό (δεξιά πλευρά)
Η πρώτη θητεία λήγει	311 π.Χ.	70 μ.Χ.
Πολλαπλασιασμοί	ένας	δυο
Πολλαπλασιασμένος όρος	$390 \times 7 = 2730$	$40 \times 7^2 = 1960$
Τρέχει από	701 π.Χ.	70 μ.Χ.
Λήγει	2030 μ.Χ.	2030 μ.Χ.

Δείτε τι δεν μοιράζονται αυτές οι δύο στήλες.

Διαφορετικές προτάσεις — 390 και 40, καμία από τις οποίες δεν προέρχεται από την άλλη. Διαφορετικές ημερομηνίες έναρξης, με διαφορά επτά αιώνων, που καθορίζονται από εντελώς διαφορετικά ιστορικά γεγονότα με εντελώς διαφορετικά επιχειρήματα. Διαφορετικές κατευθύνσεις στη χρονολογική σειρά. Διαφορετικοί αριθμοί πολλαπλασιασμών — ένα και δύο. Διαφορετικοί τελικοί όροι — 2730 χρόνια και 1960 χρόνια.

Μοιράζονται ακριβώς δύο πράγματα: το κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ που τους αναθέτει και τον κανόνα από το Λευιτικό που τους πολλαπλασιάζει.

Και λήγουν την ίδια χρονιά.

Είπα στο Κεφάλαιο 3 ότι ένα σύστημα που περιγράφει κάτι πραγματικό τείνει να παράγει αποτελέσματα στα οποία δεν στόχευε. Αυτό είναι το πρώτο από αυτά. Θα μπορούσα να είχα επιλέξει την ημερομηνία έναρξης του Ιούδα για να λειτουργήσει αυτό — αλλά δεν την επέλεξα εγώ, η σταύρωση την επέλεξε, και τα

σαράντα χρόνια μέχρι την πολιορκία είναι απλώς αυτό που σας δίνει η ιστορία. Η σύγκλιση είναι είτε σύμπτωση είτε είναι το ίδιο το πράγμα.

Μία σύμπτωση είναι επιζήμια. Το Κεφάλαιο 9 έχει δύο ακόμη ρολόγια.

Πριν συνεχίσουμε: ο τέταρτος αδύναμος κρίκος

Σας είπα ότι υπήρχαν τέσσερα σημεία όπου θα χαρακτήριζα το δικό μου επιχείρημα ως αδύναμο. Το Κεφάλαιο 2 είχε το ημερολόγιο. Το Κεφάλαιο 4 είχε την αριστερή και δεξιά ανάγνωση. Το Κεφάλαιο 5 είχε την ανάγνωση της διάρκειας του Λευιτικού 26. Ορίστε το τέταρτο, και ανήκει σε αυτό το κεφάλαιο επειδή το ρολόι του Ιούδα ξεκινά με αυτό.

Η ημερομηνία της σταύρωσης το 30 μ.Χ. εξαρτάται από τη θέση μιας μειοψηφίας ακαδημαϊκών.

Η αλυσίδα έχει ως εξής. Το Κατά Λουκάν 3:1 χρονολογεί τη διακονία του Ιωάννη, και επομένως το βάπτισμα του Ιησού, στο δέκατο πέμπτο έτος του Καίσαρα Τιβέριου. Ο Ιησούς ήταν περίπου τριάντα ετών (Λουκάς 3:23). Η διακονία διήρκεσε τρεισήμισι χρόνια, μέσα από τέσσερα Πάσχα (Ιωάννης 2:13, 5:1, 6:4, 11:55). Έτσι: το δέκατο πέμπτο έτος του Τιβέριου, συν τρεισήμισι χρόνια, δίνει τη σταύρωση.

Όλα αρχίζουν να παίρνουν φωτιά όταν ήταν το δέκατο πέμπτο έτος του Τιβέριου.

Η πλειοψηφική μέτρηση μετράει από τον θάνατο του Αυγούστου στις 19 Αυγούστου του 14 μ.Χ. — την ημερομηνία που ο Τιβέριος έγινε μοναδικός αυτοκράτορας και την ημερομηνία από την οποία ο Τάκιτος, ο Σουητώνιος και ο Δίων μετρούν όλοι τη βασιλεία του. Αυτό τοποθετεί το δέκατο πέμπτο έτος στα τέλη του 28 ή στις αρχές του 29 μ.Χ. και τη σταύρωση γύρω στο 32 ή 33 μ.Χ. Αυτή είναι η κυρίαρχη θέση και την υποστηρίζουν οι περισσότεροι ιστορικοί και οι περισσότεροι μελετητές της Καινής Διαθήκης. Για άλλη μια φορά, η πλειοψηφία κάνει λάθος.

Η καταμέτρηση των μειονοτήτων υπολογίζεται από τη συν-αντιβασιλεία του Τιβέριου — την παραχώρηση ισότιμης εξουσίας στις επαρχίες που έγινε γύρω στο 11 έως το 13 μ.Χ., όπως περιγράφεται από τον Βελλέιο Πατέρκουλο, ο οποίος ζούσε εκείνη την εποχή. Αυτό τοποθετεί το δέκατο πέμπτο έτος γύρω στο 26 μ.Χ. και τη σταύρωση το 30 μ.Χ.

Χρησιμοποιώ την μειοψηφική μέτρηση. Μου δίνει 26 και 30 μ.Χ.

Υπάρχει μια δεύτερη εξάρτηση μέσα σε αυτήν, και ανήκει εδώ και όχι σε

υποσημείωση. Η διακονία των τρεισήμισι ετών βασίζεται στην καταμέτρηση τεσσάρων Πάσχα στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη. Τρία από αυτά είναι σαφή — 2:13, 6:4 και 11:55 όλα αναφέρουν το Πάσχα. Το τέταρτο, Ιωάννης 5:1, αναφέρει μόνο «γιορτή των Ιουδαίων», χωρίς το οριστικό άρθρο, και ένα σημαντικό σώμα μελετών το ερμηνεύει ως κάποια άλλη γιορτή. Η Πεντηκοστή και η Σκηνοπηγία προτείνονται και οι δύο συνήθως. Έτσι, η ανάγνωση του τεσσάρων Πάσχα είναι επίσης φορτισμένη, και αμφισβητείται.

Και τα δύο είναι δικαιολογημένα. Ο Λουκάς έγραφε για ένα επαρχιακό κοινό στις ανατολικές επαρχίες, όπου η εξουσία του Τιβέριου ασκούσαν από την εποχή της συν-αντιβασιλείας. Ένα δέκατο πέμπτο έτος, υπολογιζόμενο από την επαρχιακή παραχώρηση, θα ήταν κατανοητό στον Θεόφιλο. Και η ημερομηνία του 30 μ.Χ. έχει σημαντική υποστήριξη, συμπεριλαμβανομένης μιας Τετάρτης 14 Νισάν που ταιριάζει με τη χρονολογία της εβδομάδας των παθών.

Αλλά θα σας πω ότι το ερώτημα έχει λυθεί, επειδή είναι, αλλά ένας αναγνώστης που θα το ελέγξει θα διαπιστώσει ότι η πλειοψηφία είναι εναντίον μου μέσα σε περίπου δέκα λεπτά.

Να τι συμβαίνει. Αν η σταύρωση ήταν το 33 μ.Χ. και όχι το 30 μ.Χ., τα σαράντα χρόνια του Ιούδα θα έφταναν μέχρι το 73 μ.Χ. και όχι το 70 μ.Χ. — και το 73 μ.Χ. δεν είναι πολιορκία της Ιερουσαλήμ για το Πάσχα. Είναι η πτώση της Μασάδα. Το ρολόι δεν θα έκλινε. **Το ρολόι του Ιούδα απαιτεί την ημερομηνία του 30 μ.Χ.**

Το ρολόι του Ισραήλ όχι. Χρονολογείται στο 701 π.Χ. και δεν αγγίζει τίποτα από αυτά.

Έτσι, από τις δύο προτάσεις μου, η μία εξαρτάται από μια αμφισβητούμενη χρονολογία και η άλλη όχι, και εξακολουθούν να καταλήγουν στο ίδιο έτος. Αυτό έχει κάποια αξία. Δεν αξίζει να προσποιούμαστε ότι η αμφισβητούμενη δεν αμφισβητείται.

Αυτό είναι το πλήρες σετ για το Μέρος II: το ημερολόγιο στο Κεφάλαιο 2, η αριστερή και η δεξιά ανάγνωση στο Κεφάλαιο 4, η διάρκεια ανάγνωσης στο Κεφάλαιο 5 και η χρονολογία της Καινής Διαθήκης εδώ — η οποία στην πραγματικότητα είναι δύο σύνδεσμοι, η μέτρηση του Τιβέριου και η ανάγνωση του τετραετούς Πάσχα, και οι δύο αναφέρουν την ημερομηνία έναρξης του Ιούδα.

Αυτά είναι τα σημεία που πρέπει να πατήσετε αν θέλετε να σπάσετε αυτό το βιβλίο.

Το Μέρος II τελειώνει εδώ. Το Κεφάλαιο 8 καταλαμβάνει τις εβδομήντα εβδομάδες του Δανιήλ — το πλαίσιο από το οποίο εξαρτώνται οι κοντινές ημερομηνίες. Στη συνέχεια, το Μέρος IV θέτει σε λειτουργία δύο ακόμη ρολόγια και ρωτά πόσο ανεξάρτητα είναι στην πραγματικότητα κάποια από τις τέσσερις.

ΜΕΡΟΣ ΙΙΙ — ΟΙ ΕΒΔΟΜΗΝΤΑ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ

Το πλαίσιο στο οποίο κρέμονται οι κοντινές ημερομηνίες.

Κεφάλαιο 8 — Οι εβδομήντα εβδομάδες του Δανιήλ

Όλα όσα έχουν γίνει μέχρι στιγμής έχουν δομηθεί από δύο κεφάλαια: τον Ιεζεκιήλ 4, που αντιστοιχίζει τις προτάσεις, και το Λευιτικό 26, που τις πολλαπλασιάζει. Αυτά τα δύο παράγουν ένα έτος.

Αυτό το κεφάλαιο είναι διαφορετικό. Το Δανιήλ 9 δεν παράγει το 2030 και δεν πρόκειται να προσποιηθώ ότι το κάνει. Αυτό που παράγει είναι το πλαίσιο που καθιστά τις κοντινές ημερομηνίες κατανοητές - πού βρισκόμαστε σε μια καθορισμένη ακολουθία, γιατί εξακολουθούν να οφείλονται τρεισήμισι χρόνια και γιατί η επταετής θλίψη που αναμένει το μεγαλύτερο μέρος του χριστιανικού κόσμου είναι ένας διπλασιασμός κάτι που έχει ήδη συμβεί κατά το ήμισυ.

Αν τα Κεφάλαια 6 και 7 σας αναφέρουν το έτος, αυτό το κεφάλαιο σας αναφέρει το σχήμα.

Περιέχει επίσης το πιο παρερμηνευμένο εδάφιο στην προφητική γραμματεία, και περίπου τα δύο τρίτα της διαδρομής θα αφιερώσω λίγο χρόνο σε αυτό, επειδή όλα όσα πιστεύουν οι περισσότεροι άνθρωποι για τους έσχατους καιρούς βασίζονται σε μία πρόταση που διαβάζεται με έναν συγκεκριμένο τρόπο.

Ορίστε ολόκληρη η προφητεία. Διαβάστε την πριν πω οτιδήποτε γι' αυτήν.

24 «Εβδομήντα εβδομάδες έχουν οριστεί για τον λαό σου και την άγια πόλη σου, για να τελειώσει η παράβαση, για να τερματιστεί η αμαρτία, για να γίνει εξιλέωση για την ανομία, για να εισαχθεί αιώνια δικαιοσύνη, για να σφραγιστεί το όραμα και η προφητεία και για να χριστεί ο άγιος.

25 Όστε να γνωρίζετε και να διακρίνετε ότι από την έκδοση διατάγματος για την αποκατάσταση και την ανοικοδόμηση της Ιερουσαλήμ μέχρι τον Μεσσία τον Άρχοντα θα περάσουν επτά εβδομάδες και εξήντα δύο

εβδομάδες· θα ξαναχτιστεί, με πλατεία και τάφρο, ακόμη και σε καιρούς στενοχώριας.

26 Έπειτα, μετά τις εξήντα δύο εβδομάδες, ο Μεσσίας θα εκκοπεί και δεν θα έχει τίποτα, και ο λαός του άρχοντα που θα έρθει θα καταστρέψει την πόλη και το αγιαστήριο. Και το τέλος της θα έρθει με κατακλυσμό· μέχρι το τέλος θα υπάρχει πόλεμος· οι ερημώσεις είναι καθορισμένες.

27 Και θα επικυρώσει διαθήκη με τους πολλούς για μία εβδομάδα, αλλά στη μέση της εβδομάδας θα σταματήσει τη θυσία και την προσφορά σιτηρών· και πάνω στα βδελύγματα θα έρθει αυτός που ερημώνει, μέχρι να εκχυθεί πάνω σε αυτόν που ερημώνει μια ολοκληρωτική καταστροφή, μια καταστροφή που έχει οριστεί.

— Δανιήλ 9:24-27

Οι εβδομάδες είναι επτά

Ένα θέμα λεξιλογίου πριν από οτιδήποτε άλλο, επειδή τα Αγγλικά το κρύβουν.

Η λέξη που αποδίδεται *εβδομάδα* είναι **שָׁבָע** (*σαβουά*), και δεν σημαίνει εβδομάδα ημερών. Σημαίνει **επτά** — μια μονάδα επτά, ό,τι μετριέται. Η Εβραϊκή γλώσσα έχει ένα Σάββατο ημερών και ένα Σάββατο ετών. Το Λευιτικό 25 χτίζει μια ολόκληρη οικονομία σε επταετείς κύκλους, και ο Δανιήλ μόλις διάβασε τον Ιερεμία για εβδομήντα χρόνια εξορίας, τα οποία το 2 Χρονικών 36:21 εξηγεί ως την αποπληρωμή των ατηρημένων σαββατιάτικων ετών της γης .

Έτσι, εβδομήντα επτά είναι εβδομήντα επτά χρόνια: **490 χρόνια** . Αυτή η ερμηνεία δεν είναι αμφιλεγόμενη. Υποστηρίζεται σε όλο το ερμηνευτικό φάσμα, από άτομα που συμφωνούν σχεδόν σε τίποτα άλλο σε αυτό το απόσπασμα.

Ο πίνακας αποτελεσμάτων: έξι πράγματα που πρέπει να συμβούν

Το εδάφιο 24 είναι το μέρος που σχεδόν κανείς δεν διαβάζει προσεκτικά, και είναι το μέρος που αποφασίζει αν οι εβδομήντα εβδομάδες έχουν τελειώσει.

Έξι πράγματα έχουν οριστεί να επιτευχθούν μέσα σε αυτά:

	Γκολ	Κατάσταση
1	να τελειώσει η παράβαση	έγινε στον σταυρό
2	να βάλω τέλος στην αμαρτία	έγινε στον σταυρό
3	να κάνω εξιλέωση για την ανομία	έγινε στον σταυρό

4	να φέρει αιώνια δικαιοσύνη	αμφισβητήσιμο — βλέπε παρακάτω
5	να σφραγίσει το όραμα και την όχη ακόμη προφητεία	
6	να χρίσω τον αγιότερο	όχι ακόμη

Τα στοιχεία από το ένα έως το τρία είναι έργο του Γολγοθά και δεν νομίζω ότι ένας Χριστιανός μπορεί να τα ερμηνεύσει διαφορετικά. *«Απαξ δε εις την συντέλεια των αιώνων εμφανέρωθη, δια να καταργήση την αμαρτίαν δια της θυσίας αυτού»* (Εβραίους 9:26). Έγινε εξιλέωση. Η παράβαση τελείωσε. Αυτό είναι το ευαγγέλιο.

Τα σημεία πέντε και έξι σαφώς δεν έχουν συμβεί. Το όραμα και η προφητεία δεν είναι σφραγισμένα — εξακολουθούμε να τα διαβάζουμε, εξακολουθούμε να διαφωνούμε γι' αυτά, εξακολουθούμε να γράφουμε βιβλία σαν κι αυτό. Και κανένας αγιότερος δεν έχει χριστεί.

Το τέταρτο στοιχείο είναι αυτό που δεν θα κατατεθεί τακτοποιημένα. *Φέρτε την αιώνια δικαιοσύνη* που ξεκίνησε στον σταυρό με την έννοια ότι μια δικαιοσύνη που δεν ήταν δική μας έγινε διαθέσιμη. Δεν έχει φτάσει με την έννοια ότι ο κόσμος είναι γεμάτος με αυτήν. Οι σχολιαστές διχάζονται. Την θεωρώ ως ξεκινήμενη και όχι ολοκληρωμένη, και την επισημαίνω αντί να την μετρώ στη στήλη που με βοηθάει.

Να γιατί έχει σημασία ο πίνακας αποτελεσμάτων. Αν οι εβδομήντα εβδομάδες ολοκληρώθηκαν τον πρώτο αιώνα, τότε το όραμα και η προφητεία σφραγίστηκαν και το άγιο των αγίων έχει χριστεί, και κανένα από τα δύο δεν είναι αληθινό. Αν τρέχουν συνεχώς από το διάταγμα, τελείωσαν προ πολλού με το ένα τρίτο του σκοπού τους ανεκπλήρωτο. Κάτι στην ακολουθία είναι ημιτελές - και αυτό δεν είναι ένα συμπέρασμα που εισάγω, είναι αυτό που απαιτεί το εδάφιο 24 από όποιον το διαβάζει.

Το διάταγμα και τα 483 χρόνια

Το εδάφιο 25 δίνει το αρχικό όπλο: *«από την έκδοση διατάγματος για την αποκατάσταση και την ανοικοδόμηση της Ιερουσαλήμ».*

Τέσσερα περσικά διατάγματα προτείνονται ως υποψήφια και μόνο ένα από αυτά ταιριάζει στην περιγραφή. Ο Κύρος το 538 π.Χ. ενέκρινε την ανοικοδόμηση του ναού, όχι της πόλης. Ο Δαρείος το 520 επιβεβαίωσε το ίδιο έργο στον ναό. Ο Αρταξέρξης το 445 εξουσιοδότησε τον Νεεμία να ανοικοδομήσει τα τείχη — ένα διάταγμα σχετικά με την οχύρωση, που εκδόθηκε σε έναν οينوχόο.

Το διάταγμα του Αρταξέρξη προς τον Έσδρα, κατά το έβδομο έτος της βασιλείας του, είναι αυτό που ταιριάζει με τα λόγια. Εξουσιοδοτεί την αποκατάσταση, χρηματοδοτεί την υπηρεσία του ναού, εγκαθιστά δικαστές και δικαστές και αποκαθιστά τον νόμο του Θεού ως τον νόμο της χώρας — την αποκατάσταση ενός πολιτεύματος, όχι απλώς την επισκευή της λιθοδομής. Το Έσδρας 7 το καταγράφει.

Αυτό το βιβλίο χρονολογεί αυτό το διάταγμα στο 458 π.Χ. , και το Παράρτημα Ε εξηγεί γιατί το 457 π.Χ. είναι η συνηθισμένη εναλλακτική και τι κάνει τη διαφορά. Και τα δύο είναι δικαιολογημένα. Η διάκριση προκύπτει από το αν υπολογίζετε τα περσικά βασιλικά έτη με βάση τη σύμβαση του έτους αναχώρησης και από το αν μετράτε από ένα εαρινό ή ένα φθινοπωρινό νέο έτος. Χρησιμοποιώ το 458 και το λέω αυτό αντί να το παρουσιάζω ως δεδομένο.

Τώρα η καταμέτρηση:

7 εβδομάδες × 7	49 χρόνια	458 π.Χ. → 409 π.Χ.
62 εβδομάδες × 7	434 χρόνια	409 π.Χ. → 26 μ.Χ.
69 εβδομάδες × 7	483 χρόνια	458 π.Χ. → 26 μ.Χ.

(Αριθμητική Βαθμίδα 1, υπολογισμένη σε αστρονομικά έτη, έτσι ώστε το έτος μηδέν που λείπει να μην μπορεί να κολλήσει: −457

+ 483 = 26. Η μακρά διαδρομή: από το 458 π.Χ. έως το 1 π.Χ. είναι 457 χρόνια, ένα ακόμη έτος φτάνει στο 1 μ.Χ., αφήνοντας 26 για να τρέξουν.)

Οι πρώτες επτά εβδομάδες έχουν μια προφανή αναφορά: το εδάφιο 25 λέει ότι η πόλη «θα ξαναχτιστεί, με πλατεία και τάφρο, ακόμη και σε περιόδους δυστυχίας», και σαράντα εννέα χρόνια ανοικοδόμησης υπό την πίεση της εναντίωσης είναι ακριβώς αυτό που περιγράφουν ο Έσδρας και ο Νεεμίας.

Μεσσίας ο Πρίγκιπας — το χρίσμα, όχι η γέννηση

Οι εξήντα εννέα εβδομάδες διαρκούν «μέχρι τον Μεσσία τον Αρχοντα». Μέχρι τι ακριβώς; Γεννήθηκε, βαφτίστηκε, μπήκε στην Ιερουσαλήμ, σταυρώθηκε. Ποια από αυτές κλείνει την καταμέτρηση;

Ο τίτλος το αποφασίζει.

Μεσσίας — מָשִׁיחַ

γέννηση. Είναι ένα χρίσμα.

מָשִׁיחַ (mashiach) — σημαίνει χρισμένος . Το τέρμα δεν είναι

Ο Ιησούς χρίστηκε κατά το βάπτισμά Του, όταν το Πνεύμα κατέβηκε πάνω Του, και η Καινή Διαθήκη το λέει με αυτά τα λόγια. Ο Πέτρος, κηρύττοντας στο σπίτι του Κορνήλιου: «*Γνωρίζετε για τον Ιησού τον Ναζωραίο, πώς τον έχρισε ο Θεός με Άγιο Πνεύμα και με δύναμη*» (Πράξεις 10:38). Και ο ίδιος ο Ιησούς στη συναγωγή της Ναζαρέτ, διαβάζοντας δυνατά τον Ησαΐα και εφαρμόζοντάς το στον Εαυτό Του εκείνη την ημέρα: «*Το Πνεύμα του Κυρίου είναι πάνω μου, επειδή με έχρισε*» (Λουκάς 4:18).

Έτσι, οι εξήντα εννέα εβδομάδες τελειώνουν στον Ιορδάνη, το 26 μ.Χ., όταν χρίστηκε και παρουσιάστηκε ο Μεσσίας. Το Κατά Λουκάν 3:1 χρονολογεί αυτό το γεγονός στο δέκατο πέμπτο έτος του Τιβέριου, και το Κεφάλαιο 7 σας έχει ήδη πει ξεκάθαρα ότι αυτό το βιβλίο χρησιμοποιεί την μειοψηφική εκτίμηση αυτού του δέκατου πέμπτου έτους και ότι η πλειοψηφία το τοποθετεί δύο χρόνια αργότερα. Αυτή η αδυναμία ανήκει σε αυτό το κεφάλαιο όσο και στο Κεφάλαιο 7, και δεν πρόκειται να την αφήσω να μείνει χωρίς αναφορά στο κεφάλαιο που επηρεάζει περισσότερο.

«Μετά τις εξήντα δύο εβδομάδες» — το πρώτο κενό, και είναι μικρό

Το εδάφιο 26 ξεκινάει ως εξής: «*Επειτα, μετά τις εξήντα δύο εβδομάδες, ο Μεσσίας θα εκκοπεί*».

Διαβάστε γρήγορα, αυτό λέει ότι η σταύρωση συμβαίνει στο τέλος της εξηκοστής ένατης εβδομάδας. Αν διαβαστεί όπως είναι γραμμένο, λέει κάτι πιο χαλαρό και πιο χρήσιμο: **μετά**. Όχι στο. Όχι την τελευταία εβδομάδα. Μετά.

Τα εβραϊκά έχουν τρόπους να πουν *αμέσως*, και αυτός δεν είναι ένας από αυτούς. Η λέξη είναι πρόθεση ακολουθίας και αφήνει το διάστημα άδηλο.

Αυτό έχει σημασία επειδή το διάστημα δεν ήταν τίποτα. Ο Μεσσίας χρίστηκε το 26 μ.Χ. και αποκόπηκε το Πάσχα το 30 μ.Χ. — τρεισήμισι χρόνια δημόσιας διακονίας μεταξύ των δύο γεγονότων, τέσσερα Πάσχα, ολόκληρα τα Ευαγγέλια.

Παρατηρήστε τι κάνουν τα εδάφια 25 και 26 μεταξύ τους. Το εδάφιο 25 μετράει **σε** ένα γεγονός και το μετράει ακριβώς: 483 χρόνια, μέχρι το χρίσμα. Το εδάφιο 26 αναφέρει στη συνέχεια ένα δεύτερο γεγονός και το συνδέει με το πρώτο με μια μη ποσοτικοποιημένη λέξη. **Ο αριθμός είναι ακριβής και ο σύνδεσμος είναι ανοιχτός, και το καθένα κάνει ακριβώς αυτό που λέει**. Τίποτα εδώ δεν είναι υπερβολικό. Ένα βιβλίο που ισχυριζόταν ότι τα εφτάρια ήταν ελαστικά θα έπρεπε να απαντήσει για τις 1260 ημέρες αργότερα. Ένα βιβλίο που παρατηρεί ότι το *μετά* δεν είναι μέτρηση δεν έχει ισχυριστεί τίποτα απολύτως για τα εφτάρια.

Κρατήστε αυτή τη διάκριση. Επανέρχεται στο Κεφάλαιο 11 με διαφορετική μορφή.

Δύο Άντρες σε Ένα Στίχο

Όλα όσα αφορούν την εβδομηκοστή εβδομάδα του Δανιήλ σε αυτό το βιβλίο περιστρέφονται γύρω από ένα μόνο εδάφιο, και σε ένα ερώτημα που το εδάφιο αυτό δεν απαντά ποτέ άμεσα: **ποιος είναι «αυτός»;**

«Και θα επικυρώσει διαθήκη με τους πολλούς για μία εβδομάδα, αλλά στη μέση της εβδομάδας θα σταματήσει τη θυσία και την προσφορά σιτηρών· και πάνω στα βδελύγματα θα έρθει αυτός που ερημώνει, μέχρι να εκχυθεί πάνω σε αυτόν που ερημώνει μια ολοκληρωτική καταστροφή, μια καταστροφή που έχει οριστεί.» — Δανιήλ 9:27

Διαβάστε το ως ένας άνθρωπος σε όλη την έκταση και θα καταλάβετε την ερμηνεία που έχουν διδαχθεί οι περισσότεροι Χριστιανοί: ένας επερχόμενος αντίχριστος υπογράφει μια επταετή συνθήκη με το Ισραήλ, την παραβιάζει μετά από τρία και ένα.

μισό χρόνο, σταματά τις θυσίες σε έναν ανακατασκευασμένο ναό και στήνει το βδέλυγμα. Κάθε στοιχείο του δημοφιλούς χρονοδιαγράμματος των έσχατων καιρών βασίζεται σε αυτή την ερμηνεία αυτής της μίας πρότασης.

Διαβάστε το ως δύο άνδρες και θα καταλάβετε τι υποστηρίζει αυτό το βιβλίο: Ο Μεσσίας επικυρώνει τη διαθήκη και τερματίζει το σύστημα των θυσιών εκπληρώνοντάς το, και μια δεύτερη μορφή - ο ερημωτής - εμφανίζεται στο τέλος του στίχου.

Έτσι, ολόκληρη η δομή βασίζεται στο πού και στο αν αλλάζει το θέμα. Ακολουθούν τρία τεστ, και τα τρία είναι πράγματα που μπορείτε να ελέγξετε στο ίδιο το κείμενο αντί να πάρετε από εμένα.

Τεστ ένα — η γραμματική σηματοδοτεί την αλλαγή

Κοιτάξτε πώς τα δύο μισά αναφέρονται στα θέματά τους.

Το πρώτο μισό δεν έχει καθόλου ονομαστικό δράστη. Δύο ρήματα τρίτου προσώπου, και τα δύο με το υποκείμενο να μεταφέρεται μέσα στο ρήμα: **וְיָרֶבְחָהּ** (*vehigbir*), «και θα κάνει δυνατό», και **יְהִי שְׁלָמָה** (*Γιάσμπιτ*), «θα παύσει». Δεν είναι ουσιαστικό. Ο αναγνώστης αναμένεται να συνεχίσει ένα θέμα από το εδάφιο 26.

Έπειτα, το δεύτερο μισό σταματά να το κάνει αυτό. Παρέχει έναν ηθοποιό: **מְשֹׁמֵם** (*meshomem*), μετοχή — «αυτός που ερημώνει», ένας ερημωτής. Και το κάνει ξανά στο τέλος με **שְׁלָמָה** (*σομέμ*).

Αυτό είναι ένα πραγματικό δομικό σήμα και είναι εύκολο να το παραβλέψει κανείς στα αγγλικά. Τα εβραϊκά δεν εισάγουν μια νέα ονομασία για ένα υποκείμενο που ήδη εκτελείται. Μεταφέρετε ένα υπονοούμενο υποκείμενο εφόσον παραμένει το ίδιο και ονομάζετε ένα νέο όταν αλλάζει. Ο στίχος τρέχει σε ένα ανώνυμο «αυτός» και στη συνέχεια κατονομάζει κάποιον.

Αυτό από μόνο του δεν σας λέει *ποιος* είναι ο ανώνυμος. Σας λέει ότι ο άντρας στο τέλος του εδαφίου δεν είναι απλώς ο άντρας στην αρχή του που συνεχίζει.

Δεύτερο τεστ — το ρήμα της διαθήκης είναι λάθος ρήμα για τη σύναψη διαθήκης

Η εβραϊκή γλώσσα έχει ένα τυπικό ιδίωμα για τη σύναψη διαθήκης, και δεν είναι αυτό που χρησιμοποιεί ο Δανιήλ.

Η συνήθης έκφραση είναι **וְכָרַתְּ בְרִית** (*karat berit*), «να συνάψω διαθήκη» — η

φράση που χρησιμοποιείται όταν ο Θεός συνάπτει διαθήκη με τον Νώε, με τον Αβραάμ, στο Σινά, με τον Δαβίδ. Εμφανίζεται σε όλη την Παλαιά Διαθήκη. Αν ο Δανιήλ εννοούσε ότι κάποιος *συνάπτει* διαθήκη, αυτή είναι η φράση που είναι έτοιμη στο χέρι.

Δεν το χρησιμοποιεί. Γράφει **יִרְבֵּן בְּהָבָה** — το Hiphil του **גָּבַר** (*gabar*), του οποίου η έννοια είναι να είσαι δυνατός, να επικρατείς, να κάνεις ισχυρό. Στην αιτιατική σημαίνει ενδυναμώνω, ενισχύω, κάνω σταθερό.

Δεν ενισχύεις κάτι που δεν υπάρχει ακόμη. Το ρήμα προϋποθέτει μια διαθήκη που βρίσκεται ήδη σε ισχύ και περιγράφει κάποιον που την καθιστά ισχυρή — μια περιγραφή του τι έκανε ο Μεσσίας με τη διαθήκη που είχε ήδη κάνει ο Θεός, και ένας παράξενος τρόπος για να περιγράψει μια επταετή συνθήκη που υπογράφεται για πρώτη φορά.

Σημειώστε επίσης με ποιον είναι η διαθήκη: **יְהוָה לְרַבִּימָה** (*λα-ραβίμ*), «με τους πολλούς». Αυτή η φράση δεν είναι

ουδέτερο. Είναι το λεξιλόγιο του Δούλου του Ησαΐα, ο οποίος «θα δικαιώσει τους πολλούς» και «θα βάσταξε την αμαρτία πολλών» (Ησαΐας 53:11-12) — και είναι το λεξιλόγιο που ο Ιησούς έψαξε στο τραπέζι: «αυτό είναι το αίμα μου της διαθήκης, το οποίο χύνεται για πολλούς σε άφεση αμαρτιών» (Ματθαίος 26:28). Διαθήκη, που χύνεται, για πολλούς. Παραθέτει αυτό το εδάφιο.

Τρίτη δοκιμή — ο άνθρωπος στο τέλος του στίχου είναι ο άνθρωπος στον οποίο πέφτει η κρίση

Αυτό είναι το πιο δυνατό από τα τρία στα αγγλικά, και συνοδεύεται από έναν όρο που θα δηλώσω στο τέλος αντί να τον θάψω.

Ακολουθήστε την τελευταία πρόταση μέχρι το τέλος της. Καταστροφή — «*μια ολοκληρωτική καταστροφή, μια καταστροφή που έχει διαταχθεί*» — **χύνεται πάνω σε αυτόν που ερημώνει.**

Όποιο και αν είναι το θέμα του δεύτερου ημιχρόνου, σε αυτόν θα πέσει η διαταγμένη καταστροφή. Δεν ενεργεί απλώς· καταδικάζεται.

Τώρα αναρωτηθείτε αν αυτό μπορεί να είναι το ίδιο άτομο που επικυρώνει τη διαθήκη με τους πολλούς.

Δεν μπορεί. Όχι για δογματικούς λόγους - για λόγους της ποινής. Η μία μορφή ενισχύει μια διαθήκη και τερματίζει το σύστημα θυσιών. Η άλλη διαπράττει βδελύγματα, ερημώνει και εκχέει πάνω του κρίση. Ένα μόνο υποκείμενο θα έπρεπε να είναι και ο επικυρωτής της διαθήκης και το αντικείμενο της αποφασισμένης οργής μέσα σε ένα εδάφιο.

Αυτή είναι η πιο καθαρή γραμμή που υπάρχει: το θέμα του δεύτερου ημιχρόνου ορίζεται από τον στίχο ως το μόνο πάνω στο οποίο πέφτει η καταστροφή.

Και τώρα ο όρος που υποσχέθηκα.

Η τελευταία λέξη του στίχου είναι **שׁוֹמֵם** (*shomem*), και οι μεταφράσεις χωρίζονται σε αυτό. Τα NASB, ESV, NIV, NET, CSB και NLT το ερμηνεύουν όλα ως παράγοντα - *τον ερημωτή* , αυτόν που ερημώνει.

Τα KJV, NKJV και ASV το ερμηνεύουν ως κατάσταση — *την έρημη* , που σημαίνει την κατεστραμμένη πόλη ή λαό. Στην παλαιότερη ερμηνεία, η καταστροφή χύνεται στο θύμα και όχι στον δράστη, και αυτή η δοκιμασία χάνει το κρίσιμο σημείο της.

Χρησιμοποιώ το NASB και η σύγχρονη κοινή γνώμη συμφωνεί με αυτό. Αλλά ένας αναγνώστης που εργάζεται από ένα King James έχει μια γνήσια απορία εδώ και

αξίζει να του την πουν αντί να την ανακαλύψει ο ίδιος.

Τι επιβιώνει και με τους δύο τρόπους : η πρώτη από τις δύο λέξεις, **ה'שׁוֹמֵם** (*meshomem*) στη φράση «πάνω στα βδελύγματα θα έρθει αυτός που ερμηνώνει», είναι ενεργό σε κάθε ανάγνωση. Ένας νέος ηθοποιός ονομάζεται και αυτός κάνει την ερμήωση. Έτσι, η δομή δύο υποκειμένων του στίχου — το αποτέλεσμα της δοκιμής — ισχύει ανεξάρτητα από την τελική απόφαση. Μόνο η κρίση που θα κριθεί εξαρτάται από τη μετάφραση.

Όπου πέφτει η γραμμή

Συνδυάζοντας τα τρία:

	Θέμα	Τι κάνει
27α	ανώνυμος «αυτός», μεταφέρθηκε από το εδ. 26	ενισχύει μια διαθήκη με τους πολλούς · τερματίζει τη θυσία και την προσφορά στη μέση των επτά
27β	μεσομέμ — το ερμηωτής, πρόσφαταερμηώνει ονομασμένος	έρχεται πάνω σε μια πτέρυγα βδελυγμάτων · έχει ξεχυθεί πάνω του η διαταγμένη καταστροφή

Η ρήξη συμβαίνει «και επί της πτέρυγας των βδελύγματων». Πριν από αυτήν, ενισχύεται μια διαθήκη. Μετά από αυτήν, ονομάζεται ένας νέος δρών και κρίνεται.

Ποιος είναι «ο άρχοντας που πρόκειται να έρθει»;

Το ζήτημα της αντωνυμίας στο εδάφιο 27 δεν μπορεί να επιλυθεί χωρίς να επιλυθεί αυτό, επομένως ανήκει εδώ.

«...και ο λαός του άρχοντα που πρόκειται να έρθει θα καταστρέψει την πόλη και το αγιαστήριο.» — Δανιήλ 9:26β

Προτείνονται τρεις υποψήφιοι και ένας από αυτούς αποκλείεται από την ίδια τη ρήτρα.

Πρώτα, λίγα λόγια για τη λέξη. Ο *Πρίγκιπας* εδώ είναι **נָגִיד** (*ναγκίντ*), και δεν είναι τίτλος που προορίζεται για καλούς ανθρώπους. Το Ιεζεκιήλ 28:2 τον χρησιμοποιεί για τον ηγεμόνα της Τύρου — μια μορφή που το απόσπασμα

περιγράφει στη συνέχεια με τους πιο καταδικαστικούς όρους στους προφήτες. Είναι μια γενική λέξη για κάποιον που ηγείται: βασιλιάδες, διοικητές, αξιωματούχους του ναού, ξένοι ηγεμόνες, κακούς ηγεμόνες. Έτσι, κανένας υποψήφιος δεν μπορεί να αποκλειστεί απλώς και μόνο επειδή η λέξη «*ηγεμόνας*» ακούγεται πολύ έντιμη γι' αυτόν, και κανένας δεν μπορεί να συμπεριληφθεί με το σκεπτικό ότι ακούγεται πολύ έντιμη για οποιονδήποτε άλλον.

Υποψήφιος πρώτος: ένας μελλοντικός αντίχριστος. Αυτή είναι η τυπική ερμηνεία της θεϊκής νομής και αποτελεί τον άξονα του πλαισίου της επταετούς συνθήκης — ο ερχόμενος πρίγκιπας του εδαφίου 26 γίνεται ο «αυτός» του εδαφίου 27, υπογράφει τη συνθήκη και την παραβιάζει. Όλα όσα αντιπαρατίθενται σε αυτό το βιβλίο εξαρτώνται από αυτήν. Είναι επίσης η ερμηνεία που απαιτεί η καταστροφή της πόλης και του ιερού στο εδάφιο 26 να είναι είτε διαφορετικό γεγονός από το 70 μ.Χ. είτε μια παράξενα μεγάλη παρένθεση.

Υποψήφιος δεύτερος: Μεσσίας. Δηλαδή, και οι δύο πρίγκιπες είναι ο Ιησούς — *ο Μεσσίας ο Πρίγκιπας* στο εδάφιο 25 και *ο πρίγκιπας που πρόκειται να έρθει* στο εδάφιο 26. Είναι ελκυστικό επειδή αφαιρεί εντελώς τον αντίχριστο από το Δανιήλ 9, κάτι που χρειάζεται το επιχείρημα.

Αλλά διαβάστε την πρόταση που παράγει. **Ο λαός του πρίγκιπα καταστρέφει την πόλη και το ιερό.** Η Ιερουσαλήμ και ο ναός καταστράφηκαν το 70 μ.Χ. από τις ρωμαϊκές λεγεώνες. Σύμφωνα με αυτή την ανάγνωση, ο ρωμαϊκός στρατός είναι *ο λαός του Ιησού*. Ο δικός Του λαός ήταν οι Εβραίοι, και οι Εβραίοι δεν κατέστρεψαν αυτόν τον ναό - πέθαναν σε αυτόν.

Η εύλογη αντίρρηση είναι ότι η Αγία Γραφή πράγματι πιέζει ξένους στρατούς στην υπηρεσία του Θεού και στη συνέχεια τους διεκδικεί: ο Ναβουχοδονόσορας είναι «*ο δούλος μου*» (Ιερεμίας 25:9), η Ασσυρία είναι «*η ράβδος του θυμού μου*» (Ησαΐας 10:5) και ο Κύρος ονομάζεται *μασιάχ του Θεού*, ο χρισμένος Του (Ησαΐας 45:1). Έτσι, η ιδέα ότι η Ρώμη ενήργησε ως όργανο της κρίσης του Χριστού στην πόλη δεν είναι παράλογη — ο ίδιος ο Ιησούς είχε εκφέρει αυτή την κρίση στο Λουκά 19.

Ακόμα κι έτσι, το «*λαός του πρίγκιπα*» είναι κτητικό, και ένα κτητικό ονομάζει με φυσικότητα τους ανθρώπους στους οποίους ανήκει ή τους οποίους διατάζει ένας άνθρωπος, όχι τους ανθρώπους που κάποτε χρησιμοποίησε ο Θεός εναντίον κάποιου άλλου. Η ανάγνωση πρέπει να επικεντρωθεί ακριβώς στο σημείο όπου ο στίχος είναι πιο συγκεκριμένος.

Υπάρχει μια δεύτερη μορφή αυτής της ερμηνείας που αξίζει να λάβουμε σοβαρά

υπόψη, επειδή είναι αυτή που υποστήριζα για ένα διάστημα: ότι οι άνθρωποι είναι οι Εβραίοι - ο λαός του Μεσσία - και ότι ο ναός έπεσε επειδή Τον απέρριψαν.

Η θεολογία αυτού είναι σωστή και η γραμματική του όχι, και τα δύο μπορούν να διαχωριστούν με σαφήνεια.

Η θεολογία πρώτα επειδή είναι αληθινή και έχει σημασία. Ο ναός καταστράφηκε ως κρίση για την απόρριψη του Μεσσία. Αυτό δεν είναι συμπέρασμα· είναι αυτό που είπε ο Ιησούς, εκ των προτέρων, με απλά λόγια. «*Ιδού, ο οίκος σας αφήνεται σε εσάς έρημος*» (Ματθαίος 23:38). «*Δεν θα αφήσουν μέσα σας πέτρα πάνω σε πέτρα, επειδή δεν αναγνώρισες τον καιρό της επίσκεψής σου*» (Λουκάς 19:44). Η αιτία του 70 μ.Χ. ήταν αυτό που συνέβη το 30 μ.Χ.

Τώρα η γραμματική. Στο εδάφιο 26, η Εβραϊκή μετάφραση διαβάζει **וְהָיָה כִּי יִבְנוּ אֶת הַיְּדִיעָה וְהָיָה כִּי יִבְנוּ אֶת הַיְּדִיעָה** — τα αντικείμενα που προβάλλονται για έμφαση, και η πόλη και το ιερό, έπειτα το ρήμα **וְהָיָה** (*yashchit*), «θα καταστρέψει», και στη συνέχεια το υποκείμενό του: **וְהָיָה** (*πμ*), ο λαός ενός πρίγκιπα, του επερχόμενου.

Το *αμ* είναι το υποκείμενο του ρήματος. Οι άνθρωποι είναι αυτοί που κάνουν την καταστροφή. Έτσι, μια ερμηνεία που τους καθιστά Εβραίους έχει το εδάφιο που λέει ότι οι Εβραίοι κατέστρεψαν την πόλη και το ιερό - και οι Εβραίοι δεν κατέστρεψαν αυτόν τον ναό. Πολιορκήθηκαν μέσα σε αυτόν και πέθαναν υπερασπιζόμενοι τον.

Η διάκριση είναι μεταξύ **αιτίας** και **παράγοντα**, και η Αγία Γραφή τα διαχωρίζει εδώ. Το Δανιήλ 9:26 κατονομάζει τον παράγοντα — τον λαό ενός επερχόμενου ηγεμόνα, όποιος κι αν είναι αυτός ο ηγεμόνας. Ο Ιησούς κατονομάζει την αιτία: δεν αναγνώρισαν τον χρόνο της επίσκεψής τους. Κανείς δεν έχει να επιλέξει. Η απόρριψη έφερε την κρίση· οι λεγεώνες την εκτέλεσαν.

Και προσέξτε τι προκύπτει όταν αφήνετε κάθε κείμενο να κάνει τη δική του δουλειά. **Ο Ντάνιελ δίνει την ακολουθία**

— Ο Μεσσίας εκτομείται, έπειτα η πόλη και το ιερό καταστρέφονται. **Ο Ιησούς δίνει τον λόγο. Ο Ιεζεκιήλ 4 δίνει το χρονικό διάστημα** — τα σαράντα χρόνια της ποινής του Ιούδα, από το 30 έως το 70 μ.Χ., τα οποία χρησιμοποιεί το Κεφάλαιο 7 για να σταθεροποιήσει το ρολόι του. Τρία κείμενα, ένα γεγονός, το καθένα από τα οποία παρέχει ό,τι παραλείπουν τα άλλα. Αυτό είναι καλύτερο αποτέλεσμα από το να κάνουμε ένα εδάφιο να περιέχει και τα τρία.

Υποψήφιος τρίτος: Τίτος. Ο Τίτος Φλάβιος Βεσπασιανός διοικούσε την πολιορκία της Ιερουσαλήμ το 70 μ.Χ. Ήταν γιος του αυτοκράτορα και κληρονόμος του πριγκιπάτου — ενός Ρωμαίου πρίγκιπα με την πιο απλή έννοια της λέξης. Και

ο λαός του , οι λεγεώνες, έκαναν ακριβώς αυτό που λέει το εδάφιο: κατέστρεψαν την πόλη και το ιερό.

Υπάρχει επίσης ένα σημείο αλληλουχίας που τον ευνοεί. Το εδάφιο 26 μόλις είπε ότι ο Μεσσίας θα αποκοπεί. Το να επανεισαχθεί στη συνέχεια ο ίδιος Μεσσίας, την επόμενη ανάσα, ως ο πρίγκιπας που πρόκειται να έρθει θα ήταν περίεργο — Μόλις περιγράφηκε ως αποκομμένος, και η έλευση είναι ένας περίεργος τρόπος να μιλήσουμε γι' Αυτόν εκείνη τη στιγμή. Αν το διαβάσουμε ως δύο στοιχεία, το εδάφιο είναι απλώς χρονολογικό: Ο Μεσσίας αποκόπτεται και στη συνέχεια ο λαός ενός ερχόμενου πρίγκιπα καταστρέφει την πόλη. 30 μ.Χ., έπειτα 70 μ.Χ., κατά σειρά.

Ταιριάζει με το γεγονός και ταιριάζει με τον ηθοποιό. Δεν απαιτεί έντονη κτητικότητα και κανένα επιχείρημα σχετικά με το αν οι στρατοί των εθνών μπορούν να χαρακτηριστούν ως λαός κάποιου — οι λεγεώνες ήταν αναμφίβολα λαός του Τίτου. Και τοποθετεί την προφητεία του Δανιήλ απευθείας στην πολιορκία που το Κεφάλαιο 7 χρησιμοποιεί ως άγκυρα του ρολογιού του Ιούδα, την ίδια περίοδο του 70 μ.Χ. που έφτασε από μια εντελώς διαφορετική κατεύθυνση.

Τι ισχυρίζομαι και τι δεν ισχυρίζομαι

Προτείνω τον Τίτο ως μια εύλογη ερμηνεία και δεν ισχυρίζομαι μεγαλύτερη βεβαιότητα από αυτή. **Δεν έχω καταλήξει σε συμφωνία μεταξύ αυτού και του Μεσσία** . Το ζήτημα στρέφεται γύρω από την εβραϊκή σύνταξη και τους προηγούμενους κανόνες της γλώσσας, και οι μελετητές που έχουν αφιερώσει τη ζωή τους σε αυτό το κείμενο διαφωνούν μεταξύ τους ως προς αυτό.

Αυτό που έχει σημασία για αυτό το βιβλίο είναι πιο περιορισμένο από το ίδιο το ερώτημα, και θέλω να είμαι ακριβής ως προς αυτό.

Το επιχείρημα εδώ δεν χρειάζεται να γνωρίζει αν ο πρίγκιπας είναι ο Τίτος ή ο Μεσσίας. Χρειάζεται ο πρίγκιπας να μην είναι ο αντίχριστος.

Ακολουθήστε το μέχρι τέλους. Αν ο πρίγκιπας είναι ο Τίτος, ο πλησιέστερος προηγούμενος κανόνας παραδίδει το εδάφιο 27 στον Τίτο.

— που θα είχε ως αποτέλεσμα ένας Ρωμαίος στρατηγός να ενισχύει μια διαθήκη με τους πολλούς και να τερματίζει τις θυσίες και τις προσφορές. Κανείς δεν το υποστηρίζει αυτό και τίποτα δεν το υποστηρίζει, επομένως η αντωνυμία πρέπει να φτάνει πιο πίσω, στον Μεσσία. Αν αντίθετα ο πρίγκιπας είναι ο Μεσσίας, η αντωνυμία καταλήγει απευθείας στον Μεσσία. **Και οι δύο δρόμοι καταλήγουν στο ίδιο σημείο.** Μόνο η τρίτη ανάγνωση — ένας ακόμη μελλοντικός αντίχριστος

— τοποθετεί έναν υπογράφοντα συνθήκη στο εδάφιο 27, και αυτός είναι αυτός πάνω στον οποίο βασίζεται το επταετές πλαίσιο.

Αυτό που κάνει λοιπόν η δουλειά δεν είναι να προσδιορίσει τον πρίγκιπα. Είναι το εξής: **η καταστροφή που περιγράφεται στο εδάφιο 26 είναι το 70 μ.Χ., και ο πρίγκιπας του οποίου ο λαός την πραγματοποίησε ανήκε στο 70 μ.Χ.** Η πόλη καταστράφηκε. Το ιερό καταστράφηκε. Αυτό είναι ένα ολοκληρωμένο γεγονός με ημερομηνία, και ένας άνθρωπος του οποίου ο λαός το πραγματοποίησε ήταν ζωντανός για να το δει. Η ανάγνωσή του ως ενός ηγεμόνα που βρίσκεται ακόμη στο μέλλον στον αιώνα μας απαιτεί να αντιμετωπίζουμε «τον λαό του πρίγκιπα» ως τους μακρινούς προγόνους κάποιου που δεν έχει γεννηθεί ακόμη - κάτι που αποτελεί σημαντικό βάρος για έναν κτητικό, και είναι η φέρουσα υπόθεση ενός πλαισίου που έχει διαμορφώσει τις προσδοκίες του μεγαλύτερου μέρους του χριστιανικού κόσμου.

Δύο πρίγκιπες, λοιπόν, όχι τρεις — και κρατάω χαλαρά την ταυτότητα του δεύτερου. **Ο Μεσσίας ο Πρίγκιπας είναι ο Ιησούς. Ο πρίγκιπας που πρόκειται να έρθει ανήκε στον πρώτο αιώνα, είτε πρόκειται για τον Τίτο που διέταξε την πολιορκία είτε για τον Κύριο του οποίου ήταν η κρίση.** Ο αντίχριστος δεν υπάρχει σε αυτό το εδάφιο. Δεν χρειάζεται να υπάρχει, και η τοποθέτησή του εδώ είναι που δημιουργεί τη σύγχυση εξαρχής.

Και τώρα το δύσκολο κομμάτι

Το τρίτο τεστ αποδεικνύει ότι το δεύτερο μισό δεν αφορά τον Μεσσία. Δεν αποδεικνύει ότι το πρώτο μισό είναι ...

Γι ' αυτό, το βιβλίο βασίζεται στο επιχείρημα που αναφέρθηκε νωρίτερα σε αυτό το κεφάλαιο — ότι ο ενικός «αυτός» του εδαφίου 27 αναφέρεται στον «Μεσσία» στο εδάφιο 26 και όχι στον «*άρχοντα που πρόκειται να έρθει*». **Οι περισσότεροι σύγχρονοι σχολιαστές απορρίπτουν αυτή την ερμηνεία.**

Ο λόγος τους είναι καλός και ονομάζεται κανόνας του πλησιέστερου προγενέστερου ουσιαστικού: όταν μια αντωνυμία μπορεί να αναφέρεται σε περισσότερα από ένα προηγούμενα ουσιαστικά, συνήθως αναφέρεται στο πλησιέστερο. Η φράση «*Ο πρίγκιπας που πρόκειται να έρθει*» βρίσκεται πιο κοντά στο εδάφιο 27 από ό,τι η φράση «*Μεσσίας*». Σύμφωνα με τον συνηθισμένο κανόνα, ο πρίγκιπας κερδίζει.

Όπως φαίνεται παραπάνω, αυτή η αντίρρηση είναι βιώσιμη — αν ο πρίγκιπας είναι μια προσωπικότητα του πρώτου αιώνα, η αντωνυμία πρέπει ούτως ή άλλως να ταξιδέψει πίσω στον Μεσσία, επειδή κανένας πρίγκιπας του πρώτου αιώνα δεν

επιβεβαίωσε μια διαθήκη με τους πολλούς. Αλλά το γραμματικό σημείο στέκει από μόνο του και δεν πρόκειται να το απορρίψω. Είναι το ισχυρότερο πράγμα που έχει η άλλη πλευρά εδώ.

Το αντεπιχείρημα — ότι η φράση είναι «ο λαός του πρίγκιπα», άρα το ουσιαστικό κεφαλής είναι λαός, και ο πληθυντικός κεφαλή είναι κακός προτασσόμενος για ενική αντωνυμία — είναι ένα πραγματικό επιχείρημα, και είναι αυτό στο οποίο βασίστηκε το πρώτο μου βιβλίο. Εξακολουθώ να πιστεύω ότι έχει ισχύ. Αλλά τα εβραϊκά επιτρέπουν σε ένα ουσιαστικό στη γενική να χρησιμεύσει ως προτασσόμενο, και όποιος σας πει ότι αυτό λύνει το ερώτημα υπερβάλλει.

Να πού βρίσκομαι, σε μία παράγραφο, οπότε κανείς δεν χρειάζεται να το συμπεράνει:

Η γραμματική από μόνη της ευνοεί τον πρίγκιπα. Το λεξικό και τα συμφραζόμενα ευνοούν τον Μεσσία. Το *Higbir* είναι το λάθος ρήμα για την υπογραφή μιας συνθήκης και το σωστό ρήμα για την ενίσχυση μιας υπάρχουσας διαθήκης. Το *La-rabbim* είναι λεξιλόγιο του Υπηρέτη. Το να τερματίσει τη θυσία και την προσφορά είναι αυτό που λέει η Επιστολή προς Εβραίους ότι έκανε ο Χριστός - «με μία προσφορά τελειοποίησε για πάντα αυτούς που αγιάζονται» - και είναι περίεργο να αποδίδουμε σε έναν αντίχριστο, ο οποίος θα διέκοπτε τις θυσίες αντί να τις εκπληρώνει. Ζυγίζω αυτές βαρύτερες από την εγγύτητα. Κάποιος μπορεί να τις ζυγίσει αντίστροφα και να συλλογίζεται ειλικρινά.

(Επίπεδο 2 για τη δομή δύο θεμάτων — οι δοκιμασίες ένα και δύο κάνουν αυτή τη δουλειά και καμία δεν εξαρτάται από μια αμφισβητούμενη μετάφραση. Επίπεδο 3 για την αναγνώριση του θέματος του 27α ως Μεσσία: μια επιχειρηματολογημένη ερμηνεία κατά της τρέχουσας πλειοψηφίας, που λέγεται ξεκάθαρα αντί να παρουσιάζεται ως διευθετημένη. Το τρίτο τεστ είναι το Επίπεδο 2 για το NASB και την οικογένειά του, και δεν ισχύει για την απόδοση της τελευταίας λέξης από το KJV.)

Τι κάνει και τι δεν αποφασίζει αυτό

Αποφασίζει ότι το εδάφιο Δανιήλ 9:27 περιέχει δύο αριθμούς, κάτι που είναι αρκετό για να σπάσει το πλαίσιο της επταετούς συνθήκης που εξαρτάται από την ύπαρξη μίας.

Δεν αποφασίζει από μόνο του πότε συμβαίνουν τα μισά της εβδομηκοστής εβδομάδας. Αυτό είναι το θέμα της επόμενης ενότητας — και αξίζει να πούμε ότι τα δύο ερωτήματα είναι διαχωρίσιμα. Ένας αναγνώστης θα μπορούσε να δεχτεί τα πάντα σε αυτήν την ενότητα και να τοποθετήσει ολόκληρη την εβδομηκοστή εβδομάδα στο μέλλον. Αυτό που δεν θα μπορούσε να κάνει είναι να συνεχίσει να

διαβάζει το εδάφιο 27 ως έναν άνθρωπο που υπογράφει και στη συνέχεια παραβιάζει μια διαθήκη, επειδή το εδάφιο κατονομάζει έναν δεύτερο δράστη και στη συνέχεια τον καταδικάζει.

Το κενό — το πιο δύσκολο πράγμα σε αυτό το βιβλίο να υπερασπιστείς

Τώρα έχουμε τα πάντα εκτός από το μέρος που κάνει ολόκληρο το πλαίσιο να λειτουργεί, οπότε ας το βγάλουμε έξω.

Οι εβδομήντα εβδομάδες είναι 490 χρόνια. Εξήντα εννέα από αυτές διήρκεσαν από το 458 π.Χ. έως το 26 μ.Χ. χωρίς διακοπή. Η εβδομηκοστή εβδομάδα είναι επτά χρόνια. Το εδάφιο 27 λέει ότι μια διαθήκη ενισχύεται για μία εβδομάδα και κάτι συμβαίνει *στη μέση της εβδομάδας* - τρεισήμισι χρόνια αργότερα.

Αυτό το βιβλίο λέει ότι αυτή η εβδομάδα είναι η διακονία του Ιησού, από το 26 έως το 30 μ.Χ. την οποία εκτέλεσε προσωπικά, και το δεύτερο μισό είναι ακόμα μπροστά μας, και είναι δική μας ευθύνη, των δύο μαρτύρων Του.

Αυτό σημαίνει ότι ένα κενό περίπου δύο χιλιάδων ετών βρίσκεται μέσα σε μια επταετή περίοδο.

Πείτε το ξεκάθαρα, γιατί ένας κριτικός θα το κάνει: η διακοπή είναι τέσσερις φορές μεγαλύτερη από ολόκληρη την προφητεία που διακόπτεται. Τετρακόσια ενενήντα χρόνια, οριζόμενα ως μονάδα, με ένα κενό δύο χιλιάδων ετών στα τελευταία επτά από αυτά. Τίποτα στο Δανιήλ 9 δεν ανακοινώνει ένα τέτοιο κενό. Δεν υπάρχει κανένα εδάφιο που να λέει *και τότε η μέτρηση θα σταματήσει*.

Ιδού λοιπόν η περίπτωση, και μπορείτε να τη ζυγίσετε.

Πρώτον: το εδάφιο 24 επιβάλλει κάποιο είδος ατελούς λειτουργίας σε όλους. Ό,τι και να κάνετε με το κενό, τρεις από τους έξι καθορισμένους στόχους δεν έχουν πραγματοποιηθεί. Το όραμα και η προφητεία δεν έχουν σφραγιστεί. Το αγιότερο δεν έχει χριστεί. Όποιος λέει ότι οι εβδομήντα εβδομάδες ολοκληρώθηκαν τον πρώτο αιώνα πρέπει να εξηγήσει πώς ένας καθορισμένος σκοπός ολοκληρώθηκε με το ένα τρίτο του σκοπού του να εκκρεμεί. Η ημιτελής εργασία δεν είναι δική μου επινόηση. Βρίσκεται στο κείμενο και κάθε ανάγνωση πρέπει να την εξηγεί. Το ερώτημα είναι μόνο *πού* βρίσκεται η ατελής λειτουργία.

Δεύτερον: το κείμενο διαιρεί τις εβδομάδες από μόνο του. Ο Θεός δεν είπε «εβδομήντα εβδομάδες». Είπε επτά εβδομάδες και εξήντα δύο εβδομάδες, και στη συνέχεια ασχολήθηκε με την τελευταία ξεχωριστά σε ένα δικό της εδάφιο. Ένα ενιαίο συνεχές διάστημα δεν χρειάζεται να παραδοθεί σε τρία μέρη. Η διαμέριση γίνεται στο εδάφιο 25 πριν την αγγίξει οποιοσδήποτε ερμηνευτής.

Τρίτον: η προφητεία αφορά ρητά έναν συγκεκριμένο λαό και μια συγκεκριμένη πόλη. «Εβδομήντα εβδομάδες έχουν οριστεί για τον λαό σου και την άγια πόλη σου». Όχι για τον κόσμο. Για το Ισραήλ και την Ιερουσαλήμ. Ένα ρολόι που έχει οριστεί για ένα έθνος είναι τουλάχιστον κατανοητό ως ένα ρολόι που σταματά όταν η συμπεριφορά του Θεού στρέφεται αλλού - και η Καινή Διαθήκη περιγράφει ακριβώς μια τέτοια στροφή, με τα έθνη να εμβολιάζονται και μια μερική σκλήρυνση του Ισραήλ «μέχρι να έρθει το πλήρωμα των εθνών». Είτε αποδέχεστε αυτό το πλαίσιο είτε όχι, δεν είναι μια *ad hoc* εφεύρεση που δημιουργήθηκε για να σώσει τον Δανιήλ. Είναι η δική του αφήγηση του Παύλου για την εποχή στην οποία βρισκόμαστε.

Τέταρτον, και αυτό θα κρατούσα: Ο Ιησούς κατέδειξε ένα μη εμφανές κενό μέσα σε μια προφητική πρόταση, και το έκανε σκόπιμα.

Στη συναγωγή της Ναζαρέτ, του έδωσαν τον Ησαΐα και του διάβασε τα εξής:

*«Πνεύμα Κυρίου είναι επάνω μου, επειδή με έχρισε να κηρύξω το ευαγγέλιο στους φτωχούς. Με απέστειλε να κηρύξω στους αιχμαλώτους απελευθέρωση και στους τυφλούς ανάκτηση της όρασης, να ελευθερώσω τους καταπιεσμένους, να **κηρύξω** το ευπρόσδεκτο έτος του Κυρίου.»* — Λουκάς 4:18-19

Τότε, λέει ο Λουκάς, «Έκλεισε το βιβλίο, το έδωσε πίσω στον υπηρέτη και κάθισε» — και τους είπε: «Σήμερα αυτή η γραφή εκπληρώθηκε στα ακουγά σας».

Σταμάτησε στη μέση της πρότασης. Ορίστε ολόκληρο το εδάφιο Ησαΐας 61:2, με το σημείο όπου έκλεισε το βιβλίο σημειωμένο:

*«Για να κηρύξω το ευνοϊκό έτος του Κυρίου» — Σταμάτησε **εδώ** και την ημέρα της εκδίκησης του Θεού μας· για να παρηγορήσω όλους όσους πενθούν».*

Ένα εδάφιο. Τρεις προτάσεις. Διάβασε το πρώτο, τους είπε ότι εκπληρώθηκε εκείνη την ημέρα και κάθισε πριν από το δεύτερο — και η ημέρα της εκδίκησης δεν έχει έρθει ακόμα.

Αυτό είναι ένα κενό τουλάχιστον δύο χιλιάδων ετών που χωρίζει δύο προτάσεις ενός μόνο στίχου, το οποίο δεν χαρακτηρίζεται από τίποτα απολύτως στα Εβραϊκά. Γνωρίζουμε ότι υπάρχει μόνο επειδή ο Κύριος σταμάτησε να διαβάζει και κάθισε.

Έτσι, η αντίρρηση «η προφητεία δεν λειτουργεί έτσι» έχει μια απάντηση, και η απάντηση είναι ότι ο Ιησούς την διάβασε έτσι δημόσια και είπε στο εκκλησίασμα ότι μόλις είχε εκπληρώσει το πρώτο μισό μιας πρότασης της οποίας το δεύτερο μισό ήταν ακόμα σε εκκρεμότητα. Αν ένα κενό μπορεί να εμπίπτει μεταξύ δύο προτάσεων ενός εδαφίου, μπορεί να εμπίπτει μεταξύ δύο ημίσεων μιας εβδομάδας.

Αυτό που δεν κάνει αυτό το επιχείρημα. Δείχνει ότι ένα κενό είναι πιθανό στην προφητική βιβλιογραφία. Δεν δείχνει ότι αυτό το κενό είναι πραγματικό, ή ότι είναι δύο χιλιάδες χρόνια, ή ότι τελειώνει το 2027. Το Ησαΐας 61 καθιστά την αντίρρηση βιώσιμη. Δεν τεκμηριώνει την υπόθεση.

(Επίπεδο 3 Το κενό συνάγεται από τους ημιτελείς στόχους του εδαφίου 24 και υποστηρίζεται από προηγούμενο. Δεν αναφέρεται στο Δανιήλ. Αν το βρείτε αυτό μη ικανοποιητικό, απαντάτε σωστά στα στοιχεία — αυτό είναι ένα συμπέρασμα και δεν το έχω παρουσιάσει ως κάτι άλλο.)

Ένα πράγμα διακρίνει την εκδοχή αυτού του βιβλίου για το κενό από την πιο αόριστη. **Έχει τέλος.** Το κενό εκτείνεται από το Πάσχα του 30 μ.Χ. έως τις 27 Απριλίου 2027. Πρόκειται για έναν ισχυρισμό με δύο ημερομηνίες, και η μία από αυτές είναι αρκετά κοντά ώστε να είναι λανθασμένη δημόσια μέσα σε ένα χρόνο. Μια θεωρία κενού που μπορεί να ελεγχθεί είναι κάτι διαφορετικό από μια θεωρία κενού που απλώς απορροφά ό,τι προσφέρει η ιστορία.

Τι μας προσφέρει το Κεφάλαιο 8

- Εβδομήντα επτά είναι 490 χρόνια, και τα επτά είναι χρόνια. *(Βαθμίδα 2 — η εβραϊκή και σχεδόν παγκόσμια συμφωνία.)*
- Έξι στόχοι έχουν οριστεί για την περίοδο. Τρεις είναι αναμφισβήτητα επιτευχθέντες, ένας είναι αμφισβητήσιμος, δύο σαφώς όχι. **Η ακολουθία δεν έχει ολοκληρωθεί σε καμία περίπτωση.** *(Επίπεδο 2.)*
- Το διάταγμα είναι η εντολή του Αρταξέρξη προς τον Έσδρα, 458 π.Χ. *(Βαθμίδα 2, με το 457 π.Χ. ως ζωντανή εναλλακτική — Παράρτημα Ε.)*
- 458 π.Χ. + 483 έτη = 26 μ.Χ. *(Αριθμητική Βαθμίδας 1 που βασίζεται στην ημερομηνία του διατάγματος Βαθμίδας 2 παραπάνω — αλλάξτε το διάταγμα και το άθροισμα θα μεταβληθεί μαζί του.)*
- Ότι το 26 μ.Χ. είναι επίσης το έτος του χρίσματος στον Ιορδάνη. *(Βαθμίδα 3, και ξεχωριστά: βασίζεται στην μειοψηφική συν-αντιβασιλεία του δέκατου πέμπτου έτους του Τιβέριου, όπως αναφέρεται στο Κεφάλαιο 7 και ξανά εδώ. Η αριθμητική και η ταύτιση είναι δύο ισχυρισμοί και αποτυγχάνουν ανεξάρτητα.)*
- Μετά τις εξήντα δύο εβδομάδες — όχι στις — επιτρέπονται τα τρεισήμισι χρόνια από το χρίσμα μέχρι τον σταυρό. **Ο αριθμός είναι ακριβής· ο σύνδεσμος δεν ήταν ποτέ μέτρο.** *(Επίπεδο 2.)*
- Το Δανιήλ 9:27 περιέχει δύο πρόσωπα, όχι ένα — ένα νέο υποκείμενο-δραστικό πρόσωπο κατονομάζεται στο δεύτερο μισό. *(Βαθμίδα 2.)* Το

γεγονός ότι η δεύτερη μορφή είναι ο άνθρωπος στον οποίο πέφτει η διαταγμένη καταστροφή είναι Βαθμίδα 2 για το NASB και την οικογένειά του, και δεν ισχύει για την απόδοση του τελευταίου λόγου του εδαφίου κατά τον Βασιλιά Ιάκωβο.

- Η διαθήκη ενισχύεται, δεν συνάπτεται. Ο Μεσσίας επικυρώνει μια υπάρχουσα διαθήκη με τους πολλούς. Δεν υπογράφει επταετή συνθήκη. (Επίπεδο 3, και η ερμηνεία αυτού του βιβλίου σε σχέση με την τρέχουσα πλειοψηφία.)
- Ο πρίγκιπας του οποίου ο λαός κατέστρεψε την πόλη ανήκε στον πρώτο αιώνα — ο Τίτος ή ο Κύριος του οποίου ήταν η κρίση. Όχι μια μορφή που θα βρισκόταν ακόμα στο μέλλον. (Επίπεδο 3, και το επιχείρημα δεν εξαρτάται από το ποιο.)
- Τρίαμισι χρόνια της εβδομηκοστής εβδομάδας παραμένουν ακάλυπτα. (Επίπεδο 3 — το κενό.)

Το υπόλοιπο βιβλίο αφορά το πότε ξεκινούν αυτά τα τρεισήμισι χρόνια.

ΜΕΡΟΣ IV — ΣΥΓΚΛΙΣΗ

Δύο ακόμη ρολόγια και ένας έλεγχος της αξίας τεσσάρων συμφωνιών.

Κεφάλαιο 9 — Τέσσερα ρολόγια, ένα έτος

Δύο ρολόγια έχουν τρέξει από το Κεφάλαιο 6. Αυτό το κεφάλαιο ξεκινάει άλλα δύο και μετά κάνει κάτι που τα περισσότερα βιβλία αυτού του είδους δεν κάνουν ποτέ: ρωτάει πόσο αξίζουν τέσσερις συμφωνίες όταν εξετάζεις από πού προέρχεται η καθεμία από τα μέρη της.

Η σύντομη εκδοχή, για να ξέρετε πού καταλήγουμε. **Δύο από αυτά τα τέσσερα ρολόγια αξίζουν πολλά. Το ένα αξίζει κάτι. Το ένα είναι το πιο αδύναμο στοιχείο σε αυτό το βιβλίο και θα το κατατάξω τελευταίο ο ίδιος αντί να αφήσω έναν κριτικό να το κάνει για μένα.**

Πού βρισκόμαστε ήδη

Από τα Κεφάλαια 6 και 7, συνοπτικά:

Ισραήλ. Το Ιεζεκιήλ 4 ορίζει 390 χρόνια. Προχωρούν από την αποτυχημένη πολιορκία των Ασσυρίων το 701 π.Χ. και λήγουν το 311 π.Χ. χωρίς μετάνοια. Το Λευιτικό 26 πολλαπλασιάζει την ποινή επί επτά. $390 \times 7 = 2730$, εκτίονται μετά την πολιορκία. **701 π.Χ. + 2730 = 2030 μ.Χ.**

Ιούδας. Ο Ιεζεκιήλ 4 ορίζει 40 χρόνια. Αυτά διαρκούν από τη σταύρωση το 30 μ.Χ. μέχρι την πολιορκία του 70 μ.Χ. χωρίς μετάνοια. Το Λευιτικό 26 πολλαπλασιάζει και μετά πολλαπλασιάζεται ξανά. $40 \times 7^2 = 1960$, που ισχύει και μετά την πολιορκία. **70 μ.Χ. + 1960 = 2030 μ.Χ.**

Τώρα οι άλλοι δύο.

Το τρίτο ρολόι — δύο μέρες και σαράντα Ιωβηλαία

Ο Ωσηέ μιλάει για έναν λαό υπό κρίση που δεν έχει ακόμη μεταστραφεί:

«Ελάτε, ας επιστρέψουμε στον Κύριο· επειδή, μας ξέσκισε, αλλά θα μας θεραπεύσει· μας πλήγωσε, αλλά θα μας επιδέσει· θα μας αναζωογονήσει μετά δύο ημέρες· θα μας αναστήσει την τρίτη ημέρα, για να ζήσουμε ενώπιόν του.» — Ωσηέ 6:1-2

Δύο μέρες, μετά η τρίτη. Αν τις διαβάσεις ως συνηθισμένες μέρες, είναι μια παροιμία για γρήγορη ανάρρωση, και αυτή είναι μια εύλογη ερμηνεία.

Διαβάζοντας προφητικά, είναι ένα διάστημα — και ο Πέτρος παρέχει το ποσοστό μεταστροφής που το καθιστά ένα:

«Ας μην σας διαφεύγει όμως, αγαπητοί, τούτο το γεγονός, ότι για τον Κύριο μία ημέρα είναι σαν χίλια χρόνια, και χίλια χρόνια σαν μία ημέρα.» — 2 Πέτρου 3:8

Δύο μέρες είναι δύο χιλιάδες χρόνια. Το σχίσιμο ξεκίνησε όταν το έθνος απέρριψε τον Μεσσία του και το σπίτι του έμεινε έρημο. Η αναβίωση έρχεται δύο χιλιάδες χρόνια αργότερα και ακολουθεί η τρίτη μέρα - η χιλιετία.

30 μ.Χ. + 2000 χρόνια = 2030 μ.Χ.

Υπάρχει ένας δεύτερος τρόπος μέτρησης του ίδιου διαστήματος που ισοδυναμεί με τον ίδιο τρόπο, και αξίζει μια πρόταση επειδή βασίζεται στην Τορά και όχι σε μια παροιμία. Το Λευιτικό 25 ορίζει ένα Ιωβηλαίο σε πενήντα χρόνια - επτά κύκλους σαββατιαίου έτους και στη συνέχεια ένα πεντηκοστό, κατά το οποίο τα χρέη διαγράφονται, οι σκλάβοι απελευθερώνονται και η γη επιστρέφεται στον αρχικό της ιδιοκτήτη. Σαράντα Ιωβηλαία είναι δύο χιλιάδες χρόνια, και σαράντα είναι ο αριθμός της Αγίας Γραφής για μια περίοδο δοκιμασίας.

Δύο χιλιάδες χρόνια δοκιμασιών, που καταλήγουν στην απελευθέρωση όσων χάθηκαν. Γι' αυτό υπάρχει ένα Ιωβηλαίο. Είτε φτάσετε στον αριθμό μέσω

των δύο ημερών του Ωσηέ είτε μέσω σαράντα Ιωβηλαίων, φτάνετε στο 2030.

(Επίπεδο 3. Η ανάγνωση του Ωσηέ ανά χιλιετία είναι τυπολογική, όχι δηλωμένη. Η γραμμή του Πέτρου αφορά τη σχέση του Θεού με τον χρόνο, όχι έναν δακτύλιο αποκωδικοποίησης, και οι προσεκτικοί αναγνώστες την εφαρμόζουν με μεγαλύτερη προσοχή από ό,τι εγώ εδώ. Αυτό το ρολόι είναι ένα επιχείρημα από μοτίβο, και το κρατάω πιο χαλαρά από τα δύο προηγούμενα.)

Το τέταρτο ρολόι — η γενιά, και η αντίρρηση που θα σου κάνω

Ο Ιησούς, μετά την παραβολή της συκιάς:

«Αληθώς σας λέω, δεν θα παρέλθει αυτή η γενιά, μέχρι να γίνουν όλα αυτά.» — Ματθαίος 24:34

Και η διάρκεια μιας γενιάς, από τον ψαλμό του Μωυσή:

«Όσο για τις ημέρες της ζωής μας, αυτές περιέχουν εβδομήντα χρόνια ή, αν είμαστε δυνατοί, ογδόντα χρόνια.» — Ψαλμός 90:10

Λοιπόν: κάποιο γεγονός ξεκινά μια γενιά, και ογδόντα χρόνια αργότερα η γενιά που το είδε δεν έχει ακόμη πεθάνει.

Το γεγονός που αναφέρεται σε αυτό το βιβλίο δεν είναι αυτό που χρησιμοποιούν οι περισσότεροι εκπαιδευτικοί. Στις **23 Ιανουαρίου 1950**, η Κνεσέτ ψήφισε με 60 ψήφους υπέρ και 2 κατά την ανακήρυξη της Ιερουσαλήμ ως πρωτεύουσας του Ισραήλ.

$$1950 + 80 = 2030 \text{ μ.Χ.}$$

Τώρα, πριν το θέσετε, ιδού η ένσταση, και είναι ισχυρή.

Όλοι οι άλλοι χρησιμοποιούν το 1948. Το Ισραήλ αναγεννήθηκε ως έθνος στις 14 Μαΐου 1948, και αν κάποιο σύγχρονο γεγονός ξεκίνησε μια προφητική γενιά, αυτός είναι ο προφανής υποψήφιος. Και το 1948 δεν δίνει το 2030. Δίνει το 2028.

Χειρότερα από αυτό. Επιτρέψτε μου να βάλω ολόκληρο το πλέγμα στη σελίδα, συμπεριλαμβανομένων των κελιών που με φέρνουν σε δύσκολη θέση:

Έναρξη συμβάντος	+ 70 χρόνια	+ 80 χρόνια
Το Ισραήλ αναγεννημένο — 14 Μαΐου 1948	2018 · έχει περάσει	ήδη 2028
Η Κνεσέτ ανακήρυξε την Ιερουσαλήμ	2020 · έχει	ήδη 2030

Έξι πιθανοί συνδυασμοί. Ακριβώς ένας από αυτούς παράγει το 2030, και είναι αυτός που χρησιμοποιεί αυτό το βιβλίο.

Αυτό είναι το πιο ευάλωτο πράγμα σε αυτό το βιβλίο, και δεν υπάρχει έξυπνη απάντηση σε αυτό. Και οι δύο ελεύθερες επιλογές - ποιο γεγονός και ποια από τις δύο περιόδους ζωής του ψαλμού - πρέπει να πέσουν στο πλευρό μου, και πράγματι πέφτουν. Αν σας έλεγα ότι οι πιθανότητες να μην γίνει αυτό ήταν αστρονομικές, θα σας προσβάλλα, επειδή η ακριβής περιγραφή είναι ότι ένα ρολόι δύο παραμέτρων χτύπησε έναν στόχο και υπήρχαν έξι τρόποι για να το ρυθμίσετε.

Μπορώ να σας εξηγήσω τους λόγους μου και θέλω να τους ζυγίσετε γνωρίζοντας τι τους ζητείται να φέρουν μαζί τους.

Γιατί η πόλη και όχι το έθνος. Η Ομιλία για τους Ελαιούς αφορά την Ιερουσαλήμ, όχι την κρατική υπόσταση. Οι μαθητές ρωτούν για τα κτίρια του ναού. Ο Ιησούς απαντά με την Ιερουσαλήμ περικυκλωμένη από στρατούς, και ο Λουκάς καταγράφει το ρολόι που στην πραγματικότητα ονομάζει: «*Η Ιερουσαλήμ θα πατιέται από τα έθνη μέχρι να συμπληρωθούν οι καιροί των εθνών*» (Λουκάς 21:24). Αυτό που μετριέται είναι η κυριαρχία των εθνών πάνω στην πόλη. Ένα έθνος μπορεί να αναγεννηθεί ενώ η πρωτεύουσά του παραμένει υπό ξένη διοίκηση - και το 1948 η Ιερουσαλήμ ήταν ακριβώς αυτό, διαιρεμένη, με την Παλιά Πόλη σε χέρια Ιορδανίας και τη διεθνή κοινότητα να πιέζει για τη διεθνοποίηση της πόλης. Η ψηφοφορία στην Κνεσέτ τον Ιανουάριο του 1950 ήταν η πράξη που έθεσε τέλος στο ερώτημα ποιανού ήταν η πρωτεύουσα.

Γιατί ογδόντα και όχι εβδομήντα. Ο Ψαλμός 90 τα δίνει και τα δύο, και τα δίνει ως εύρος με μια συνθήκη: εβδομήντα, «*ή αν οφείλεται σε δύναμη, ογδόντα*». Ογδόντα είναι το εξωτερικό όριο.

Η ανάγνωση του Ματθαίου 24:34 ως «*δεν θα παρέλθει*» — η γενιά είναι ακόμα εδώ όταν συμβεί — υποστηρίζει το εξωτερικό όριο και όχι το εσωτερικό. Πάρτε εβδομήντα και η γενιά έχει ήδη παρέλθει.

Αυτά είναι πραγματικά επιχειρήματα. Είναι επίσης, προφανώς, επιχειρήματα που καταλήγουν στην απάντηση που θέλω, και δεν πρόκειται να προσποιηθώ ότι θα τα είχα βρει αν το 1950 συν ογδόντα είχε οδηγήσει στο 2041.

(Επίπεδο 3 Δύο δωρεάν παράμετροι, έξι συνδυασμοί, ένα χτύπημα.)

Ο έλεγχος ανεξαρτησίας — το μέρος που παραλείπουν τα περισσότερα βιβλία σαν κι αυτό

Να το ερώτημα που πρέπει να θέσει ένας προσεκτικός αναγνώστης. Το θέτω πρώτος εγώ.

Είναι αυτά τα τέσσερα ρολόγια στην πραγματικότητα ανεξάρτητα;

Έχει τεράστια σημασία. Η συμφωνία τεσσάρων ανεξάρτητων μαρτύρων είναι ισχυρή. Τέσσερις αφηγήσεις που όλες ανάγονται σε μία πηγή δεν είναι καθόλου τέσσερις μάρτυρες — είναι ένας μάρτυρας που επαναλαμβάνεται, και η συμφωνία μεταξύ τους δεν σας λέει σχεδόν τίποτα.

Ας σας εξηγήσω λοιπόν από πού προέρχεται κάθε ρολόι τα εξαρτήματά του.

Ρολόι	Πηγή κειμένου	Ιστορική αγγελία	Ερμηνευτικές κινήσεις που χρειάζεται
Ισραήλ	Ιεζεκιήλ 4 · Λευιτικό 26	Πολιορκία του 70 π.Χ.	αριστερή/δεξιά ανάγνωση · ανάγνωση διάρκειας · άγκυρα πολιορκίας
Ιούδας	Ιεζεκιήλ 4 · Λευιτικό 26	σταύρωση το 30 μ.Χ. → Πολιορκία του 70 μ.Χ.	αριστερή/δεξιά ανάγνωση · ανάγνωση διάρκειας · άγκυρα πολιορκίας · Τιβέριος αναμέτρηση
Εορτή	Ωσηέ 6:2 · 2 Πέτρος 3:8	σταύρωση το 30 μ.Χ.	καθημερινή ανάγνωση για μια χιλιετία
Παραγωγή	Ψαλμός 90:10 · Ματθαίος 24:34	Ψηφοφορία στην πόλη-όχι-έθνος Κνεσέτ του 1950	ογδόντα-όχι-εβδομήντα

Τώρα διαβάστε τις επικαλύψεις επειδή είναι τρεις και δεν είναι μικρές.

Το Ισραήλ και ο Ιούδας μοιράζονται ολόκληρο το πλαίσιο τους. Και τα δύο προέρχονται από τον Ιεζεκιήλ 4, και τα δύο πολλαπλασιάζονται με το Λευιτικό 26, και τα δύο εξαρτώνται από τις ίδιες τρεις ερμηνευτικές κινήσεις. Δεν είναι δύο μάρτυρες. Είναι **ένα πλαίσιο που εφαρμόζεται δύο φορές.**

Το ρολόι του Ιούδα και το ρολόι του Ιωβηλαίου μοιράζονται την ίδια άγκυρα. Και τα δύο ξεκινούν από τη σταύρωση το 30 μ.Χ. Αν αυτή η ημερομηνία είναι λανθασμένη — και το Κεφάλαιο 7 σας είπε ότι βασίζεται σε μια μειοψηφική εκτίμηση του δέκατου πέμπτου έτους του Τιβέριου — τότε δύο από τα τέσσερα ρολόγια κινούνται μαζί.

Μόνο το ρολόι γενεαλογίας είναι πλήρως ανεξάρτητο από τα άλλα. Και είναι το πιο αδύναμο από τα τέσσερα.

Αυτό είναι ένα άβολο σύνολο γεγονότων και κάνει πραγματική ζημιά στη φράση « *τέσσερα ανεξάρτητα ρολόγια* ». Χρησιμοποίησα αυτή τη φράση. Ήταν πολύ δυνατή και την αποσύρω εδώ.

Τι αξία έχει λοιπόν στην πραγματικότητα η σύγκλιση;

Λιγότεροι από τέσσερις μάρτυρες. Περισσότεροι από το τίποτα. Να τι έχει διασωθεί.

Το Ισραήλ και ο Ιούδας είναι ένα πλαίσιο που εφαρμόζεται δύο φορές — αλλά οι δύο εφαρμογές σχεδόν δεν μοιράζονται δεδομένα εισόδου. Διαφορετικά μήκη προτάσεων, 390 και 40. Διαφορετικές άγκυρες με διαφορά επτά αιώνων, που καθορίζονται από άσχετα γεγονότα με άσχετα επιχειρήματα. Διαφορετικός αριθμός πολλαπλασιασμών, ένα και δύο. Διαφορετικοί πολλαπλασιασμένοι όροι, 2730 και 1960.

Δεν πρόκειται για δύο μάρτυρες ενός γεγονότος. Είναι **ένας έλεγχος συνέπειας σε ένα πλαίσιο** — και οι έλεγχοι συνέπειας αξίζουν κάτι πραγματικό. Αν η αριστερή/δεξιά ανάγνωση του Ιεζεκιήλ 4 ήταν λανθασμένη ή η ανάγνωση διάρκειας του Λευιτικού 26 ήταν λανθασμένη, δεν υπάρχει λόγος το πλαίσιο να παράγει το ίδιο έτος δύο φορές από τόσο διαφορετικές εισόδους. Θα μπορούσε να είχε παράγει το 2030 και το 1990. Θα μπορούσε να είχε παράγει το 2420 και το 2030. Το Κεφάλαιο 7 σας έδειξε ακριβώς πόσο εύκολα το κάνει αυτό, όταν μετακινείται η άγκυρα.

Το ρολόι του Ιωβηλαίου προσθέτει λίγα και όχι πολλά, επειδή βασίζεται στην ίδια ημερομηνία σταύρωσης με το ρολόι του Ιούδα. Αυτό που συνεισφέρει είναι ένα διαφορετικό είδος συλλογισμού - τυπολογικό παρά νομικό - που καταλήγει στο ίδιο έτος. Η επιβεβαίωση από διαφορετικό επιστημονικό πεδίο αξίζει κάτι, αλλά δεν αποτελεί δεύτερο δείγμα.

Το ρολόι γενιάς προσθέτει το λιγότερο, για τον λόγο που αναφέρθηκε παραπάνω.

Έτσι, η ακριβής διατύπωση του επιχειρήματος δεν είναι *τέσσερα ανεξάρτητα ρολόγια, όλα συμφωνούν*. Είναι η εξής:

Ένα πλαίσιο, που αντλείται από δύο κεφάλαια της Τορά και της προφητείας, εφαρμοσμένο δύο φορές με εντελώς διαφορετικά δεδομένα, παράγει το ίδιο έτος και τις δύο φορές — και δύο ακόμη γραμμές συλλογισμού, μία

τυπολογική και μία αδύναμη, καταλήγουν στο ίδιο σημείο.

Αυτός είναι ένας ισχυρισμός που είναι πιο αδύναμος από αυτόν που βρίσκεται στο οπισθόφυλλο των περισσότερων βιβλίων προφητείας. Είναι επίσης αλήθεια, και ένας αληθινός, μικρότερος ισχυρισμός διαρκεί περισσότερο από έναν εντυπωσιακά υπερβολικό. Ένας αναγνώστης που θα ελέγξει αυτό το κεφάλαιο θα διαπιστώσει ότι έχω ήδη πει τα χειρότερα.

Κατάταξη των δικών μου στοιχείων

Επειδή δεν αξίζουν και οι τέσσερις την ίδια βαρύτητα, και το να το πούμε αυτό είναι πιο χρήσιμο από έναν πίνακα τεσσάρων ίσων γραμμών:

Ρολόι	Δύναμη	Γιατί
1 Ισραήλ	ισχυρότερος	Οι αριθμοί που δίνονται στο κείμενο, η άγκυρα είναι καλά τεκμηριωμένη το 701 π.Χ., δεν εξαρτάται από τη χρονολογία της Καινής Διαθήκης. Βασίζεται ή όχι μόνο στο Ιεζεκιήλ 4 και στο Λευιτικό 26.
2 Ιούδας	ισχυρός	Ίδιο πλαίσιο, εντελώς διαφορετικές εισροές. Αποδυναμωμένο από την εξάρτησή του από τη σταύρωση του 30 μ.Χ., η οποία βασίζεται σε μια μειοψηφική εκτίμηση.
3 Εορτή	μέτριος	Μια διαφορετική συλλογιστική που φτάνει στο ίδιο έτος — αλλά τυπολογική, και μοιράζεται την άγκυρα του Ιούδα.
4 Παραγωγή	αδύναμος	Δύο ελεύθερες παράμετροι, έξι πιθανοί συνδυασμοί, μία επιτυχία. Συμπεριλαμβάνεται για λόγους πληρότητας, δεν αποτελεί αξιόπιστο στοιχείο.

Αν τα Κεφάλαια 4 και 5 αποτύχουν, τα δύο πρώτα πάνε μαζί και το βιβλίο τελειώνει. Αν η μέτρηση του Τιβέριου αποτύχει, τα ρολόγια δύο και τρία μετακινούνται και μόνο το Ισραήλ μένει όρθιο στο 2030. Αν το ρολόι των γενεών είναι λάθος, τίποτα άλλο δεν αλλάζει.

Αυτή είναι η πραγματική δομή εξάρτησης, και τώρα μπορείτε να με περιορίσετε σε αυτήν.

Τι μας προσφέρει το Κεφάλαιο 9

- Οι δύο ημέρες του Ωσηέ συν την χιλιοετή ημέρα του Πέτρου δίνουν 2000 χρόνια από τη σταύρωση. **30 μ.Χ. + 2000 = 2030.** (Επίπεδο 3 — τυπολογικό.)

- Σαράντα Ιωβηλαία πενήντα ετών είναι το ίδιο 2000, που επιτυγχάνεται μέσω του Λευιτικού 25.
(Επίπεδο 3.)
- Μια γενιά ογδόντα ετών από την ανακήρυξη της Ιερουσαλήμ ως πρωτεύουσας από την Κνεσέτ. **1950 + 80 = 2030.** (Επίπεδο 3 — έξι πιθανές τοποθεσίες, ένα χτύπημα και το πλέγμα είναι τυπωμένο παραπάνω.)
- Τα τέσσερα ρολόγια **δεν είναι τέσσερις ανεξάρτητοι μάρτυρες.** Ο Ισραήλ και ο Ιούδας μοιράζονται ένα πλαίσιο. Ο Ιούδας και το ρολόι του Ιωβηλαίου μοιράζονται μια άγκυρα. Μόνο το ρολόι των γενεών είναι ανεξάρτητο. (Δηλώνεται επειδή είναι αληθές και επειδή ένας αναγνώστης θα το έβρισκε ούτως ή άλλως.)
- Αυτό που επιβιώνει είναι ένα πλαίσιο που εφαρμόζεται δύο φορές με διαφορετικές εισροές που καταλήγουν δύο φορές το ίδιο έτος, κάτι που επιβεβαιώνεται τυπολογικά. **Αυτό είναι το επιχείρημα, όπως διατυπώνεται στην πραγματική του διάσταση.**

Το επόμενο κεφάλαιο σταματά να ρωτάει ποιο έτος και αρχίζει να ρωτάει ποια ημέρα.

Κεφάλαιο 10 — Πάσχα 2030: Η ημερομηνία λήξης

Μέχρι εδώ, το βιβλίο διαπραγματεύεται περίπου ένα χρόνο. Από εδώ και πέρα, διαπραγματεύεται τις ημέρες και το επίπεδο απόδειξης πρέπει να αυξηθεί αναλόγως. Ένας χρόνος είναι ένας μεγάλος στόχος. Μια ημέρα όχι. Αυτό το κεφάλαιο κάνει ένα πράγμα: παίρνει το ρολόι του Ιούδα, το οποίο λήγει το 2030, και ρωτάει πού το 2030 λήγει.

Το ρολόι ήταν πάντα γιορτή με γιορτή

Ας επιστρέψουμε στο πώς μετρήθηκε η ποινή του Ιούδα.

Τα σαράντα χρόνια διήρκεσαν από τη σταύρωση μέχρι την πολιορκία — και τα δύο άκρα αυτού του χρονικού διαστήματος είναι το Πάσχα. Ο Ιησούς σταυρώθηκε το Πάσχα το 30 μ.Χ. Ο Τίτος έκλεισε τα τείχη της Ιερουσαλήμ το Πάσχα το 70 μ.Χ., όταν η πόλη ήταν γεμάτη με προσκυνητές του φεστιβάλ, γι' αυτό ακριβώς η πολιορκία που ακολούθησε ήταν τόσο καταστροφική.

Από γιορτή σε γιορτή, σαράντα χρόνια. Αυτό δεν είναι κάτι που επέβαλα στο χρονικό διάστημα· είναι αυτό που είναι τα δύο γεγονότα.

Έτσι, όταν το Λευιτικό 26 πολλαπλασιάζει την ποινή και η πολλαπλασιασμένη ποινή εκτίεται από την πολιορκία και μετά, εκτίεται από το Πάσχα. Και 1960

χρόνια αργότερα λήγει σε ένα Πάσχα.

Πάσχα 70 μ.Χ. + 1960 χρόνια = Πάσχα 2030 μ.Χ.

Το Κεφάλαιο 7 καθόρισε το έτος. Αυτό που δεν καθόρισε — και το σημείωσα στην πρώτη σελίδα του βιβλίου αντί να το αφήσω να περάσει — είναι *ποια ημέρα της περιόδου του Πάσχα*. Αυτή είναι η δουλειά αυτού του κεφαλαίου και είναι ένα περαιτέρω βήμα, όχι συνέπεια της αριθμητικής.

Το Πάσχα είναι μια εποχή, όχι μια μέρα

Εδώ είναι που οι περισσότερες θεραπείες γίνονται πρόχειρες, οπότε ας είμαι ακριβής σχετικά με το τι ορίζει στην πραγματικότητα η Τορά.

«Τον πρώτο μήνα, τη δέκατη τέταρτη ημέρα του μήνα, το σούρουπο, είναι το Πάσχα του Κυρίου. Έπειτα, τη δέκατη πέμπτη ημέρα του ίδιου μήνα, είναι η Γιορτή των Αζύμων στον Κύριο· επτά ημέρες θα τρώτε άζυμα. Την πρώτη ημέρα θα έχετε άγια σύναξη· δεν θα κάνετε καμία κοπιαστική εργασία· αλλά επτά ημέρες θα προσφέρετε θυσία που γίνεται με φωτιά στον Κύριο. Την έβδομη ημέρα είναι άγια σύναξη· δεν θα κάνετε καμία κοπιαστική εργασία.» — Λευιτικό 23:5-8

Έτσι, η εποχή έχει ένα σχήμα:

Ημέρα του πρώτου Τι είναι
μήνα

14 Νισάν	Πάσχα — το αρνί που σφάζεται το λυκόφως
15 Νισάν	Έναρξη άζυμου άρτου · ιερή σύναξη
16–20 Νισάν	τις ενδιάμεσες ημέρες
21 Νισάν	έβδομη ημέρα των Αζύμων · ιερή σύναξη

Οκτώ ημέρες από τη σφαγή του αρνιού μέχρι την τελική σύναξη. Η Έξοδος 12:16 δίνει το ίδιο πλαίσιο: μια άγια σύναξη την πρώτη ημέρα *«και μια άλλη άγια σύναξη την έβδομη ημέρα»*. Η περίοδος είναι σε παρένθεση και στα δύο άκρα.

Το «Πάσχα του 2030» επομένως ονομάζει οκτώ ημέρες, όχι μία. Όποιος σας λέει ότι μια προφητική περίοδος λήγει «το Πάσχα» και στη συνέχεια σας δίνει μια μόνο ημερομηνία έχει παραλείψει ένα βήμα. Ιδού το βήμα.

Γιατί η ποινή λήγει στο τέλος της σεζόν, όχι στην αρχή

Μια πρόταση λήγει όταν ολοκληρωθεί. Αυτό είναι όλο το επιχείρημα σε μία γραμμή, αλλά αξίζει περισσότερες από μία γραμμές επειδή η εναλλακτική λύση δεν είναι ανόητη.

Το επιχείρημα για την 14η Νισάν — την ημέρα που σφάζεται το αρνί, την επέτειο τόσο της σταύρωσης όσο και της έναρξης της πολιορκίας — είναι ότι είναι η ημέρα που τα δύο άκρα του διαστήματος συμπίπτουν ακριβώς.

Από Πάσχα σε Πάσχα, από 14 Νισάν σε 14 Νισάν, είναι η πιο καθαρή δυνατή ερμηνεία μιας μέτρησης από γιορτή σε γιορτή. Αν θέλετε μια καθαρά μηχανική απάντηση, αυτή είναι, και δίνει **17 Απριλίου 2030**.

Το επιχείρημα για την 21η Νισάν είναι ότι αυτό που μετριέται δεν είναι μια επέτειος αλλά μια ποινή, και οι ποινές λήγουν στο τέλος τους.

Και υπάρχει κάτι ιδιαίτερο στην έβδομη ημέρα των Αζύμων που την καθιστά το κατάλληλο τέλος για μια ποινή δουλείας.

Το Ισραήλ έφυγε από την Αίγυπτο στις 15. Δεν έπαψαν να κινδυνεύουν στις 15. Ο Φαραώ άλλαξε γνώμη, τα άρματα τους καταδίωξαν και το Ισραήλ στάθηκε παγιδευμένο μπροστά στο νερό. Ήταν την έβδομη ημέρα της γιορτής - σύμφωνα με τη μακρά εβραϊκή μέτρηση, 21 Νισάν - που άνοιξε η θάλασσα, το Ισραήλ πέρασε και το νερό έκλεισε πάνω από τον στρατό πίσω του.

Η δέκατη πέμπτη είναι η μέρα που αποχώρησαν. Η εικοστή πρώτη είναι η μέρα που τελείωσε η εξουσία του καταπιεστή πάνω τους. Η μία είναι η αναχώρηση· η άλλη είναι το τέλος της καταδίωξης.

Η Αγία Γραφή σηματοδοτεί τη δεύτερη φορά με μια δική της ιερή σύναξη, κάτι που είναι παράξενο για ένα συνηθισμένο τέλος εβδομάδας.

Μια ποινή που ξεκίνησε με μια πολιορκία και διαρκεί 1960 χρόνια δεν λήγει την επέτειο του θανάτου του αρνιού. Λήγει την ημέρα που η Τορά τέθηκε στην άκρη για να σηματοδοτήσει ότι η παλιά δύναμη δεν έχει πλέον καμία αξίωση.

(Επίπεδο 3. Αυτό είναι ένα τυπολογικό επιχείρημα, και η τυπολογία είναι το πιο ήπιο είδος επιχειρήματος σε αυτό το βιβλίο. Ένας αναγνώστης που προτιμά τις 14 Νισάν με το σκεπτικό ότι η μέτρηση από γιορτή σε γιορτή πρέπει να ταιριάζει με τα τελικά σημεία της, συλλογίζεται σωστά, και η διαφορά μεταξύ μας είναι επτά ημέρες.)

Η ημερομηνία

Τώρα τα ημερολόγια, και δεν συμφωνούν απόλυτα.

14 Νισάν (Πάσχα)

21 Νισάν (τελευταία
ημέρα του
Άζυμο ψωμί)

Παρατηρητικό — το Ημερολόγιο M2030	16 Απριλίου 2030	23 Απριλίου 2030
Σταθερό ημερολόγιο	ραβινικό17 Απριλίου 2030	24 Απριλίου 2030

Με διαφορά μίας ημέρας. Το Κεφάλαιο 2 εξήγησε γιατί τα δύο ημερολόγια αποκλίνουν και κατά πόσο μεταξύ 2025 και 2030. Η άνοιξη του 2030 είναι μία από τις χρονιές όπου το χάσμα είναι μία ημέρα.

Αυτό το βιβλίο χρησιμοποιεί την ημερομηνία 24 Απριλίου 2030 — 21 Νισάν στο σταθερό ραβινικό ημερολόγιο.

Αυτή δεν είναι η επιλογή που θα προέβλεπε η συνέπεια. Το βιβλίο ακολουθεί το παρατηρησιακό ημερολόγιο παντού αλλού, και το παρατηρησιακό ημερολόγιο τοποθετεί την τελευταία ημέρα των Αζύμων στις 23 Απριλίου. Η χρήση της ραβινικής ημερομηνίας εδώ αποτελεί παρέκκλιση, και ο λόγος είναι πρακτικός παρά ηθικός: η ραβινική ημερομηνία είναι αυτή που ο εβραϊκός κόσμος θα τηρεί στην πραγματικότητα το 2030, και η υπό συζήτηση πρόταση είναι του Ιούδα. Μια ημερομηνία που λήγει την ημέρα που ο οίκος του Ιούδα τηρεί τη γιορτή είναι η κατάλληλη αποτίμηση για μια πρόταση που εκδόθηκε στον οίκο του Ιούδα.

Αυτό είναι ένα επιχείρημα που βασίζεται στην καταλληλότητα, όχι στη μέθοδο, και θα πρέπει να το σταθμίσετε ως τέτοιο. **Αν προτιμάτε την 23η Απριλίου, το διάστημα μέχρι το Γιομ Τερουά γίνεται 158 ημέρες αντί για 157, και τίποτα άλλο στο βιβλίο δεν αλλάζει.**

Μια σημείωση για το εβραϊκό έτος, καθώς είναι εύκολο να κάνεις λάθος και η προηγούμενη εργασία μου το έκανε. Το Πάσχα του 2030 πέφτει το **5790**. Οι φθινοπωρινές γιορτές του 2030 - Γιομ Τερουά και Γιομ Κιπούρ - πέφτουν το 5791, επειδή το εβραϊκό αστικό έτος γυρίζει στο Τισρί, μεταξύ τους. Η άνοιξη του 5791 είναι το Πάσχα του 2031. Όπου αυτό το βιβλίο αναφέρεται στο έτος 6001 από τον Αδάμ ξεκινώντας από το Τισρί του 2030, αυτή είναι μια ξεχωριστή μέτρηση των ετών δημιουργίας και τα δύο δεν αναμειγνύονται ποτέ.

Τι λήγει και τι όχι

Μια διευκρίνιση πριν από το επόμενο κεφάλαιο, επειδή η γλώσσα της λήξης μπορεί να ερμηνευτεί ως κάτι περισσότερο από όσο σημαίνει.

Όταν η ποινή του Ιούδα λήξει στις 24 Απριλίου 2030, **αυτό δεν είναι η επιστροφή του Χριστού**. Είναι το τέλος μιας περιόδου τιμωρίας. Οι 1260 ημέρες της θλίψης εξακολουθούν να τρέχουν — ξεκίνησαν στις 27 Απριλίου 2027 και δεν

ολοκληρώνονται μέχρι τον Οκτώβριο. Ο κόσμος δεν αλλάζει στις 24 Απριλίου 2030, εκτός από το ότι σηματοδοτεί την πολύ σύντομη έναρξη των πέντε μηνών πειθαρχίας των Εβραίων με το τσίμπημα του σκορπιού μέχρι να αποδεχτούν ατομικά τον Ιησού ως Μεσσία και Κύριο.

Αυτό που τελειώνει είναι η πρόταση: ο πολλαπλασιασμένος όρος του Ιεζεκιήλ 4 και του Λευιτικού 26, εξαντλείται, χωρίς να απομένει τίποτα που να οφείλεται.

Και έπειτα, η Αποκάλυψη 9:5 δίνει πέντε μήνες.

Τι μας προσφέρει το Κεφάλαιο 10

- Το ρολόι του Ιούδα έτρεχε από γιορτή σε γιορτή — σταύρωση το Πάσχα του 30 μ.Χ., πολιορκία το Πάσχα του 70 μ.Χ. (*Βαθμίδα 2.*)
- Η πολλαπλασιασμένη θητεία, που εκπληρώθηκε μετά την πολιορκία, λήγει επομένως το Πάσχα. **Πάσχα 70 μ.Χ. + 1960 = Πάσχα 2030.** (*Αριθμητική Βαθμίδας 1 στην άγκυρα Βαθμίδας 3 του Κεφαλαίου 7.*)
- Το Πάσχα είναι μια οκταήμερη περίοδος, από 14 Νισάν έως 21 Νισάν, που χωρίζεται σε δύο ιερές συγκεντρώσεις. (*Βαθμίδα 2 — Λευιτικό 23:5-8, Έξοδος 12:16.*)
- Η ποινή λήγει στο τέλος της περιόδου, στις 21 Νισάν — την ημέρα που η θάλασσα έκλεισε πάνω από τον καταδιωκτικό στρατό και έληξε η διεκδίκηση της παλιάς δύναμης. (*Επίπεδο 3 — τυπολογικό. Η 14 Νισάν είναι μια λογική εναλλακτική και δίνει την 17η Απριλίου 2030.*)
- **21 Νισάν 5790 = 24 Απριλίου 2030** στο σταθερό ραβινικό ημερολόγιο· 23 Απριλίου στο παρατηρησιακό. Το βιβλίο χρησιμοποιεί την 24η Απριλίου και ο λόγος είναι η καταλληλότητα και όχι η μέθοδος. (*Επίπεδο 2 στη μετατροπή, Επίπεδο 3 στην επιλογή.*)
- Τίποτα άλλο δεν τελειώνει εκείνη την ημέρα. Οι 1260 ημέρες συνεχίζονται μέχρι τον Οκτώβριο. (*Διευκρίνιση.*)

Πέντε μήνες αργότερα είναι το Γιομ Τερουά. Το επόμενο κεφάλαιο τους μετράει.

ΜΕΡΟΣ V — ΑΠΟ ΤΟ ΧΡΟΝΟ ΣΕ ΜΕΡΑ

Το μικροχρονολόγιο: πέντε μήνες, τέσσερις μετρήσεις, επτά γιορτές.

Κεφάλαιο 11 — Οι πέντε μήνες

Η ποινή του Ιούδα λήγει στις 24 Απριλίου 2030. Ο Κύριος επιστρέφει το Γιομ Τερουά, το βράδυ της 27ης προς 28η Σεπτεμβρίου 2030. Μεταξύ αυτών των δύο ημερομηνιών υπάρχει ένα παράθυρο, και η Αποκάλυψη 9:5 το μετρά.

«Και δεν τους επιτράπηκε να σκοτώσουν κανέναν, παρά μόνο να βασανίζουν πέντε μήνες· και ο βασανισμός τους ήταν σαν βασανισμός σκορπιού, όταν κεντρίζει άνθρωπο· και κατά τις ημέρες εκείνες οι άνθρωποι θα ζητήσουν τον θάνατο και δεν θα τον βρουν· θα επιθυμήσουν να πεθάνουν, και ο θάνατος φεύγει απ' αυτούς.» — Αποκάλυψη 9:5-6

Πέντε μήνες. Η ποινή λήγει τον Απρίλιο. Ο Κύριος επιστρέφει πέντε μήνες αργότερα.

Έτσι το δίδαξα, και είναι σχεδόν σωστό, και η λέξη σχεδόν είναι ο λόγος που υπάρχει αυτό το κεφάλαιο .

Μέτρησέ το

Από	Να	Ημέρες, συμπεριλαμβανο μένων
24 Απριλίου 2030 · Νισάν	2127 Σεπτεμβρίου 2030 · Παραμονή Γιομ Τερουά	157

Εκατόν πενήντα επτά ημέρες.

Τώρα, πόσο διαρκούν πέντε μήνες; Εξαρτάται από τον μήνα, οπότε λάβετε υπόψη κάθε λογική απάντηση:

Υπολογισμός	Ημέρες
Πέντε μήνες των 30 ημερών	150
Πέντε σεληνιακούς μήνες (29,53 ημέρες)	~148
Πέντε ημερολογιακοί μήνες, 24 Απριλίου έως 24 Σεπτεμβρίου	153
Το πραγματικό παράθυρο	157

Κάθε υπολογισμός των «πέντε μηνών» υπολείπεται του παραθύρου, κατά

τέσσερις έως εννέα ημέρες.

Ο πειρασμός εδώ είναι τεράστιος και θέλω να τον ονομάσω πριν του αντισταθώ. Το κενό είναι μικρό. Θα μπορούσα να γράψω *περίπου πέντε μήνες* και κανέναν αναγνώστης στους χίλιους δεν θα έγραφε τους αριθμούς.

Αλλά αυτό το βιβλίο σας ζήτησε στο Κεφάλαιο 1 να ελέγξετε κάθε μέτρηση, και ένα βιβλίο που το ζητάει αυτό δεν μπορεί να στρογγυλοποιήσει όταν η στρογγυλοποίηση είναι βολική. Επτά ημέρες είναι επτά ημέρες.

Η απάντηση που δεν θα κάνει

Η προφανής διαφυγή είναι να πούμε ότι οι «πέντε μήνες» είναι ένας στρογγυλός αριθμός — ότι ο Θεός μίλησε κατά προσέγγιση και δεν πρέπει να Τον πιέζουμε για ακρίβεια που δεν μας πρόσφερε.

Υπάρχει κάτι σωστό σε αυτό, και θα επανέλθω σε αυτό. Αλλά ως απάντηση σε αυτό το πρόβλημα αποτυγχάνει, και μάλιστα με μεγάλο κόστος.

Αν οι «πέντε μήνες» μπορούν να απορροφήσουν ένα σφάλμα επτά ημερών, το ίδιο μπορούν και οι «1260 ημέρες». Και ολόκληρο το χρονοδιάγραμμα του επόμενου κεφαλαίου εξαρτάται από το αν το 1260 θα είναι ακριβές στην ημέρα. Τη στιγμή που δίνω ελαστικότητα σε έναν προφητικό αριθμό, την έχω δώσει σε όλους τους άλλους, και ο Μάρτιος του 2027 χάνει την ισορροπία του μαζί με όλα τα άλλα. Αυτό είναι πολύ υψηλό τίμημα για επτά ημέρες.

Και ο Ιωάννης δεν στρογγυλοποιεί. Αυτό είναι το μέρος που το τακτοποιεί, και τακτοποιείται από το δικό του κείμενο.

Ο Ιωάννης δίνει την ίδια περίοδο δύο φορές, σε δύο διαφορετικές μονάδες:

«...θα πατήσουν την άγια πόλη σαράντα δύο μήνες .» — Αποκάλυψη 11:2 «...θα προφητεύσουν διακόσιες εξήντα ημέρες .» — Αποκάλυψη 11:3 «...θα τρεφόταν χίλιες διακόσιες εξήντα ημέρες . » — Αποκάλυψη 12:6 «... του δόθηκε εξουσία να ενεργεί σαράντα δύο μήνες .» — Αποκάλυψη 13:5

Σαράντα δύο μήνες. Διακόσιες εξήντα ημέρες. Τα ίδια τρεισήμισι χρόνια, και με τους δύο τρόπους, με διαφορά κεφαλαίων.

$$42 \times 30 = 1260.$$

Ακριβώς. Όχι κατά προσέγγιση. **Οι μήνες του Ιωάννη είναι τριάντα ημερών, και το στρογγυλό του σχήμα και η ακριβής του μορφή συμφωνούν με την ημέρα.** Είναι ένας συγγραφέας που έχει αποδείξει, στο δικό του βιβλίο, ότι όταν δίνει έναν αριθμό σε μήνες, μετατρέπεται σε ημέρες χωρίς υπόλοιπο.

Έτσι, κατά τη χρήση του Ιωάννη, πέντε μήνες είναι **150 ημέρες** . Όχι «περίπου 157». Εκατόν πενήντα, ακριβώς, με την αριθμητική που παρέχει ο ίδιος.

Αυτό σημαίνει ότι το κενό των επτά ημερών δεν είναι σφάλμα στρογγυλοποίησης. Είναι μια πραγματική διαφορά μεταξύ δύο πραγματικών αριθμών και μας λέει κάτι.

Τι μας λέει

Διαβάστε ξανά αργά το εδάφιο Αποκάλυψη 9:5 και παρατηρήστε τι λέει στην πραγματικότητα.

«Και δεν τους επιτράπηκε να σκοτώσουν κανέναν, παρά μόνο να βασανίζουν πέντε μήνες».

Αυτή είναι μια δήλωση για **το πόσο διαρκεί το μαρτύριο** . Είναι ένα όριο που τίθεται στις ακρίδες.

— μπορούν να βασανίζουν, δεν μπορούν να σκοτώνουν, και η άδειά τους έχει διάρκεια πέντε μηνών.

Δεν είναι μια δήλωση ότι ο Κύριος επιστρέφει στο τέλος των πέντε μηνών. Ποτέ δεν το λέει αυτό. Διαβάζω τη διάρκεια ενός γεγονότος σαν να ήταν μια μέτρηση του παραθύρου, και αυτά είναι διαφορετικά πράγματα.

Το χρονικό περιθώριο είναι 157 ημέρες. Το μαρτύριο είναι 150 ημέρες. Το μαρτύριο βρίσκεται μέσα στο παράθυρο.

Τίποτα δεν χρειάζεται να στρογγυλοποιηθεί, να παραταθεί ή να ζητηθεί συγγνώμη. Ο αριθμός ήταν ακριβής εξ αρχής. Απλώς του ζητούσα να μετρήσει κάτι που δεν μετρούσε.

Πού μέσα στο παράθυρο;

Η Γραφή δεν λέει κάτι τέτοιο, και δεν πρόκειται να επινοήσω κάποια τοποθέτηση.

Κοίταξα. Αν οι 150 ημέρες ξεκινούν από την ημέρα λήξης της ποινής, λήγουν στις 21 Σεπτεμβρίου 2030, έξι ημέρες πριν από το Γιομ Τερουά. Αν τελειώνουν έτσι ώστε το Γιομ Τερουά, αρχίζουν στις 30 Απριλίου 2030, έξι ημέρες μετά τη λήξη της ποινής. Καμία από αυτές τις ημερομηνίες δεν είναι γιορτή. Καμία δεν σημειώνεται με κανέναν τρόπο. Δεν υπάρχει κάποιο κειμενικό άγκιστρο για να κρεμαστεί μια τοποθέτηση, και αν επέλεγα ένα, θα ήταν διακόσμηση παρά ερμηνεία.

Έτσι: ένα παράθυρο 157 ημερών, που περιέχει 150 ημέρες βασάνων,

τοποθετημένο μέσα σε αυτό από πληροφορίες που δεν έχουμε.

Θα προτιμούσα να αφήσω ένα κενό στη χρονογραμμή που αφήνει η Γραφή παρά να το γεμίσω με κάτι που επινόησα εγώ. Αν αυτό δεν είναι ικανοποιητικό, τότε είναι προς τη σωστή κατεύθυνση.

Σε τι χρησιμεύουν οι πέντε μήνες

Αφού η αριθμητική διευθετήθηκε, η ουσία αξίζει μια στιγμή, επειδή είναι εύκολο να διαβάσει κανείς την Αποκάλυψη 9 ως καθαρό τρόπο και να χάσει ό,τι είναι παράξενο σε αυτήν.

Στις ακρίδες δίνεται δύναμη *«όπως έχουν δύναμη οι σκορπιοί της γης»*. Και στη συνέχεια τους τίθενται δύο όρια. Δεν επιτρέπεται να αγγίζουν το χορτάρι ή οτιδήποτε πράσινο. Και — το όριο που έχει σημασία — *«δεν τους επιτρεπόταν να σκοτώσουν κανέναν»*.

Μια καταδίκη που απαγορεύει ρητά τη θανάτωση δεν αποτελεί εκτέλεση. Είναι κλήτευση.

Οι άνθρωποι *«θα ζητήσουν τον θάνατο και δεν θα τον βρουν»*. Κάθε έξοδος είναι κλειστή εκτός από μία. Αυτό είναι κάτι τρομερό να το διαβάσεις και δεν είναι εκμηδένιση. Είναι μια περίοδος κατά την οποία οι αμετανόητοι βρίσκονται σε κατάσταση συνείδησης, ανίκανοι να ξεφύγουν από τον θάνατο, με την πόρτα της μετάνοιας να παραμένει ανοιχτή.

Ο Ροβοάμ δίνει την πηγή της εικόνας. Όταν ο Ισραήλ ζήτησε από τον νέο βασιλιά να ελαφρύνει τον ζυγό του πατέρα του, εκείνος απάντησε:

«Ο πατέρας μου σας παιδεύτηκε με μαστίγια, εγώ όμως θα σας παιδεύσω με σκορπιούς.» — Α΄ Βασιλέων 12:11

Ο Ροβοάμ το είπε ως καύχημα και αυτό χώρισε το βασίλειο — το γεγονός που παρήγαγε τους δύο οίκους των οποίων τις ποινές μετράει όλο αυτό το βιβλίο. Αυτό που απείλησε ένας περήφανος νεαρός βασιλιάς, ο Κύριος θα το κάνει στην πραγματικότητα, και θα το κάνει όχι για να το καταστρέψει αλλά για να το εκδιώξει.

Πέντε μήνες με σκορπιούς, και καμία άδεια για σκοτωμό. Το έλεος σε αυτό το απόσπασμα είναι το σημείο που κανείς δεν παραθέτει.

Τι μας προσφέρει το Κεφάλαιο 11

- Το χρονικό περιθώριο από τη λήξη της ποινής του Ιούδα μέχρι το Γιομ

Τερουά είναι **157 ημέρες** . (Επίπεδο 1 — μέτρησε το.)

- Το ίδιο το κείμενο του Ιωάννη ορίζει τον μήνα του σε τριάντα ημέρες: 42 μήνες και 1260 ημέρες, για την ίδια περίοδο, και $42 \times 30 = 1260$ ακριβώς. **Πέντε μήνες κατά τη χρήση του Ιωάννη είναι 150 ημέρες.** (Βαθμίδα 2.)
- Επομένως, η Αποκάλυψη 9:5 **δεν μετρά το παράθυρο** . Αναφέρει για πόσο καιρό οι ακρίδες έχουν άδεια να βασανίζουν. (Επίπεδο 2 — αυτό λέει η πρόταση.)
- Οι 150 ημέρες βρίσκονται μέσα στο παράθυρο των 157 ημερών. **Η Αγία Γραφή δεν λέει πού βρίσκεται μέσα σε αυτό, και αυτό το βιβλίο δεν κάνει εικασίες.** (Δηλωμένο όριο.)
- Απαγορεύεται ρητά η θανάτωση του βασανιστηρίου. Είναι κλήτευση, όχι εκτέλεση — οι σκορπιοί για τους οποίους καυχιόταν ο Ροβοάμ, που χρησιμοποιούνται από τον Θεό για να οδηγήσουν τους ανθρώπους σε μετάνοια όσο η πόρτα είναι ανοιχτή. (Επίπεδο 3 — ανάγνωση, όχι αριθμητική.)
- **Τίποτα δεν ήταν στρογγυλοποιημένο.** Ο αριθμός ήταν ακριβής. Το λάθος ήταν δικό μου, που του ζήτησα να μετρήσει το λάθος πράγμα.

Κεφάλαιο 12 — 1290 · 1260 · 1250 · 1335

Τέσσερις αριθμοί, από δύο συγγραφείς, με εξακόσια χρόνια διαφορά. Αυτό το κεφάλαιο περιλαμβάνει και τους τέσσερις αριθμούς και δείχνει πού καταλήγουν.

Περιέχει επίσης το ισχυρότερο μοναδικό εσωτερικό στοιχείο του βιβλίου — ένα αποτέλεσμα για το οποίο το σύστημα δεν κατασκευάστηκε να παράγει — και ένα πρόβλημα που δεν έχω λύσει, το οποίο θα θέσω μπροστά σας αντί να το αφήσω να το βρει κάποιος άλλος.

Οι κανόνες καταμέτρησης, επαναδιατυπωμένοι

Από το Κεφάλαιο 1, επειδή όλα εδώ εξαρτώνται από αυτούς:

1. **Συμπεριλαμβανομένων και των δύο τελικών σημείων.** Η 1η ημέρα είναι η ημερομηνία έναρξης.
2. **Η ημερομηνία της ημέρας.** Μια εβραϊκή ημέρα ξεκινά με τη δύση του ηλίου. Όταν μια γιορτή διαρκεί «από το βράδυ της 27ης έως το βράδυ της 28ης», η ημερομηνία που χρησιμοποιείται είναι η 28η.

Στο timeanddate.com, αυτό σημαίνει ότι το πλαίσιο με την ένδειξη " *συμπερίληψη ημερομηνίας λήξης στον υπολογισμό* " είναι επιλεγμένο κάθε φορά. Αν το

καταργήσετε, κάθε απάντηση παρακάτω θα είναι σύντομη.

Οι δύο άγκυρες

Όλα μετράνε από μία από τις δύο ημερομηνίες του 2027.

27-28 Μαρτίου 2027 — το Βδέλυγμα της Ερημώσεως. Στο ημερολόγιο παρατήρησης αυτό είναι οι Πρώτοι Καρποί: από το βράδυ της 27ης Μαρτίου έως το βράδυ της 28ης Μαρτίου. Σύμφωνα με τον Κανόνα 2, η καταμέτρηση ξεκινά στις **28 Μαρτίου**. Πρέπει να πω ότι εξακολουθώ να μην είμαι σίγουρος αν η ΑοD θα πραγματοποιηθεί αυτήν την ημερομηνία ή αν απλώς ο Πάπας Λέων υποστηρίζει το Νεο-Οθωμανικό Τάγμα σήμερα. Θα δούμε.

27 Απριλίου 2027 — οι όψιμες βροχές. Η τελευταία ημέρα της Δεύτερης Γιορτής των Αζύμων.

— την 21η ημέρα του δεύτερου μήνα, το αναπληρωματικό Πάσχα των Αριθμών 9 για όσους δεν μπόρεσαν να τηρήσουν το πρώτο. Η καταμέτρηση ξεκινά στις **27 Απριλίου**.

Με διαφορά τριάντα ημερών. Κράτα αυτόν τον αριθμό.

Οι τέσσερις κατηγορίες

Κόμης Γραφή	Από	Να	Ημέρες	Ποιο είναι
1290 Δανιήλ 12:11	28 Μαρ 2027	7 Οκτ 2030	1290	Γιομ Κιπούρ — 10 Τισρί
1260 Αποκ. 11:3, 12:6	27 Απρ 2027	7 Οκτ 2030	1260	Γιομ Κιπούρ — 10 Τισρί
1250 Ματθαίος 24:22	27 Απρ 2027	27 Σεπ 2030	1250	Γιομ Τερουά — παραμονή του 1 Τισρί
1335 Δανιήλ 12:12	27 Απρ 2027	21 Δεκ 2030	1335	25 Κισλέβ — Χανουκά

Κάθε ένα από αυτά προσγειώνεται σε μια καθορισμένη ώρα. Ελέγξτε τα μόνοι σας. Γι' αυτό υπάρχουν η συνοδευτική ιστοσελίδα και η σελίδα εξερεύνησης.

Οι τριάντα μέρες που έπεσαν

Τώρα το αποτέλεσμα δεν το έχτισα εγώ.

Ο Δανιήλ δίνει 1290 ημέρες. Ο Ιωάννης δίνει 1260 ημέρες. Δύο συγγραφείς, με διαφορά έξι αιώνων, που έγραφαν σε διαφορετικές γλώσσες σε διαφορετικές ηπείρους περίπου την ίδια περίοδο.

$$1290 - 1260 = 30.$$

Και οι δύο άγκυρες στο 2027 — οι πρώτοι καρποί και η τελευταία ημέρα του Δεύτερου Άζυμου Άρτου, που προσδιορίζονται ανεξάρτητα ως ημέρες γιορτής σε ένα ημερολόγιο που υπολογίζεται από σεληνιακές συζεύξεις — έχουν **διαφορά τριάντα ημερών**.

Η περίοδος από 28 Μαρτίου έως 26 Απριλίου είναι τριάντα ημέρες. Το 1260 ξεκινά στις 27.

Δεν το έβαλα εκεί. Είναι η διαφορά μεταξύ δύο αριθμών που δεν επέλεξα, που ταιριάζουν με το κενό μεταξύ δύο ημερομηνιών που δεν έθεσα. Οι τριάντα ημέρες της αποστασίας - το χρονικό διάστημα κατά το οποίο ο κόσμος παίρνει θέση μετά την αποκάλυψη του Αντίχριστου και πριν πέσουν οι Τελευταίες Βροχές - δεν εισάγονται σε αυτό το χρονοδιάγραμμα. Βγαίνουν από την αφαίρεση.

Αυτό είναι το τεστ που πρότεινα στο Κεφάλαιο 3: ένα σύστημα που περιγράφει κάτι πραγματικό τείνει να παράγει απαντήσεις σε ερωτήσεις που κανείς δεν του έθεσε. Αυτό είναι το πιο ξεκάθαρο παράδειγμα στο βιβλίο. Ένα προσαρμοσμένο σύστημα παράγει ακριβώς αυτό που έπρεπε να παράγει. Αυτό παρήγαγε ένα παράθυρο τριάντα ημερών επειδή δύο προφήτες, που γράφουν με διαφορά εξακοσίων ετών, επέλεξαν αριθμούς με διαφορά τριάντα ημερών.

Οι δέκα μέρες που έπεσαν κι αυτές

Το ίδιο συμβαίνει και στο άλλο άκρο.

$$1260 - 1250 = 10.$$

Δέκα ημέρες μεσολαβούν μεταξύ της ημέρας που οι πιστοί παίρνουν τη ζωή τους και της ημέρας που η οργή του Κυρίου ολοκληρώνεται. Υπάρχει ακριβώς ένα ζεύγος καθορισμένων χρονικών περιόδων στο εβραϊκό ημερολόγιο που έχουν διαφορά δέκα ημερών:

Γιομ Τερουά την 1η Τισρί και Γιομ Κιπούρ στις 10η Τισρί. Οι ημέρες μεταξύ τους είναι οι Ημέρες Δέους.

Και οι μετρήσεις γίνονται και στα δύο άκρα αυτού του ζεύγους. Το 1250 τελειώνει

στο Γιομ Τερουά. Το 1260 τελειώνει στο Γιομ Κιπούρ.

Ο Ιησούς είπε ότι οι ημέρες θα συντομεύονταν:

«Αν δεν είχαν συντομευτεί οι ημέρες εκείνες, καμία ζωή δεν θα είχε σωθεί· αλλά για χάρη των εκλεκτών θα συντομευτούν οι ημέρες εκείνες.» — Ματθαίος 24:22

Κατά πόσο θα συντομευτεί; Κατά δέκα — η διαφορά μεταξύ του πλήρους μεγέθους της θλίψης και της ημέρας που οι πιστοί θα απομακρυνθούν από αυτήν. Ο Ησαΐας δίνει την εικόνα του τι θα συμβεί σε αυτές τις δέκα ημέρες:

«Έλα, λαέ μου, μπες στα δωμάτιά σου και κλείσε τις πόρτες σου πίσω σου· κρυφτού για λίγο, μέχρι να περάσει η αγανάκτησή σου.» — Ησαΐας 26:20

Δέκα μέρες κεκλεισμένων των θυρών, ενώ η οργή διαρκώς διαρκούσε, ανάμεσα στις δύο γιορτές που απείχαν δέκα ημέρες. **Κανένας από τους δύο δεν επιλέχθηκε για να λειτουργήσει αυτό.**

Το πρόβλημα που δεν έχω λύσει

Εδώ βρίσκεται η δυσκολία και ανήκει στο κυρίως κείμενο.

Το Δανιήλ 12:11 δεν συνδέει το 1290 με ένα γεγονός. Το συνδέει με δύο:

«Από τον καιρό που θα καταργηθεί η τακτική θυσία και θα στηθεί το βδέλυγμα της ερημώσεως, θα περάσουν 1290 ημέρες».

Ποια τακτική θυσία, αν δεν υπάρχει ναός;

Σχέδιο αντικατάστασης για το ανεπίλυτο απόσπασμα στο Κεφάλαιο 12. — CLH

Είπα στην πρώτη έκδοση αυτού του κεφαλαίου ότι δεν είχα σαφή απάντηση σε αυτό, και δεν είχα. Έχω μια τώρα, και δεν είναι η απάντηση που ήλπιζα, επειδή με δεσμεύει σε κάτι που θα συμβεί δημόσια εντός επτά μηνών από την έκδοση αυτού του βιβλίου.

Το Δανιήλ 12:11 δίνει δύο δείκτες, όχι έναν:

«Από τότε που θα καταργηθεί η τακτική θυσία και θα στηθεί το βδέλυγμα της ερημώσεως, θα περάσουν 1290 ημέρες».

Το βδέλυγμα για το οποίο έχει μια περιγραφή αυτό το βιβλίο. Η τακτική θυσία που δεν έγινε — επειδή δεν υπάρχει ναός, δεν υπάρχει βωμός σε χρήση και τα σκεύη του Ινστιτούτου του Ναού βρίσκονται σε ένα κτίριο στην οδό Misgav Ladach περιμένοντας ένα ιερό που δεν υπάρχει.

Είτε λοιπόν ο πρώτος δείκτης του Ντάνιελ είναι άδειος, είτε έψαχνα για το λάθος

πράγμα. Πέρασα πολύ χρόνο προσπαθώντας να τον κάνω δεύτερο. Η λέξη δεν με αφήνει.

Η λέξη δεν λυγίζει

Ήθελα η λέξη *tamid* να σημαίνει συνεχής λατρεία με γενική έννοια. Δεν ισχύει κάτι τέτοιο, και θα υποστηρίξω σωστά την υπόθεσή μου εναντίον του εαυτού μου αντί να το κάνω με χειρονομίες.

Σε κάθε εμφάνιση στο Δανιήλ — 8:11, 8:12, 8:13, 11:31 και 12:11 — η μορφή είναι *תמיד*, με το οριστικό άρθρο να αποτελεί συντομογραφία του *תמיד* *.לזן*, η συνεχής ολοκαύτωση της Εξόδου 29:38–42 και των Αριθμών 28:3–8: ένα αρνί το πρωί, ένα αρνί το λυκόφως, κάθε μέρα χωρίς διάλειμμα. Ο Δανιήλ δεν χρησιμοποιεί ποτέ τη λέξη για προσευχή, για αφοσίωση ή για λατρεία αφηρημένα. Ούτε μία φορά. Και το 8:11 τοποθετεί το ιερό στην ίδια πρόταση με την προσφορά.

Έχω διαβάσει τα επιχειρήματα με πιο χαλαρή έννοια. Είναι επιχειρήματα που θα χαιρόμουν να αποδεχτώ. Δεν αντέχουν σε επαφή με την ταύτιση.

Έτσι, το ειλικρινές συμπέρασμα είναι το άβολο: για να έχει αναφορά ο πρώτος δείκτης του Δανιήλ στις 28 Μαρτίου 2027, πρέπει να λειτουργεί μια συνεχής προσφορά ολοκαυτώματος πριν από αυτήν την ημερομηνία. Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να ξεκινήσει. Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να ξεκινήσει σύντομα.

(Επίπεδο 3 — αυτή είναι μια κρίση για το πώς ο Δανιήλ χρησιμοποιεί μια λέξη, όχι ένα αριθμητικό αποτέλεσμα. Αλλά είναι μια κρίση ενάντια στη δική μου ευκολία, η οποία είναι η μόνη που αξίζει πολλά.)

Δεν απαιτεί ναός. Απαιτεί βωμό.

Να κάτι που μου άλλαξε γνώμη σχετικά με το αν αυτό είναι εφικτό, και το είχα χάσει για χρόνια επειδή κοιτούσα το λάθος κτίριο.

Οι επαναπατρισθέντες εξόριστοι αποκατέστησαν τη συνεχή προσφορά **προτού υπάρξει ναός για να την τοποθετήσουν** :

«Έστησαν το θυσιαστήριο πάνω στα θεμέλιά του, επειδή τρομοκρατήθηκαν εξαιτίας των λαών των τόπων· και πρόσφεραν πάνω σε αυτό ολοκαυτώματα στον Κύριο, ολοκαυτώματα πρωί και βράδυ... τα θεμέλια όμως του ναού του Κυρίου δεν είχαν τεθεί.» — Έσδρας 3:3, 6

Διαβάστε το δύο φορές. Το *olat tamid* — πρωί και βράδυ, η ακριβής προσφορά για την οποία μιλάει ο Δανιήλ — έτρεχε πάνω σε ένα ανακατασκευασμένο βωμό σε

ανοιχτό έδαφος, με το χώρο του ναού να είναι ένα λάκκο οικοδομής, και έτρεχε προς τα εκεί για χρόνια πριν από την τοποθέτηση των θεμελίων.

Χωρίς ναό. Χωρίς σκηνή. Ένα θυσιαστήριο, ένα ιερατείο και ένα αρνί.

Αυτή είναι ολόκληρη η απαίτηση, και είναι μια απαίτηση εντελώς διαφορετικής τάξης από την κατασκευή του Τρίτου Ναού. Ένας ναός είναι ένα δεκαετές εθνικό έργο που απαιτεί την κατεδάφιση ή την μετατόπιση κατασκευών που το ένα πέμπτο της ανθρωπότητας θεωρεί ιερές. Ένας βωμός είναι πέτρα, μια ράμπα και άδεια να στηθεί κάπου.

(Επίπεδο 1 σχετικά με το τι λέει το Έσδρας 3 — διαβάστε το μόνοι σας. Επίπεδο 3 σχετικά με το συμπέρασμα ότι ο δείκτης του Δανιήλ ικανοποιείται με τον ίδιο τρόπο.)

Αυτό που ήδη υπάρχει

Δεν κάνω εικασίες για το αν τα κομμάτια θα μπορούσαν να συναρμολογηθούν. Σε μεγάλο βαθμό, όντως συναρμολογούνται.

- Ένα **πέτρινο βωμό έτοιμο για ναό**, κατασκευασμένο σύμφωνα με τις χαλακικές προδιαγραφές από ακατέργαστες πέτρες, ολοκληρώθηκε και εγκαινιάστηκε την τελευταία ημέρα της Χανουκά, τον Δεκέμβριο του 2018. Κατασκευάστηκε για να αποσυναρμολογηθεί και να μετακινηθεί.
- Το **Ινστιτούτο του Ναού** έχει κατασκευάσει τα σκεύη, τα ιερατικά ενδύματα και τη χρυσή μενόρα και εκπαιδεύει κομανίμ στην υπηρεσία εδώ και χρόνια.
- Το **πρόγραμμα για τις κόκκινες δαμαλίδες** είναι ενεργό και, από το 2026, έχει μετατραπεί σε εθνική εκπαιδευτική ώθηση.

Αυτό που λείπει δεν είναι ο εξοπλισμός, ούτε τα ενδύματα, ούτε οι εκπαιδευμένοι ιερείς, ούτε κάποιο σχέδιο. **Αυτό που λείπει είναι ένα μέρος για να σταθεί κανείς και η άδεια να σταθεί εκεί.** Αυτό είναι όλο το χάσμα και δεν πρόκειται να το υποβαθμίσω: είναι ένα πολιτικό και θρησκευτικό εμπόδιο του πιο σοβαρού είδους στη γη, και υπάρχει εδώ και πενήντα εννέα χρόνια.

Το φράγμα που κινείται αυτή τη στιγμή

Και να γιατί είμαι πρόθυμος να πω επτά μήνες αντί για επτά χρόνια.

Η συμφωνία που εμπόδιζε τους Εβραίους να προσεύχονται στο Όρος του Ναού - το *status quo*, ένα σύνολο συμφωνιών μεταξύ Ισραήλ και Ιορδανίας βάσει των οποίων το Βακούφ διοικεί τον χώρο και απαγορεύεται η προσευχή σε μη μουσουλμάνους - έχει διαβρωθεί ορατά κατά τη διάρκεια του 2026. Τρία χρονολογημένα σημεία, όλα αναφερόμενα και ελέγξιμα:

Ημερομηνία Τι άλλαξε

**21
Ιανουαρίου
υ 2026**

Η ισραηλινή αστυνομία, κατόπιν αιτήματος της Γεσίβα του Όρους του Ναού, επέτρεψε στους Εβραίους επισκέπτες να μεταφέρουν έντυπη λειτουργία — συμπεριλαμβανομένης της Αμιδά — στο Όρος για πρώτη φορά. Μέχρι πρόσφατα, οι επισκέπτες που πιάνονταν να προσεύχονται απομακρύνονταν ή κρατούνταν, και τα αντικείμενα προσευχής απαγορεύονταν εντελώς.

**23 Ιουλίου
2026 (Τίσα
Μπ'Αβ)**

Περισσότεροι από τρεις χιλιάδες Εβραίοι επισκέπτες ανέβηκαν μέχρι το μεσημέρι. Επιτράπηκε η είσοδος λειτουργικού υλικού. Περίπου δώδεκα συνελήφθησαν επειδή προσευχήθηκαν στη δυτική πλευρά. Το υπουργείο Εξωτερικών της Ιορδανίας το χαρακτήρισε «κατάφωρη παραβίαση του ιστορικού και νομικού *status quo*» και κατηγόρησε την αστυνομία ότι «διευκόλυνε αυτές τις ενέργειες».

**16
Αυγούστου
υ 2026**

Η ισραηλινή αστυνομία χαλάρωσε ξανά τους περιορισμούς στην εβραϊκή προσευχή στο χώρο — μία εβδομάδα πριν γράψω αυτήν την παράγραφο.

Αυτό δεν είναι ένα στατικό εμπόδιο. Πρόκειται για ένα εμπόδιο που καταργείται σταδιακά, δημόσια, με τις αντιρρήσεις του Βακούφ και του Βασιλείου της Ιορδανίας να καταγράφονται κάθε φορά στις εφημερίδες.

Τώρα η πειθαρχία, επειδή ακριβώς εδώ ένα βιβλίο σαν κι αυτό φτάνει υπερβολικά μακριά. Η προσευχή δεν είναι θυσία. Η απόσταση μεταξύ ενός ανθρώπου που μπορεί να διαβάσει την Αμιδά στο Όρος και ενός αρνιού που προσφέρεται εκεί πρωί και βράδυ είναι τεράστια, και τίποτα στον παραπάνω πίνακα δεν την καλύπτει. Αυτό που καθορίζει ο πίνακας είναι πιο στενό και δεν θα ισχυριστώ κάτι περισσότερο από αυτό: η διάταξη που καθιστά αδύνατη μια βωμό δεν είναι σταθερή, κινείται, και έχει κινηθεί τρεις φορές φέτος προς την ίδια κατεύθυνση.

(Επίπεδο 2 — κάθε σειρά χρονολογείται και προέρχεται από την πηγή. Το συμπέρασμα από αυτό είναι δικό μου και στην καλύτερη περίπτωση είναι Επίπεδο 3.)

Τι προβλέπει λοιπόν αυτό το βιβλίο

Θα προτιμούσα να είμαι συγκεκριμένος και λάθος παρά ασαφής και μη διαφεύσιμος, επομένως:

Ένα συνεχές ολοκαύτωμα — ένα θυσιαστήριο, ένα ιερατείο, ένα αρνί πρωί και βράδυ — ξεκινά στην Ιερουσαλήμ πριν από τις 28 Μαρτίου 2027. Και μετά σταματά.

Απαιτούνται και τα δύο μισά. Το *tamid* δεν μπορεί να καταργηθεί στις 28 Μαρτίου 2027, εκτός εάν εκτελείται στις 27 Μαρτίου 2027. Η ρήτρα του Daniel χρειάζεται κάτι που να υπάρχει για να περιγράψει την αφαίρεσή της.

Δεν έχω καμία άποψη σχετικά με τον μηχανισμό, την τοποθεσία στο Όρος, το νομικό μέσο ή το ποιος τον κάνει, και δεν πρόκειται να επινοήσω κάποια για να κάνω την εικόνα να φαίνεται ολοκληρωμένη. Υποστηρίζω ότι το πλαίσιο το απαιτεί και ότι το πλαίσιο είναι αυτό για το οποίο σας έδειξα την αριθμητική.

(Επίπεδο 4 — προφητικό. Αυτό προβλέπει το πλαίσιο, όχι αυτό που μου έχουν πει.)

Μία αντίρρηση απαντήθηκε, επειδή είναι καλή

«Οποιοδήποτε βωμός ανεγερθεί το 2027 θα είναι παράνομο. Αμφισβητούμενη ιεροσύνη, καμία τέφρα της κόκκινης δαμάλας, κανένα Σάνχεδριν που αναγνωρίζουν οι περισσότεροι Εβραίοι. Δεν θα μπορούσε να είναι το πραγματικό ταμίδιο και ο Θεός δεν θα μετρούσε την αφαίρεσή του.»

Ο Δανιήλ απαντά σε αυτό στο ίδιο κεφάλαιο από το οποίο προέρχεται η λέξη.

Όταν ο Αντίοχος σταμάτησε τη συνεχή προσφορά, **το ιερατείο που την εφαρμόζει εξαγοράστηκε και διαφθάρθηκε**. Ο Ιάσοντας αγόρασε την αρχιεροσύνη. Ο Μενέλαος τον ξεπέρασε σε πλειστηριασμό για αυτήν. Αυτή ήταν η κατάσταση του αξιώματος όταν αφαιρέθηκε η *ταμίδα* — και η *Γραφή εξακολουθεί να αποκαλεί την προσφορά ταμίδα* και εξακολουθεί να θεωρεί την αφαίρεσή της ως αδίκημα, και ο Δανιήλ εξακολουθεί να επιβάλλει έναν προφητικό αριθμό σε αυτήν.

Μια συνεχής προσφορά δεν χρειάζεται να έχει καλή φήμη για να καταγραφεί η κατάργησή της στον παράδεισο. Αυτό δεν είναι δικό μου συμπέρασμα· είναι η ιστορική κατάσταση του αποσπάσματος.

Αν δεν εμφανιστεί βωμός

Τότε ο πρώτος δείκτης του Δανιήλ δεν έχει καμία αναφορά, το 1290 δεν ξεκινά από εκεί που είπα ότι ξεκινάει, και αυτό το τμήμα έχει αποτύχει. Το επιχείρημα περί βδελύγματος θα επιβίωνε από μόνο του· αυτό δεν θα επιβίωνε.

Πριν συμβεί αυτό, θέλω να καταγραφεί μια εναλλακτική λύση, επειδή πιστεύω ότι αξίζει να εξεταστεί, παρόλο που δεν επαναπαύομαι σε αυτήν.

Υπάρχει ακριβώς ένας θεσμός στη γη που αυτοαποκαλείται αέναη θυσία που προσφέρεται σε κάθε τόπο. Είναι η Λειτουργία — η ίδια η αξίωση της Ρώμης, που ορίζεται στον Τρίτο, στηρίζεται στο Μαλαχίας 1:11 και δεν απαιτεί καθόλου ναό. Και έχει ήδη αφαιρεθεί μία φορά: στις 8 Μαρτίου 2020 η Επισκοπή της Ρώμης ακύρωσε όλες τις δημόσιες Λειτουργίες και μέσα σε δύο εβδομάδες οι επισκοπές σε όλη την Ιταλία, την Ιρλανδία, τις Φιλιππίνες, την Ισπανία και το μεγαλύτερο μέρος των Ηνωμένων Πολιτειών είχαν κάνει το ίδιο. Για μια περίοδο εβδομάδων η αέναη θυσία δεν προσφερόταν δημόσια πουθενά στον Δυτικό κόσμο.

Αν αυτός είναι ο *ταμίδης*, τότε αυτό που συμβαίνει τον Μάρτιο του 2027 είναι μια πράξη της Ρωμαϊκής εκκλησίας εναντίον του εαυτού της υπό τον **Λέοντα ΙΔ΄**, προς την κατεύθυνση της συμβιβασμού με το Ισλάμ, και η αποστασία της Β΄ Θεσσαλονικείς 2 είναι η αποστασία του μεγαλύτερου σώματος ομολογούντων Χριστιανών στη γη. Αυτή είναι η γνώμη μου για έναν ζωντανό άνθρωπο σε δημόσιο αξίωμα, που προσφέρεται ως γνώμη, και θα προτιμούσα να την δηλώσω ξεκάθαρα παρά να την υπονοήσω.

Αλλά το βάζω σε δεύτερη μοίρα, και ο λόγος είναι η συμφωνία. Το *ταμίδιο* του Δανιήλ είναι η συνεχής ολοκαύτωση κάθε φορά που τη χρησιμοποιεί, και δεν μπορώ να προωθήσω μια ανάγνωση επειδή είναι πιο άνετη από αυτήν που χρειάζεται ένα βωμό στην Ιερουσαλήμ μέσα σε επτά μήνες. Η ανάγνωση της Λειτουργίας είναι μια πιθανολογία που κρατείται σε εφεδρεία. Το βωμό είναι η θέση.

(Επίπεδο 4 σε όλη την έκταση, και εξαρτάται από την ταύτιση του Θηρίου με το Ισλάμ, κάτι που υποστηρίζεται στο Teaching History Before It Happens και θεωρείται δεδομένο αντί να υπερασπίζεται κανείς εδώ.)

Τι μας προσφέρει αυτή η ενότητα

- Το *τηρη* του Δανιήλ είναι η συνεχής ολοκαύτωση και στις **πέντε** περιπτώσεις που εμφανίζεται και δεν σημαίνει ποτέ λατρεία γενικά. *(Επίπεδο 3 — και είναι μια κρίση που ελήφθη ενάντια στη δική μου ευκολία.)*
- Τα εδάφια Έσδρας 3:3–6 αποκατέστησαν αυτή την προσφορά σε ένα θυσιαστήριο **πριν από την τοποθέτηση των θεμελίων του ναού**, επομένως ο δείκτης χρειάζεται ένα θυσιαστήριο, όχι ένα ιερό. *(Βαθμίδα 1 στο κείμενο.)*
- Το βωμό, τα σκεύη, τα ενδύματα και οι εκπαιδευμένοι ιερείς **υπάρχουν ήδη**. Το στοιχείο που λείπει είναι η τοποθεσία και η άδεια. *(Επίπεδο 2.)*
- Η ρύθμιση που απαγόρευε την εβραϊκή λατρεία στο Όρος **άλλαξε τρεις φορές το**

2026 , προς την ίδια κατεύθυνση, παρά την καταγεγραμμένη αντίρρηση της Ιορδανίας. Η προσευχή δεν είναι θυσία και αυτό δεν γεφυρώνει το χάσμα — δείχνει ότι το εμπόδιο δεν έχει διορθωθεί. (Επίπεδο 2 για τα γεγονότα, Επίπεδο 3 για το συμπέρασμα.)

- **Επομένως: μια συνεχής ολοκαύτωση ξεκινά στην Ιερουσαλήμ πριν από τις 28 Μαρτίου 2027 και στη συνέχεια διακόπτεται.** Εάν δεν συμβεί αυτό, αυτό το τμήμα είναι λάθος και σας το έχω πει εκ των προτέρων. (Βαθμίδα 4.)
- Διατηρείται σε εφεδρεία: η Λειτουργία ως η αέναη θυσία, με τον Μάρτιο του 2020 ως απόδειξη ότι κάτι τέτοιο μπορεί να καταργηθεί παγκοσμίως χωρίς στρατό. (Επίπεδο 4.)

Το βδέλυγμα στήνεται τον Μάρτιο του 2027. Αυτό ακριβώς περιγράφει αυτό το βιβλίο. Αλλά **ποια τακτική θυσία καταργείται τον Μάρτιο του 2027;**

Κατά την ανάγνωση αυτού του βιβλίου, η τακτική θυσία τερματίστηκε από τον Χριστό στο σταυρό το 30 μ.Χ. — αυτό είναι το επιχείρημα του Κεφαλαίου 8 σχετικά με το Δανιήλ 9:27, και εξακολουθώ να το πιστεύω. Δεν υπάρχει ναός που να στέκεται τον Αύγουστο του 2026, ενώ γράφω αυτό το βιβλίο, ούτε κανένα αποκατεστημένο σύστημα θυσιών προς κατάργηση. Έτσι, ο πρώτος από τους δύο δείκτες του Δανιήλ δεν έχει αναφορά τη στιγμή που ξεκινά η καταμέτρηση. Δεδομένου ότι αυτό αναφέρεται σε ένα ακόμη μελλοντικό γεγονός, μπορώ μόνο να το υποθέσω χωρίς αδιάσειστα στοιχεία.

Δεν έχω μια ξεκάθαρη απάντηση. Ορίστε οι δύο που μου φαίνονται άξιες να λάβω υπόψη, και δεν υποστηρίζω καμία από τις δύο.

Η εβραϊκή λέξη είναι **תמיד** (*tamid*), που σημαίνει *συνεχής* ή *τακτική* . Στο Δανιήλ 8:11-13 αντιπροσωπεύει το συνεχές ολοκαύτωμα, αλλά η ίδια η λέξη ονομάζει συνέχεια και όχι το ζώο. Αν η λέξη *tamid* ερμηνεύεται ως η συνεχής λατρεία του Θεού και όχι συγκεκριμένα ως η θυσιαστική τελετή, τότε αυτό που καταργείται τον Μάρτιο του 2027 είναι η συνεχής λατρεία του κόσμου — αντικατασταθείσα όταν το Θηρίο επικυρωθεί και τα έθνη στραφούν. Αυτή η ερμηνεία έχει κάποια υποστήριξη στον τρόπο με τον οποίο το Δανιήλ 8 χρησιμοποιεί τον όρο, και είναι βολικό για μένα, κάτι που αποτελεί λόγο να τον κρατήσω χαλαρά.

Η δεύτερη πιθανότητα είναι οι δύο προτάσεις να κατονομάζουν ένα σύνθετο γεγονός που περιγράφεται από δύο πλευρές, οπότε η δυσκολία είναι γραμματική παρά ιστορική. Η διευθέτηση αυτού του ζητήματος απαιτεί μια κρίση σχετικά με την εβραϊκή γραμματική την οποία δεν πρόκειται να προσποιηθώ.

Το 1335 και πού αγκυροβολεί

Ο Δανιήλ δίνει έναν τέταρτο αριθμό στο επόμενο εδάφιο:

«Μακάριος όποιος περιμένει και φτάνει στις 1335 ημέρες!» — Δανιήλ 12:12

Υπολογιζόμενη από τις Τελευταίες Βροχές στις 27 Απριλίου 2027, η ημέρα 1335 είναι **η 21η Δεκεμβρίου 2030** — δηλαδή η 25η Κισλέβ, η πρώτη ημέρα της Χανουκά, της γιορτής των εγκαινίων του Ναού. Ευλογημένος είναι αυτός που περιμένει και φτάνει στα εγκαίνια.

Επιτρέψτε μου να κάνω τις εικασίες μου για το πώς θα εξελιχθούν αυτά τα πράγματα επί τόπου. Όταν αρπαχθούμε την Γιομ Τερουά, ο Θεός αρχίζει να εκχέει τα κύπελλα της οργής Του για δέκα ημέρες. Θα επικαλεστεί τα πυρηνικά όπλα του Ισραήλ και ίσως του Ιράν ή/και του Πακιστάν και θα κρίνει τα έθνη που έχουν στραφεί εναντίον της Ιερουσαλήμ. Θα είμαστε ασφαλείς στα δωμάτιά μας στη Νέα Ιερουσαλήμ με τις πόρτες μας κλειστές ενώ ο κόσμος καίγεται. Το ένα τρίτο της ανθρωπότητας, κυρίως Μουσουλμάνοι, θα πεθάνουν σε αυτές τις δέκα ημέρες. Οι επιζώντες θα *συνεχίσουν να περιμένουν και θα φτάσουν στις 1335 ημέρες*, τη Χανουκά, όταν ο Ιησούς θα επιστρέψει μαζί με όλους μας και θα θεραπεύσει τα έθνη.

Το βρίσκω εντυπωσιακό. Να τι είναι αμήχανο σε αυτό.

Τα εδάφια Δανιήλ 12:11 και 12:12 βρίσκονται δίπλα-δίπλα και συνήθως διαβάζονται ως να μοιράζονται ένα σημείο εκκίνησης. Αν το 1335 μετράει από την ίδια ημέρα με το 1290 — 28 Μαρτίου 2027 — τότε λήγει στις 21 Νοεμβρίου 2030, κάτι που δεν είναι τίποτα απολύτως.

Για να φτάσει κανείς στη Χανουκά, το 1335 πρέπει να αγκυροβολήσει στις Τελευταίες Βροχές και όχι στο Βδέλυγμα. Αυτό ακριβώς κάνει ρητά το ημερολόγιο του Έργου Μεσσίας 2030: η καταχώρισή τους για τις 27 Απριλίου 2027 αναφέρει «*ΕΝΑΡΞΗ ΤΟΥ 1260 ΚΑΙ ΤΟΥ 1335*». Επομένως, είναι το δηλωμένο τους πλαίσιο και όχι η δική μου επινόηση. Αλλά εξακολουθεί να είναι μια επιλογή, και η πιο απλή ανάγνωση δύο παρακείμενων στίχων είναι ότι και οι δύο αριθμοί μετράνε από την ίδια στιγμή.

(Επίπεδο 3. Το αποτέλεσμα είναι εντυπωσιακό. Η αγκύρωση που απαιτείται για να επιτευχθεί είναι αμφισβητήσιμη και η εναλλακτική αγκύρωση δεν παράγει τίποτα.)

η μικρο-χρονολογία

Ημερομηνία

	Ημέρα	Τι
28 Μαρτίου 2027	1290 ξεκινά	Βδέλυγμα της Ερημώσεως ·

28 Μαρ – 26 Απρ 2027	ημέρες 1–30	Πρωτογενείς καρποί η Αποστασία — ο κόσμος παίρνει θέση
27 Απριλίου 2027	1260 και 1335 αρχίζω	Τελευταίες Βροχές · τελευταία ημέρα του Δεύτερου Άζυμου Άρτου
24 Απριλίου 2030	—	Η ποινή του Ιούδα λήγει · 21 Νισάν
27 Σεπτεμβρίου 2030	ημέρα 1250	Γιομ Τερουά - ανάσταση, έκσταση, επιστροφή
27 Σεπ – 7 Οκτ 2030	δέκα ημέρες	οι Μέρες του Δέους · πίσω από κλειστές πόρτες · οργή
7 Οκτωβρίου 2030	τέλος ημέρας 1260 και ημέρας 1290	Γιομ Κιπούρ — και οι δύο μετρήσεις κλείνουν
12 Οκτωβρίου 2030	—	Έναρξη του Σουκότ
21 Δεκεμβρίου 2030	ημέρα 1335	Χανουκά · <i>ευλογημένος όποιος περιμένει</i>

Τι μας προσφέρει το Κεφάλαιο 12

- Και οι τέσσερις κατηγορίες ισχύουν σε καθορισμένες ώρες, σύμφωνα με τον κανόνα συμπερίληψης που δηλώνεται στο Κεφάλαιο 1. *(Επίπεδο 1 — αναπαραγώγιμο.)*
- **1290 – 1260 = 30** , και οι δύο άγκυρες έχουν διαφορά τριάντα ημερών. Το παράθυρο αποστασίας δεν περιλαμβάνεται στην αριθμητική αντί να εισάγεται. **Αυτό είναι το ισχυρότερο εσωτερικό αποτέλεσμα στο βιβλίο.** *(Επίπεδο 1.)*
- **1260 – 1250 = 10** , και υπάρχει ακριβώς ένα ζεύγος καθορισμένων χρόνων με διαφορά δέκα ημερών. Οι ημέρες συντομεύονται ακριβώς από τις Ημέρες του Δέους. *(Επίπεδο 1 στην αριθμητική· Επίπεδο 3 στην ανάγνωση του Ματθαίου 24:22 με αυτόν τον τρόπο.)*
- Η ημέρα 1335 είναι η 25η Κισλέβ, η επαναφιέρωση του Ναού — **αλλά μόνο αν η 1335 αγκυροβολεί στις Τελευταίες Βροχές και όχι στο Βδέλυγμα** , και τα εδάφια Δανιήλ 12:11-12 διαβάζονται κανονικά ως κοινή αρχή. *(Επίπεδο 3)*
- **Ανεπίλυτο: Το Δανιήλ 12:11 συνδέει το 1290 με την κατάργηση της τακτικής θυσίας καθώς και με το βδέλυγμα, και αυτό το πλαίσιο δεν έχει σαφή αναφορά για το πρώτο τον Μάρτιο του 2027.**

Κεφάλαιο 13 — Η Ακολουθία της Γιορτής

Όλα μέχρι στιγμής έχουν γίνει με αριθμητικές μεθόδους. Αυτό το κεφάλαιο είναι ένα μοτίβο, και το μοτίβο είναι ένα ηπιότερο είδος αποδεικτικού στοιχείου, επομένως θα διατηρήσω τους ισχυρισμούς μου αντίστοιχα μετριοπαθείς.

Ο ισχυρισμός είναι ο εξής: οι καθορισμένοι χρόνοι του Λευιτικού 23 δεν είναι επτά θρησκευτικές εορτές. Είναι μια ακολουθία, και ο Ιησούς την έχει τηρήσει σε τάξη.

Οι επτά

«Οι προσδιορισμένοι χρόνοι του Κυρίου, τους οποίους θα διακηρύξετε ως άγιες συνάξεις, είναι οι προσδιορισμένοι χρόνοι μου.» — Λευιτικό 23:2

Το εβραϊκό είναι *מִוְדִּים* (*mo'edim*), και δεν σημαίνει *φεστιβάλ*. Ένα *mo'ed* είναι ένα ραντεβού.

— μια καθορισμένη συνάντηση που κανονίζεται εκ των προτέρων μεταξύ των μερών που και τα δύο σκοπεύουν να την τηρήσουν. Η λέξη χρησιμοποιείται για την ώρα που ο Θεός ορίζει να συναντηθεί με τον λαό Του.

Υπάρχουν επτά, σε δύο ομάδες:

Ανοιξη	Ημέρα
1 Πάσχα — <i>Πέσαχ</i>	14 Νισάν
2 Άζυμο ψωμί — <i>Ματζότ</i>	15–21 Νισάν
3 Πρωτογενείς καρποί — <i>Γιομ ΧαΜπικουρίμ</i>	την επόμενη μέρα του Σαββάτου εκείνης της εβδομάδας
4 Εβδομάδες — <i>Σαβούοτ</i>	50 ημέρες μετά τους πρώτους καρπούς

Φθινόπωρο	Ημέρα
5 Σάλπιγγες — <i>Γιομ Τερουά</i>	1 Τισρί
6 Εξιλέωση — <i>Γιομ Κιπούρ</i>	10 Τισρί
7 Σκηνές — <i>Σουκότ</i>	15–21 Τισρί

Τέσσερα την άνοιξη, συγκεντρωμένα μέσα σε οκτώ εβδομάδες. Τρία το φθινόπωρο, συγκεντρωμένα μέσα σε τρία. Και μεταξύ της τέταρτης και της πέμπτης, ένα κενό περίπου τεσσάρων μηνών κατά το οποίο δεν ορίζεται απολύτως τίποτα.

Τα πρώτα τέσσερα, διατηρήθηκαν την ίδια ημέρα

Γιορτή	Τι απαιτούσε	Τι έκανε	Την ημέρα ;
εβραϊκό Πάσχα	το αρνί που σφάζεται στο λυκόφως, 14 Νισάν	σταυρωμένος	Ναί
Άζυμο ψωμί	προζύμι — η εικόνα του διαφθορά — ξεφορτωθείτε	σώμα στον τάφο, χωρίς να βλέπει φθορά	Ναί
Πρωτογενείς καρποί	το πρώτο δεμάτι της συγκομιδής που παρουσιάστηκε	που μεγάλωσαν, «οι πρώτοι καρποί του αυτοί που κοιμούνται»	Ναί
Εβδομάδες	η συγκομιδή που μαζεύτηκε, πενήντα μέρες αργότερα	το Πνεύμα ξεχύθηκε στο Σαβούοτ, πενήντα μέρες αργότερα	Ναί

Ο Παύλος δεν αντιμετωπίζει την αλληλογραφία ως διακοσμητική. «Και ο Χριστός, το Πάσχα μας, θυσιάστηκε» — όχι σαν αρνί του Πάσχα, αλλά το ίδιο το πράγμα. «Ο Χριστός αναστήθηκε από τους νεκρούς, η απαρχή των κεκοιμημένων». Χρησιμοποιεί το όνομα της γιορτής ως περιγραφή του γεγονότος.

Τέσσερα ραντεβού. Τέσσερα τηρήθηκαν, με τη σειρά, την ημέρα. Όχι στην κατάλληλη εποχή. Την ημέρα.

Αυτή είναι η παρατήρηση στην οποία βασίζεται το υπόλοιπο κεφάλαιο, και αξίζει να σταματήσουμε στο πόσο εύκολα θα μπορούσε να είχε εξελιχθεί διαφορετικά. Η σταύρωση δεν είναι ένα προγραμματισμένο γεγονός. Συμβαίνει όταν ένας όχλος και ένας κυβερνήτης αποφασίζουν ότι θα συμβεί. Το ότι έλαβε χώρα στις 14 Νισάν, η ανάσταση στους Πρωτοκαρπούς και το Άγιο Πνεύμα στο Σαβούοτ, είναι είτε η πιο στενή σειρά συμπτώσεων στα ιστορικά αρχεία είτε είναι αυτό που σημαίνει η λέξη *mo'ed*. Ένα ραντεβού που τηρήθηκε.

Τα τρία που δεν φυλάσσονται

Τότε το μοτίβο σταματά. Το Γιομ Τερουά, το Γιομ Κιπούρ και το Σουκότ δεν είχαν ποτέ το γεγονός της απάντησης.

Κάθε χρόνο από τότε, οι σάλπιγγες ηχούν την 1η Τισρί και τίποτα δεν έχει συμβεί. Κάθε χρόνο η Ημέρα της Εξιλέωσης έρχεται και παρέρχεται. Αυτό δεν είναι ένα επιχείρημα σιωπής - είναι η παρατήρηση ότι μια ακολουθία που τηρούνταν με ακρίβεια, τέσσερις φορές συνεχόμενα, έχει τέσσερις εκκρεμείς ημερομηνίες και δεν έχει τηρήσει ούτε μία από αυτές εδώ και δύο χιλιάδες χρόνια.

Είτε το μοτίβο δεν ήταν ποτέ μοτίβο, είτε τα υπόλοιπα τρία είναι ακόμα μπροστά.

Γιατί το χάσμα είναι το σχήμα της εκκλησιαστικής εποχής

Και εδώ είναι που το ίδιο το ημερολόγιο λέει κάτι για το οποίο έπρεπε να υποστηρίξουν τα κεφάλαια για τον Δανιήλ.

Μεταξύ του Σαβούστ και του Γιομ Τερουά υπάρχει ένα διάστημα περίπου τεσσάρων μηνών χωρίς καθορισμένο χρόνο. Ούτε ένας. Το σμήνος των εαρινών τελειώνει και μετά τίποτα μέχρι τη σάλπιγγα.

Το εορταστικό ημερολόγιο της Τορά έχει ένα κενό στη μέση του — και το κενό βρίσκεται ακριβώς εκεί που τελειώνουν οι τέσσερις τηρούμενες γιορτές και αρχίζουν οι τρεις που δεν τηρούνται.

Το Κεφάλαιο 8 έπρεπε να καταβάλει σκληρή προσπάθεια για να υπερασπιστεί μια διακοπή στην εβδομηκοστή εβδομάδα του Δανιήλ, και σας είπα ξεκάθαρα ότι τίποτα στο Δανιήλ δεν ανακοινώνει κάτι τέτοιο. Ούτε το Λευιτικό 23 ανακοινώνει κάτι τέτοιο. Αλλά έχει μία, ενσωματωμένη στο έτος, στο ίδιο σημείο.

Δεν θα βασιζόμουν σε ένα χρονοδιάγραμμα. Ως επιβεβαίωση ενός κενού που υποστηρίζεται σε άλλους λόγους, αξίζει κάτι.

(Επίπεδο 3. Η αντιστοιχία είναι πραγματική· αυτό που σημαίνει είναι ερμηνεία. Κάποιος μπορεί να υποστηρίξει ότι το τετράμηνο κενό είναι γεωργικό — το διάστημα μεταξύ της συγκομιδής των σιτηρών και της συγκομιδής των φρούτων — και να έχει απόλυτο δίκιο ως προς αυτό, και αυτό δεν θα έκανε την παρατήρηση λιγότερο ενδιαφέρουσα.)

Το επόμενο κατά σειρά

Αν η ακολουθία τηρείται με τάξη, το επόμενο ραντεβού είναι το πέμπτο και υπάρχει μόνο ένας υποψήφιος.

Γιομ Τερουά. 1 Tishri. Η γιορτή των τρομπέτων.

Αυτό που έχει οριστεί για εκείνη την ημέρα αξίζει να το διαβάσουμε σε σχέση με αυτό που περιμένουν οι Χριστιανοί κατά την επιστροφή του Χριστού. Είναι η μόνη γιορτή που πέφτει σε νέα σελήνη — την ημέρα της οποίας η έναρξη δεν μπορούσε να ανακοινωθεί εκ των προτέρων επειδή εξαρτιόταν από την όψη της ημισελήνου, έτσι ώστε οι φρουροί να περιμένουν και κανείς δεν γνώριζε την ώρα. Είναι μια ημέρα σαλπίσματος, συναγερμού και κλήτευσης. Και στην εβραϊκή παράδοση φέρει τη μνήμη της στέψης: την ημέρα που ένας βασιλιάς ανακηρύσσεται. Μια σάλπιγγα. Μια ημέρα που κανείς δεν μπορούσε να

προκαθορίσει εκ των προτέρων. Ένας βασιλιάς διακηρύχθηκε. Και η ανάσταση με την τελευταία σάλπιγγα.

Έπειτα, δέκα ημέρες, οι Ημέρες του Δέους — τις οποίες το Κεφάλαιο 12 βρήκε στην αριθμητική ως τη διαφορά μεταξύ του 1260 και του 1250, και τις οποίες ο Ησαΐας περιγράφει ως ένα κλείσιμο πίσω από κλειστές πόρτες ενώ η αγανάκτηση συνεχίζει τον κύκλο της.

Έπειτα, Γιομ Κιπούρ — εξιλέωση, η ποινή ολοκληρώθηκε, τα βιβλία τακτοποιήθηκαν. Οι δύο μακροσκελείς αναφορές του Κεφαλαίου 12 τελειώνουν εκεί.

Έπειτα, το Σουκότ — η σύναξη, ο Θεός που σκηνώνει με τον λαό Του, όπου τελειώνει η Αποκάλυψη: *«η σκηνή του Θεού είναι ανάμεσα στους ανθρώπους, και θα κατοικήσει ανάμεσά τους»*. Ακόμα δεν έχω αποφασίσει τι ακριβώς συμβαίνει αυτή τη στιγμή. Σκηνώνει ο Ιησούς στη γη μαζί μας, έχοντας επιστρέψει για να πολεμήσει τους εχθρούς Του; Σκηνώνει μαζί μας στη Νέα Ιερουσαλήμ ή στον «Ουρανό» για ένα διάστημα; Το τέλος του αποσπάσματος της Αποκάλυψης αναφέρεται στην άφιξη της Νέας Ιερουσαλήμ και στον ερχομό του Πατέρα στη γη για να βασιλεύσει για πάντα.

Σάλπιγγα, έπειτα οργή που υπομένει πίσω από κλειστές πόρτες, έπειτα εξιλέωση, έπειτα κατοίκηση. Αυτή είναι η σειρά που ορίζει το Λευιτικό 23, και είναι η σειρά που μετράει η ημέρα του Κεφαλαίου 12 όταν προσγειώνεται χωρίς να του ζητηθεί.

Τι δείχνει και τι δεν δείχνει αυτό

Δεν παράγει έτος. Τίποτα σε αυτό το κεφάλαιο δεν χρονολογεί τίποτα. Το Γιομ Τερουά έρχεται κάθε φθινόπωρο και διαρκεί εδώ και τρεις χιλιάδες χρόνια.

Αυτό που κάνει είναι να σας λέει πώς θα πρέπει να μοιάζει το έτος που προκύπτει από τα Κεφάλαια 6 έως 10 όταν φτάσει. Η αριθμητική λέει 2030. Η ακολουθία των εορτών λέει ότι αν η αριθμητική είναι σωστή, η επιστροφή πέφτει στο Γιομ Τερουά και όχι σε κάποια αυθαίρετη ημερομηνία — και οι φθινοπωρινές γιορτές του 2030 είναι 27-28 Σεπτεμβρίου και 7 Οκτωβρίου.

Δύο ανεξάρτητα πράγματα πρέπει να συμφωνούν για να λειτουργήσει αυτό: ένα έτος από τα ρολόγια και μια ημέρα από την ακολουθία. Και ισχύει.

Τι μας προσφέρει το Κεφάλαιο 13

- Τα *mo'edim* είναι ραντεβού, όχι γιορτές — καθορισμένες συναντήσεις

που έχουν οριστεί εκ των προτέρων. (Βαθμίδα 2 — η Εβραϊκή.)

- Ο Ιησούς τήρησε τα τέσσερα ραντεβού της άνοιξης **την ημέρα** , με τη σειρά, και η Καινή Διαθήκη τα κατονομάζει ως τέτοια. (Επίπεδο 2.)
- Οι τρεις φθινοπωρινές συναντήσεις δεν έχουν κανένα συμβάν απάντησης και δεν έχουν συμβεί εδώ και δύο χιλιάδες χρόνια. (Επίπεδο 2 — παρατήρηση.)
- Το εορταστικό έτος της Τορά περιέχει ένα κενό τεσσάρων μηνών ακριβώς στο σημείο όπου τελειώνουν οι τηρούμενες γιορτές και αρχίζουν οι μη τηρούμενες. (Επίπεδο 3 — επιβεβαίωση του κενού που υποστηρίζεται στο Κεφάλαιο 8, όχι απόδειξη αυτού.)
- Αν η ακολουθία συνεχιστεί με τη σειρά, το επόμενο ραντεβού είναι **το Γιομ Τερουά** : νέα σελήνη, σάλπιγγα, στέψη και μια ημέρα της οποίας η έναρξη δεν μπορούσε να ανακοινωθεί εκ των προτέρων. (Επίπεδο 3.)
- Η σειρά που ορίζει το Λευιτικό 23 — σάλπιγγα, μετά δέκα ημέρες, μετά εξιλέωση, μετά κατοικητήριο — είναι η σειρά με την οποία καταλήγουν

οι μετρήσεις στο Κεφάλαιο 12. (Βαθμίδα 1 στις μετρήσεις· Βαθμίδα 3 στη σημασία.)

Κεφάλαιο 14 — Όπου τα δύο ημερολόγια συμφωνούν

Το Κεφάλαιο 2 σας είπε ότι ο πιο αδύναμος κρίκος σε αυτό το βιβλίο είναι το ημερολόγιο και ότι η ημερομηνία 27-28 Μαρτίου 2027 υπάρχει μόνο με βάση την παρατήρηση. Αυτό μου κόστισε κάτι να το πω.

Αυτό το κεφάλαιο είναι το άλλο μισό αυτού του βιβλίου και είναι τα καλύτερα νέα του βιβλίου.

Η αντίρρηση που απαντά σε αυτό το κεφάλαιο

Ένας σκεπτικιστής που έχει διαβάσει προσεκτικά το Κεφάλαιο 2 έχει στη διάθεσή του μια συγκλονιστική ατάκα, η οποία έχει ως εξής:

«Έφτιαξες το δικό σου ημερολόγιο και μετά ανακάλυψες ότι οι ημερομηνίες σου συμπίπτουν με τις δικές σου γιορτές. Φυσικά και συμπίπτουν. Οποιοδήποτε ημερολόγιο μπορεί να φτιαχτεί για να παράγει γιορτές όπου τις χρειάζεσαι. Δείξε μου μια ημερομηνία που να επιβιώνει από ένα ημερολόγιο που δεν επέλεξες.»

Αυτή είναι μια δίκαιη πρόκληση, είναι η σωστή πρόκληση και αξίζει μια ευθεία απάντηση αντί για υπεράσπιση του ημερολογίου μου.

Εδώ είναι η απάντηση.

Η σύγκριση

Έτρεξα κάθε γιορτή, κάθε έτος από το 2025 έως το 2030, και στα δύο ημερολόγια: την παρατηρησιακή μέτρηση που ακολουθεί αυτό το βιβλίο, και το σταθερό ραβινικό ημερολόγιο που χρησιμοποιείται από τον εβραϊκό κόσμο περίπου από τον τέταρτο αιώνα. Δύο συστήματα βασισμένα σε ασύμβατους κανόνες - το ένα ορίζει τον πρώτο μήνα από τη σεληνιακή σύνοδο που βρίσκεται πλησιέστερα στην εαρινή ισημερία, το άλλο ακολουθεί έναν δεκαεννέαετή κύκλο με τέσσερις συνημμένους κανόνες αναβολής.

Ετος	Χάσμα μεταξύ των δύο ημερολογίων
2025	0 έως 1 ημέρα
2026	1 ημέρα
2027	30 έως 31 ημέρες
2028	1 έως 2 ημέρες
2029	1 έως 2 ημέρες
2030	1 μέρα την άνοιξη · μηδέν σε κάθε φθινοπωρινή γιορτή

Δύο πράγματα σε αυτόν τον πίνακα έχουν σημασία και έλκονται προς αντίθετες κατευθύνσεις.

Πρώτα, τα «κακά νέα», ξανά

Το 2027 είναι το μοναδικό έτος εξαίρεσης στο εύρος. Σε αυτό το ένα έτος το σταθερό ημερολόγιο εισάγει τον δέκατο τρίτο μήνα του, τον Adar II, και ο κανόνας της ισημερίας όχι. Το παρατηρησιακό Πάσχα του 2027 πέφτει στις 22 Μαρτίου. Το ραβινικό Πάσχα του 2027 πέφτει στις 21 Απριλίου. Με διαφορά ενός πλήρους σεληνιακού μήνα.

Και το 2027 είναι η χρονιά από την οποία εξαρτάται η κοντινή ημερομηνία. Το είπα αυτό στο Κεφάλαιο 2 και το λέω ξανά εδώ, στο κεφάλαιο που υποτίθεται ότι είναι καλά νέα, επειδή ένας αναγνώστης που θυμάται μόνο το καλό μισό θα έχει κακομεταχειριστεί.

Αν το σταθερό ημερολόγιο είναι το σωστό, η 27-28 Μαρτίου 2027 δεν είναι ημέρα γιορτής και το επιχείρημα των Πρώτων Καρπών υπέρ αυτού εξαφανίζεται.

Τώρα τα καλά νέα

Κοιτάξτε ξανά την τελευταία σειρά.

Το 2030, τα δύο ημερολόγια συμφωνούν ακριβώς. Όχι κατά προσέγγιση. Μέχρι σήμερα, σε κάθε φθινοπωρινή γιορτή:

Γιορτή	Παρατηρητικός	Σταθερό ραβινικό
Γιομ Τερουά — 1 Τισρί	28 Σεπτεμβρίου 2030	28 Σεπτεμβρίου 2030
Γιομ Κιπούρ — 10 Τισρί	7 Οκτωβρίου 2030	7 Οκτωβρίου 2030
Έναρξη του Σουκότ — 15 Τισρί	12 Οκτωβρίου 2030	12 Οκτωβρίου 2030
25 Κισλέβ — η 1.335η ημέρα	21 Δεκεμβρίου 2030	21 Δεκεμβρίου 2030

Τέσσερις ημερομηνίες. Δύο συστήματα που διαφωνούν κατά ένα μήνα το 2027. Μηδενική διαφορά το 2030.

Τι αγοράζει στην πραγματικότητα αυτό

Πείτε το όσο πιο σωστά μπορώ, επειδή είναι εύκολο να ισχυριστεί κανείς υπερβολικά εδώ και έχω δει ανθρώπους να το κάνουν.

Ο προορισμός δεν εξαρτάται από το ημερολόγιό μου. Το πιστόλι εκκίνησης εξαρτάται.

Ένας αναγνώστης που απορρίπτει τα πάντα στο Κεφάλαιο 2 — που πιστεύει ότι η παρατήρηση είναι μια εκκεντρικότητα και ότι το σταθερό ραβινικό ημερολόγιο είναι το μόνο νόμιμο εβραϊκό ημερολόγιο που υπάρχει — **εξακολουθεί να φτάνει στο Γιομ Τερουά στις 28 Σεπτεμβρίου 2030 και στο Γιομ Κιπούρ στις 7 Οκτωβρίου 2030.** Αυτές οι ημερομηνίες δεν είναι τεχνούργημα ενός αυτοσχέδιου ημερολογίου. Είναι το σημείο όπου καταλήγουν και τα δύο ημερολόγια. Μπορείτε να πετάξετε ολόκληρο το δεύτερο κεφάλαιό μου και το τέλος παραμένει αμετάβλητο.

Επομένως, όλα όσα αναφέρονται στο Κεφάλαιο 12 και λήγουν το φθινόπωρο του 2030 επιβιώνουν άθικτα από την ημερολογιακή αντίρρηση: η 1260 και η 1290 κλείνουν με το Γιομ Κιπούρ, η 1250 φτάνει στο Γιομ Τερουά, οι δέκα Ημέρες Δέους μεταξύ τους και η 1.335η ημέρα προσγειώνεται στη Χανουκά.

Αυτό που δεν έχει διασωθεί είναι η άγκυρα του 2027 από την οποία ξεκινούν αυτές οι μετρήσεις. **Οι μετρήσεις είναι ανεξάρτητες από το ημερολόγιο στο τέλος και εξαρτώμενες από το ημερολόγιο στην αρχή**, και αυτή είναι μια άβολη αλλά ακριβής περιγραφή της θέσης αυτού του βιβλίου.

Και τώρα η πειθαρχία

Αυτό ακριβώς είναι το σημείο όπου ένα βιβλίο σαν κι αυτό φτάνει στη λέξη *θαυματοουργό*, και εγώ δεν πρόκειται να το κάνω.

Η σύγκλιση δεν είναι θαύμα. Είναι αυτό που κάνουν δύο σεληνοηλιακά συστήματα όταν τυχαίνει να πέφτουν σε φάση, και μπορείτε να τα παρακολουθήσετε να το κάνουν το 2025, 2026, 2028 και 2029 στον ίδιο πίνακα. Και τα δύο προσεγγίζουν την ίδια σελήνη. Τα περισσότερα χρόνια συμφωνούν πολύ. περιστασιακά μια παρεμβολή συμβαίνει διαφορετικά και αποκλίνουν κατά ένα μήνα. Το ότι το 2030 είναι ένα από τα κοντινά χρόνια δεν είναι σημάδι. Είναι αριθμητική.

Η αξία του είναι **αμυντική, όχι αποδεικτική**. Δεν αποδεικνύει την ημερομηνία. Αφαιρεί μια αντίρρηση σε αυτήν — και η αντίρρηση που αφαιρεί είναι η ισχυρότερη που έχει ένας σκεπτικιστής κατά των φθινοπωρινών ημερομηνιών.

Αυτό είναι όλο. Αξίζει ένα κεφάλαιο επειδή η ένσταση άξιζε απάντησης, όχι επειδή η συμφωνία αποδεικνύει κάτι.

Αν σας έλεγα ότι οι πιθανότητες να συμφωνήσουν δύο ημερολόγια είναι αστρονομικές, θα έκανα αυτό που γράφτηκε εναντίον αυτού του βιβλίου. Συχνά συμφωνούν. Συμφωνούν το 2030. Αυτό είναι αρκετό, και δεν είναι τίποτα παραπάνω από αρκετό.

Τι μας προσφέρει το Κεφάλαιο 14

- Κατά την περίοδο 2025–2030, τα δύο ημερολόγια συνήθως συμφωνούν εντός μίας ή δύο ημερών. Δεν πρόκειται για αντίπαλα συστήματα που παράγουν διαφορετικά έτη. *(Επίπεδο 1 — υπολογίζεται και αναπαράγεται στην ιστοσελίδα.)*
- **Το 2027 είναι η μόνη εξαίρεση**, με απόκλιση από έναν πλήρη σεληνιακό μήνα — και είναι το έτος στο οποίο βασίζεται η πλησιέστερη ημερομηνία. *(Επίπεδο 1 στον υπολογισμό· η ευπάθεια είναι πραγματική και αναφέρεται δύο φορές.)*
- **Το 2030 είναι ένα έτος ακριβούς συμφωνίας** για το Γιομ Τερουά, το Γιομ Κιπούρ, το Σουκότ και την 25η Κισλέβ. *(Επίπεδο 1.)*
- Επομένως, οι ημερομηνίες του φθινοπώρου του 2030 **δεν εξαρτώνται από το ημερολόγιο αυτού του βιβλίου** και επιβιώνουν πλήρως από την αντίρρηση του ημερολογίου. Το άρθρο-άρθρο του 2027 δεν ισχύει. *(Επίπεδο 2.)*
- Η συμφωνία **δεν είναι θαυματουργή** — είναι αυτό που κάνουν τα σεληνοηλιακά συστήματα σε φάση. Η αξία της έγκειται στο ότι αφαιρεί μια αντίρρηση, όχι στο ότι αποδεικνύει μια ημερομηνία. *(Δηλώνεται έτσι ώστε κανείς να μην μπορεί να κατηγορήσει το βιβλίο ότι ισχυρίζεται περισσότερα.)*

ΜΕΡΟΣ VI — ΑΝΤΙΠΑΡΑΘΕΣΗ

Κεφάλαιο 15 — Οι πιο έντονες αντιρρήσεις

Προσπάθησα να απαντήσω στις αντιρρήσεις εκεί που προέκυψαν αντί να τις φυλάξω όλες για το τέλος, επειδή ένα επιχείρημα που αναβάλλει τις δυσκολίες του εκπαιδεύει τον αναγνώστη να μην το εμπιστεύεται. Αλλά ορισμένες αντιρρήσεις δεν αφορούν ένα συγκεκριμένο κεφάλαιο. Αφορούν ολόκληρη την επιχείρηση.

Ορίστε, με την πιο κατηγορηματική μου μορφή. Προσπάθησα να διατυπώσω την καθεμία όπως θα την έλεγε ο καλύτερος υποστηρικτής της, όχι όπως θα το έκανε κάποιος που σχολιάζει με λόγια. Σε δύο από αυτές, η απάντησή μου είναι ότι ο αντιρρητής έχει δίκιο.

1. «Κανείς δεν γνωρίζει την ημέρα ή την ώρα».

Κάνεις το μόνο πράγμα που απαγόρευσε ρητά ο Ιησούς. Είπε ότι κανείς δεν ξέρει — ούτε οι άγγελοι, ούτε καν ο Υιός. Ποιος είσαι εσύ; Κάθε γενιά παράγει ανθρώπους σαν εσένα, και το γεγονός ότι έχεις ένα υπολογιστικό φύλλο δεν σε κάνει διαφορετικό από τους ανθρώπους με τα γραφήματα το 1844 και το 1988. Η οδηγία ήταν να παρακολουθείς, όχι να υπολογίζεις.

Αυτή είναι η ένσταση που σχεδόν όλοι προβάλλουν πρώτα, και η παραπάνω εκδοχή είναι ισχυρότερη από αυτή που συνήθως ακούω, οπότε ας την πάρω στα σοβαρά.

Τρία πράγματα ισχύουν ταυτόχρονα.

Το πρώτο είναι ότι το Κατά Ματθαίον 24:36 αναφέρεται στην ημέρα και την ώρα, και δεν ισχυρίζομαι κανένα από αυτά. Αυτό το βιβλίο κατονομάζει μια ημερομηνία που προκύπτει από συμπεράσματα από κείμενα και ιστορία, δημόσια, με την επεξεργασία να φαίνεται και κάθε αριθμός να ελέγχεται. Αυτή είναι μια διαφορετική πράξη από τον ισχυρισμό ότι μου το είπαν. Δεν ισχυρίστηκα ποτέ ότι μου το είπαν.

Το δεύτερο είναι ότι το εδάφιο ήταν αληθινό όταν ειπώθηκε. *Κανείς δεν ξέρει* ότι πρόκειται για δήλωση σχετικά με μια κατάσταση πραγμάτων, όχι για διάταγμα ότι

η κατάσταση πραγμάτων είναι μόνιμη. Στον Δανιήλ ειπώθηκε ότι τα λόγια ήταν «κρυμμένα και σφραγισμένα μέχρι το τέλος του χρόνου» — μια γλώσσα που αναμένει ένα μεταγενέστερο αποσφράγισμα, όχι ένα μόνιμο.

Το τρίτο είναι αυτό που δυσκολεύομαι να αμφισβητήσω, και είναι από την πλευρά του αντιρρητή. **Οι άνθρωποι έχουν χρησιμοποιήσει ακριβώς αυτό το σκεπτικό για να δικαιολογήσουν ακριβώς αυτή τη δραστηριότητα εδώ και διακόσια χρόνια, και όλοι έχουν κάνει λάθος.** Αυτό δεν είναι τίποτα. Είναι ένα ισχυρό προηγούμενο εναντίον μου και το έχω ο ίδιος.

Αυτό που θα έλεγα είναι ότι η εντολή να είμαστε σε εγρήγορση δεν είναι συμβατή με την εντολή να μην κάνουμε συμπεράσματα. Ο Ιησούς επέπληξε τους Φαρισαίους επειδή διάβαζαν τον ουρανό και όχι την εποχή. Είπε σε μια εκκλησία ότι αν δεν ξυπνούσε, θα έπεφτε πάνω της σαν κλέφτης — πράγμα που σημαίνει ότι υπήρχε η εναλλακτική λύση. Το να είσαι σε εγρήγορση έχει νόημα, αλλιώς η λέξη δεν σημαίνει τίποτα.

Η αντίρρηση δεν διαλύεται. Απαντά — από έναν άνθρωπο που γνωρίζει ότι όλοι πριν από αυτόν σκέφτονταν το ίδιο.

2. «Βρήκες πρώτα τη χρονιά και δούλεψες ανάποδα.»

Με μια Βίβλο, μια αριθμομηχανή και επαρκές κίνητρο, ο καθένας μπορεί να φτάσει σε οποιοδήποτε έτος. Έχετε 390, 40, επτά, 2000, 80, 1260, 1290, 1335, τρία ημερολόγια και τέσσερα υποψήφια διατάγματα για να πειραματιστείτε. Φυσικά, κάτι συμβαίνει το 2030. Θα είχατε βρει κάτι και για το 2028.

Αυτή είναι η ένσταση που σέβομαι περισσότερο, επειδή αυτή θα έθετα και εγώ, και το Κεφάλαιο 3 γράφτηκε για να την απαντήσει πριν καταλήξουμε στα συμπεράσματα.

Τρεις δοκιμές, και θα εφάρμοζα και τις τρεις στο σύστημα οποιουδήποτε άλλου.

Επιλέχθηκαν οι παράμετροι ανεξάρτητα από τον στόχο; Τα 390 και 40 βρίσκονται στον Ιεζεκιήλ 4. Τα επτά βρίσκονται στο Λευιτικό 26. Τα ογδόντα βρίσκονται στον Ψαλμό 90. Τα 1260, 1290 και 1335 βρίσκονται στην Αποκάλυψη και τον Δανιήλ. Κανένας από αυτούς τους αριθμούς δεν επιλέχθηκε από εμένα. Αυτό που επιλέγω είναι η αρχή κάθε ρολογιού — γι' αυτό και τα κεφάλαια 6 και 7 αφιερώνουν το μεγαλύτερο μέρος της έκτασής τους στην υπεράσπιση των ημερομηνιών έναρξης αντί να κάνουν αριθμητικές πράξεις.

Πόσες ελεύθερες παράμετροι και πόσο χονδρικές; Δύο ανά ρολόι: η άγκυρα και πόσες φορές εφαρμόζεται ο πολλαπλασιαστής. Η δεύτερη είναι μια γνήσια επιλογή και το Κεφάλαιο 3 το αναφέρει. Αλλά ο πολλαπλασιαστής είναι επτά, επομένως κάθε επιπλέον εφαρμογή κλιμακώνει τα πάντα κατά επτά. Για το Ισραήλ: κανένας πολλαπλασιασμός δεν δίνει 311 π.Χ., ένας δίνει 2030, δύο δίνουν το έτος 18410. Για τον Ιούδα: ένας δίνει 350, δύο δίνουν 2030, τρεις δίνουν 13790. **Ακριβώς μία ρύθμιση ανά ρολόι καταλήγει οπουδήποτε στην καταγεγραμμένη ιστορία.** Αυτό δεν είναι καντράν. Είναι ένας διακόπτης με μία πιθανή θέση.

Παράγει το σύστημα αποτελέσματα για τα οποία δεν δημιουργήθηκε; Αυτή είναι η ισχυρότερη δοκιμασία και η απάντηση είναι όχι. Ένα προσαρμοσμένο σύστημα παράγει ακριβώς αυτό για το οποίο ήταν προσαρμοσμένο. Αυτό παρήγαγε ένα τριανταήμερο παράθυρο αποστασίας από τη διαφορά μεταξύ του 1290 του Δανιήλ και του 1260 του Ιωάννη — δύο αριθμοί γραμμένοι με διαφορά έξι αιώνων — που αντιστοιχούσε σε ένα κενό μεταξύ δύο ημερομηνιών εορτών που ορίζονται από σεληνιακή σύνοδο. Και παρήγαγε ένα δεκαήμερο διάστημα που αποδεικνύεται ότι είναι το μόνο δεκαήμερο ζεύγος καθορισμένων χρόνων στο εβραϊκό ημερολόγιο.

Κανένα από τα δύο δεν είχε ως στόχο.

Εκεί που ο αντιρρητής σημειώνει ένα πραγματικό χτύπημα : το ρολόι γενιάς. Έξι πιθανές ρυθμίσεις, η μία δίνει το 2030, και είναι αυτή που χρησιμοποιώ. Το Κεφάλαιο 9 εκτυπώνει το πλέγμα και κατατάσσει αυτό το ρολόι τελευταίο. Σε αυτό, καταλήγει η ένσταση.

3. «Το Ιεζεκιήλ 4 δεν είναι ρολόι.»

Ο Ιεζεκιήλ έκανε ένα σημάδι σε μια πολιορκημένη γενιά σχετικά με μια επερχόμενη εξορία. Τίποτα στο απόσπασμα δεν υποδηλώνει μια αντίστροφη μέτρηση που να διαρκεί δυόμισι χιλιάδες χρόνια μετά τον θάνατό του. Έχετε πάρει ένα κομμάτι θεσπισμένης προφητείας για τον έκτο αιώνα π.Χ. και το έχετε μετατρέψει σε χρονόμετρο.

Σωστό μέχρι το σημείο που πάει, και αυτός είναι ο μεντεσές, οπότε δεν θα τον μαλακώσω.

Το απόσπασμα αποτελεί ένδειξη εξορίας. Αυτό που κάνει επίσης το απόσπασμα είναι **να ποσοτικοποιεί** — 390 και 40, με ένα σαφές ποσοστό μετατροπής, *μια*

ημέρα για κάθε έτος . Ο Θεός δεν είπε στον Ιεζεκιήλ να μείνει εκεί για πολύ καιρό. Έδωσε αριθμούς και ονόμασε τη μονάδα. Αριθμοί που εκδίδονται με ακρίβεια, με μια δηλωμένη μετατροπή, εκδίδονται για να μετρηθούν. Ο Δανιήλ μέτρησε τους εβδομήντα του Ιερεμία με τον ίδιο τρόπο και προσευχήθηκε όταν εξαντλήθηκαν.

Το πραγματικά αδύναμο σημείο δεν είναι η μέτρηση. Είναι η αγκύρωση. Το γεγονός ότι οι 390 προχωρούν μπροστά από την πολιορκία του 701 π.Χ. και οι 40 προχωρούν μέχρι την πολιορκία του 70 μ.Χ., προκύπτει από την ανάγνωση της αριστερής και της δεξιάς πλευράς του Ιεζεκιήλ ως κατεύθυνση σε μια χρονογραμμή από δεξιά προς τα αριστερά. Το Κεφάλαιο 4 δηλώνει ξεκάθαρα ότι ένας αναγνώστης που αντιλαμβάνεται την αριστερά και τη δεξιά απλώς ως *βορρά* και *νότο* δεν χάνει τίποτα από την ταυτότητα των δύο οίκων και δεν κερδίζει ρολόι - και ότι σε αυτή την ανάγνωση, αυτό το βιβλίο δεν έχει ημερομηνίες έναρξης.

Υποστηρίζω την ερμηνεία λόγω των αποτελεσμάτων που προκύπτουν, και το Κεφάλαιο 4 παραδέχεται ότι αυτό δικαιολογείται από το αποτέλεσμα και όχι από αυταπόδεικτο στοιχείο. **Είναι η μεγαλύτερη μεμονωμένη εξάρτηση στο βιβλίο και είναι μια ερμηνεία.**

4. «Το Λευιτικό 26 σημαίνει αusterότητα, όχι διάρκεια.»

Το επταπλάσιο είναι ιδιωτισμός. Το Γένεση 4:15 δεν είναι αριθμητική. Έχετε μετατρέψει έναν εβραϊκό ενισχυτή σε σύμβολο πολλαπλασιασμού επειδή ο πολλαπλασιασμός σας φέρνει εκεί που θέλετε να πάτε, και η πλειοψηφία των σχολιαστών το διαβάζει όπως εγώ.

Η πλειοψηφία το ερμηνεύει έτσι, και το Κεφάλαιο 5 το λέει με αυτά τα λόγια αντί να περιμένει να συλληφθεί.

Αυτό που υποστηρίζει το Κεφάλαιο 5 είναι πιο περιορισμένο από την πλειοψηφία είναι λάθος . Είναι ότι **η σοβαρότητα δεν είναι μια μετρήσιμη ποσότητα** — δεν υπάρχει μονάδα στην οποία ένας λιμός είναι επτά φορές ένας άλλος — ενώ η διάρκεια έχει μία. Μια τιμωρία επιβάλλεται με την πάροδο του χρόνου, επομένως έχει δύο διαστάσεις, πόσο σκληρή και πόσο μεγάλη, και το *επτά φορές η τιμωρία* είναι ένας ισχυρισμός για ένα σύνολο και των δύο. Μόνο μία από αυτές τις δύο διαστάσεις μπορεί να έχει έναν ελεγχόμενο παράγοντα επτά.

Αυτό παράγει μια διακλάδωση χωρίς άνετη έξοδο. Είτε το *επτά φορές* είναι ποσοτικό, οπότε αφορά ένα σύνολο με χρονική διάσταση — είτε είναι καθαρός

ιδιωματισμός για την πληρότητα, οπότε δεν πολλαπλασιάζει τίποτα απολύτως και οι τέσσερις κλιμακώσεις αποτελούν έμφαση και όχι σκάλα.

Και δεν χρειάζομαι την αυστηρότητα για να είναι ψευδής. Χρειάζομαι να υπάρχει διάρκεια. Ο αναγνώστης που είναι σίγουρος ότι το Λευιτικό 26 αφορά την αυστηρότητα μπορεί να έχει απόλυτο δίκιο και αυτό το βιβλίο εξακολουθεί να λειτουργεί. Θα περιέγραφε την διάσταση στην οποία δεν υπολογίζω εγώ.

(Το Κεφάλαιο 5 παρουσιάζει επίσης, εκτενώς, ένα επιχείρημα κατά της αυστηρότητας, το οποίο αρνούμαι να δημοσιεύσω επειδή δεν λειτουργεί. Αν θέλετε να μάθετε τι κάνει αυτό το βιβλίο με ένα επιχείρημα που το κολακεύει, εκεί μπορείτε να κοιτάξετε.)

5. «Το ημερολόγιό σας είναι εφευρεμένο.»

Απορρίπτετε το ημερολόγιο που ο εβραϊκός κόσμος τηρούσε εδώ και δεκαέξι αιώνες υπέρ ενός που υπολογίζεται από αστρονομικούς πίνακες και στη συνέχεια ανακοινώνετε ότι οι ημερομηνίες σας συμπίπτουν με τις ημέρες εορτών. Συμπίπτουν με τις ημέρες εορτών σας. Δείξε μου μια ημερομηνία που επιβιώνει από ένα ημερολόγιο που δεν επέλεξε.

Δίκαιο, και είναι η σωστή πρόκληση. Το Κεφάλαιο 14 υπάρχει για να την απαντήσει.

Οι ημερομηνίες του φθινοπώρου του 2030 ισχύουν πλήρως. Και τα δύο ημερολόγια — το παρατηρησιακό που ακολουθεί αυτό το βιβλίο και το σταθερό ραβινικό — τοποθετούν το Γιομ Τερουά στις 28 Σεπτεμβρίου 2030, το Γιομ Κιπούρ στις 7 Οκτωβρίου 2030, το Σουκότ στις 12 Οκτωβρίου και την 25η Κισλέβ στις 21 Δεκεμβρίου. Ένας αναγνώστης που απορρίπτει εντελώς το Κεφάλαιο 2 καταλήγει σε κάθε μία από αυτές. Το τέλος είναι ανεξάρτητο από το ημερολόγιο.

Η άγκυρα του 2027 δεν επιβιώνει. Το 2027, και μόνο το 2027 στα έξι χρόνια που έλεγξα, τα δύο ημερολόγια αποκλίνουν κατά έναν πλήρη σεληνιακό μήνα, επειδή το σταθερό ημερολόγιο εισάγει τον Adar II και ο κανόνας της ισημερίας όχι. Σύμφωνα με τους ραβινικούς υπολογισμούς, η 27-28 Μαρτίου 2027 δεν είναι καθόλου εορτή.

Έτσι, η θέση είναι χωρισμένη. **Ο προορισμός είναι ανεξάρτητος από το ημερολόγιο· το όπλο εκκίνησης όχι.** Αυτό αναφέρεται στο Κεφάλαιο 2, ξανά στο Κεφάλαιο 14 και ξανά εδώ, επειδή είναι το πιο πιθανό να είναι αληθινό και ανεπιθύμητο.

6. «Κάθε άτομο που καθόριζε την ημερομηνία έκανε λάθος.»

Μίλερ. Ράσελ. Γουίσεναντ. Κάμπινγκ. Ο καθένας τους είχε γραφές, αριθμητική και ειλικρίνεια. Ο καθένας είχε οπαδούς που πούλησαν τα σπίτια τους. Το βασικό επιτόκιο σε αυτή τη δραστηριότητα είναι μηδέν, και δεν μου δώσατε κανένα λόγο να πιστεύω ότι είστε η εξαίρεση.

Η βασική τιμή είναι πραγματική και δεν πρόκειται να είμαι χαριτωμένος γι' αυτήν.

Η συνήθης απάντηση — *εννέα κορίτσια είπαν όχι, άρα το δέκατο μπορεί να πει ναι* — είναι μια απάντηση σε μια κακή εκδοχή του επιχειρήματος. Η καλή εκδοχή δεν είναι ένας λογικός ισχυρισμός, είναι ένας στατιστικός ισχυρισμός, και τα στατιστικά επιχειρήματα δεν αντικρούονται επισημαίνοντας ότι δεν είναι επαγωγικά. **Μια πολύ μακρά σειρά αποτυχιών είναι απόδειξη, και είναι απόδειξη εναντίον μου.**

Αυτό που μπορώ να προσφέρω δεν είναι λόγος να πιστεύω ότι είμαι ξεχωριστός. Είναι ένας διαφορετικός τρόπος αποτυχίας.

Κάθε όνομα σε αυτήν τη λίστα ζητήθηκε να γίνει πιστευτό. Αυτό το βιβλίο ζητά να ελεγχθεί. Κάθε αριθμός σε αυτό είναι αναπαραγώγιμος από δηλωμένες εισόδους μέσω δηλωμένων κανόνων. Η ιστοσελίδα επανυπολογίζει και αναφέρει αποτυχίες. Η σελίδα εξερεύνησης επιτρέπει σε έναν εχθρικό αναγνώστη να αλλάξει οποιαδήποτε υπόθεση και να παρακολουθήσει την εξέλιξη του συμπεράσματος. Έχω εκτυπώσει το πλέγμα που φέρνει σε δύσκολη θέση το ρολόι των γενεών, την κλιμάκωση που διέλυσε το δικό μου επιχείρημα, το σφάλμα αγκύρωσης που έβαλε το ρολόι του Ιούδα στο 1990 και έναν σαρανταδυοψήφιο αριθμό που αρνήθηκα να χρησιμοποιήσω.

Αν αυτό το βιβλίο κάνει λάθος, **ο μηχανισμός για να αποδειχθεί ότι κάνει λάθος βρίσκεται μέσα στο βιβλίο.**

Αυτό δεν είναι ισχυρισμός ότι έχεις δίκιο. Είναι το μόνο πράγμα που αξίζει να προσφερθεί αντ' αυτού.

7. «Τα τέσσερα ρολόγια σου δεν είναι ανεξάρτητα.»

Ο Ισραήλ και ο Ιούδας προέρχονται και οι δύο από τον Ιεζεκιήλ 4 και το Λευιτικό 26 και χρειάζονται τις ίδιες ερμηνευτικές κινήσεις. Ο Ιούδας και το ρολόι του Ιωβηλαίου ξεκινούν και τα δύο από το 30 μ.Χ. Η σύγκλισή σας είναι ένα πλαίσιο που συμφωνεί με

τον εαυτό του.

Έχεις δίκιο, και το είπα πριν το κάνεις εσύ. Το Κεφάλαιο 9 ελέγχει κάθε ρολόι για κοινές πηγές, κοινές άγκυρες και κοινές ερμηνευτικές κινήσεις, και καταλήγει ακριβώς σε αυτό. Έχω αποσύρει τη φράση « *τέσσερα ανεξάρτητα ρολόγια*» από το βιβλίο.

Αυτό που επιβιώνει είναι μικρότερο: ένα πλαίσιο, εφαρμοσμένο δύο φορές χωρίς σχεδόν καθόλου κοινές εισόδους — 390 έναντι 40, άγκυρες με διαφορά επτά αιώνων, ένας πολλαπλασιασμός έναντι δύο — που προσγειώνονται δύο φορές στο ίδιο έτος. Αυτός είναι ένας έλεγχος συνέπειας σε ένα πλαίσιο και όχι δύο μάρτυρες ενός γεγονότος. Το Κεφάλαιο 7 έδειξε πόσο εύκολα αυτό το πλαίσιο αποδίδει το 1990 ή το 2420 όταν μια άγκυρα κινείται, επομένως ο έλεγχος δεν είναι ασήμαντος.

Λιγότερο από ό,τι φαινόταν. Περισσότερο από το τίποτα.

8. «Χρησιμοποιείτε χρονολογία μειονοτήτων όταν σας βολεύει.»

Η πλειοψηφική εκτίμηση του δέκατου πέμπτου έτους του Τιβέριου δίνει το 28 ή 29 μ.Χ. και μια σταύρωση γύρω στο 33 μ.Χ. Χρησιμοποιείτε την μειοψηφική εκτίμηση της συναντιβασιλείας, η οποία δίνει το 26 και το 30 μ.Χ. — τα μόνα νούμερα που κάνουν το ρολόι σας να κλείνει. Και τα τέσσερα Πάσχα σας στο Ιωάννη απαιτούν την ανάγνωση του 5:1 ως Πάσχα, ενώ η ελληνική γλώσσα λέει μόνο «μια γιορτή».

Και τα δύο αληθινά, και τα δύο αποκαλύπτονται στο Κεφάλαιο 7 και ξανά στο Κεφάλαιο 8.

Αν η σταύρωση έγινε το 33 μ.Χ., τα σαράντα χρόνια του Ιούδα φτάνουν μέχρι το 73 μ.Χ. — όχι μια πολιορκία της Ιερουσαλήμ για το Πάσχα, αλλά η πτώση της Μασάδα — και **το ρολόι του Ιούδα δεν κλείνει**. Το ρολόι του Ιωβηλαίου κινείται μαζί του, καθώς μοιράζεται την άγκυρα.

Το ρολόι του Ισραήλ είναι ανέγγιχτο. Χρονολογείται στο 701 π.Χ. και δεν βασίζεται σε καμία χρονολογία της Καινής Διαθήκης.

Έτσι λοιπόν: από τα δύο ισχυρότερα ρολόγια, το ένα ακινητοποιείται σε μια αμφισβητούμενη ημερομηνία του πρώτου αιώνα και το άλλο όχι, και προσγειώνονται την ίδια χρονιά. Αυτό έχει κάποια αξία. Δεν αξίζει να προσποιούμαστε ότι το αμφισβητούμενο έχει διευθετηθεί.

Τι έχει απομείνει

Οκτώ αντιρρήσεις. Σε δύο από αυτές — την ανεξαρτησία των ρολογιών και το πλέγμα των έξι κυψελών του ρολογιού γενεών — ο αντιρρητής έχει απλώς δίκιο, και το βιβλίο άλλαξε για να το αναφέρει. Στα υπόλοιπα έδωσα την καλύτερη απάντηση που έχω και σημείωσα πού τελειώνει.

Αν έχετε διαβάσει μέχρι εδώ και δεν έχετε πειστεί, θα προτιμούσα αυτό από την εναλλακτική λύση. Το χειρότερο αποτέλεσμα για ένα βιβλίο σαν κι αυτό είναι ένας αναγνώστης που το πιστεύει επειδή ο συγγραφέας ακουγόταν σίγουρος.

Αυτό που θα σας ζητούσα αντ' αυτού είναι το εξής. Μην θεωρείτε το συμπέρασμα ως δική μου αρχή. Ακολουθήστε τη μέθοδο: δηλώστε τους κανόνες σας πριν μετρήσετε, σημειώστε τους πιο αδύναμους κρίκους σας στο δικό σας κείμενο και αφήστε έναν αριθμό που σας αρέσει να είναι λάθος. Αν το κάνετε αυτό με αυτά τα κεφάλαια και καταρρεύσει όλο το βιβλίο, το βιβλίο θα άξιζε να γραφτεί ούτως ή άλλως, και θα ήθελα να ακούσω τη γνώμη σας.

info@purelife2030.com

purelife2030.com/the-numbers.html

Παραρτήματα

Παράρτημα Α — Κύριο Χρονολόγιο

Κάθε χρονολογημένο γεγονός στο οποίο βασίζεται αυτό το βιβλίο, από το 701 π.Χ. έως τις 21 Δεκεμβρίου 2030. Οι εβραϊκές ημερομηνίες είναι ραβινικές και υπολογίστηκαν, όχι αντιγράφηκαν. Οι ετικέτες των βαθμίδων εξηγούνται στο Κεφάλαιο 3. Κάθε σειρά εδώ έχει ένα κεφάλαιο από πίσω της.

#	Εβραϊκή Ημερομηνία ή Συμβάν ημερο μηνία	Ρολόι	Γραφή	Κερκίδα
1	722 π.Χ.	Πτώση της Σαμάρειας· απέλαση του οίκου Ισραήλ από την Ασσυρία	Ισραήλ 2 17:5-6	Βασιλέων2 · ΙΣΤΟΡΙΚΟ
2	701 π.Χ.	Η πολιορκία της Ιερουσαλήμ από τον Σενναχειρείμ ΑΠΟΤΥΧΑΙΝΕΙ — Τα 390 χρόνια του Ισραήλ αρχίζουν	Ιεζ. 4:5 2 κιλά 19	3 · ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟ
3	458 π.Χ.	Διατάγματα του Αρταξέρξη Α΄ η αποκατάσταση της Ιερουσαλήμ (Έσδρας 7)	Δανιήλ 9 Έσδρας 7; Δαν 9:25	2 · ΙΣΤΟΡΙΚΟ
4	409 π.Χ.	Τέλος των πρώτων 7 εβδομάδες (49 έτη) — Η Ιερουσαλήμ ανοικοδομήθηκε	Δανιήλ 9 Δαν 9:25	1 · ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ
5	311 π.Χ.	Λήγουν τα 390 χρόνια του Ισραήλ. Καμία μετάνοια. Πρόταση πολλαπλασιασμένη επί επτά.	Ισραήλ Λευιτ. 26:18, 21, 24, 28	1 · ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ
6	26 μ.Χ. (Τεβέτ 1)	Ο Ιησούς βάπτισε — τέλος της 69ης	Δανιήλ 9 Λουκ. 3:1,21-23 Δαν 9:25	3 · ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟ

εβδομάδας· έναρξη
της 70ής εβδομάδας

7	5 Απριλίου μ.Χ. 30	ΣΤΑΥΡΩΣΗ — Πάσχα,	Ιούδας / Δανιήλ 9	Δαν 9:26-27 1 Κορινθίους 5:7	3 · ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟ	
#	Ημερομηνία	Εβραϊκή ημερομηνία	Συμβάν	Ρολόι	Γραφή	Κερκίδα
			στα μέσα της 70ής εβδομάδας. Αρχίζουν τα 40 χρόνια του Ιούδα.			
8	24 Μαΐου 30 μ.Χ.	Πεντηκοστή — το Πνεύμα εκχύθηκε· η εκκλησιαστική εποχή ξεκινά	Μεσσίας	Πράξεις 2	3 · ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟ	
9	Πάσχα, 70 μ.Χ. (~μέσα Απριλίου)	ΑΡΧΙΖΕΙ Η ΤΕΛΙΚΗ ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ ΤΗΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜΟΥ — Τα 40 χρόνια του Ιούδα λήγουν. Καμία μετάνοια.	Ιούδας	Λκ 21:20	2 · ΙΣΤΟΡΙΚΟ	
10	Λεωφ. 9-10, 70 μ.Χ. (~4 Αύγουστος)	Ο Ναός καίγεται	Ιούδας	Ματθ. 24:2	2 · ΙΣΤΟΡΙΚΟ	
11	350 μ.Χ.	Η πρώτη πολλαπλασιασμένη ποινή του Ιούδα (280 χρόνια) λήγει. Ακόμα καμία μετάνοια.	Ιούδας	Λευιτ. 26:24,28	1 · ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ	
12	14 Μαΐου 1948	Το Ισραήλ αναγεννήθηκε ως ένα έθνος	Παραγωγή	Ματθ. 24:32- 34	2 · ΙΣΤΟΡΙΚΟ	
13	23 Ιανουαρίου 1950	Η Κνεσέτ ανακηρύσσει την Ιερουσαλήμ πρωτεύουσα — 60 προς 2	Παραγωγή	Ψαλμός 90:10·3 Ματθ. 24:34	3 · ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟ	
14	7	Επίθεση της Χαμάς	Σημάδι	—	2 · ΙΣΤΟΡΙΚΟ	

Οκτωβρίου
2023

στο Ισραήλ — Shemini
Atzeret

15	27 Μαρτίου 2027 (Σάββατο)	Αδάρ 2 18, 5787	ΒΔΕΛΦΟΣ ΤΗΣ ΕΡΗΜΩΣΗΣ — το βδέλυγμα είναι στήνω	Δοκιμασία Δαν 12:11· 2 Πέμ 2	4 · ΠΡΟΦΗΤΙΚΟ
----	---------------------------------	-----------------------	---	---------------------------------	---------------

#	Ημερομηνία	Εβραϊκή ημερομηνία	Συμβάν	Ρολόι	Γραφή	Κερκίδα
16	28 Μαρτίου 2027 (Ήλιος)	Αδάρ 2 19, 5787	Ημέρα 1 του 1290 · ξεκινούν οι 30 ημέρες της Αποστασίας	Δοκιμασία	Δαν 12:11	4 · ΠΡΟΦΗΤΙΚΟ
17	26 Απριλίου 2027 (Δευτ.)	Νισάν 19, 5787	Ημέρα 30 — η Αποστασία τελειώνει	Δοκιμασία	2 Θεσ 2:3	1 · ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ
18	27 Απριλίου 2027 (Τρίτη)	Νισάν 20, 5787	ΠΕΣΟΥΝ ΟΙ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ ΟΛΟΤΕΡΕΣ ΒΡΟΧΕΣ — Ημέρα 1 του 1260 και του 1335	Δοκιμασία	Αποκ. 11:3· Δαν. 12:12	4 · ΠΡΟΦΗΤΙΚΟ
19	15 Απριλίου 2030 (Δευτ.)	Νισάν 12, 5790	Πάσχα (Πέσασχ), M2030 ημερολόγιο — 14η του 1ου μήνα	Λήξη	Λευιτ. 23:5	4 · ΠΡΟΦΗΤΙΚΟ
20	24 Απριλίου 2030 (Νυμφεύομαι)	Νισάν 21, 5790	ΟΙ ΠΟΙΝΕΣ Λήξη ΛΗΓΟΥΝ — 21 Νισάν, τελευταία ημέρα των Αζύμων. Αρχίζουν οι πέντε μήνες.	Λήξη	Αποκ. 9:5	4 · ΠΡΟΦΗΤΙΚΟ
21	27 Σεπτεμβρίου 2030 (Παρ)	Ελούλ 29, 5790	Γιομ Τερουά — Ημέρα 1250. Ανάσταση, Αρπαγή, Επιστροφή. Οι μέρες συντομεύονται.	Απόδοση	Λευιτ. 23:24·4 · ΠΡΟΦΗΤΙΚΟ Ματθ. 24:22· Ησ. 26:19-21	
22	7 Οκτωβρίου 2030 (Δευτ.)	Τισρέι 10, 5791	ΓΙΟΜ ΚΙΠΟΥΡ — Ημέρα 1260 και η Ημέρα 1290 τελειώνουν και οι δύο. Οι δέκα ημέρες του η οργή καταλήγει. Γιορτή των Σκηνών	Απόδοση	Λευιτ. 23:27 Δαν 12:11	4 · ΠΡΟΦΗΤΙΚΟ

23	11 Οκτωβρίου 2030 (Παρ)	Τισρέι 14, 5791	ξεκινά — το	Απόδοση	Λευιτ. 23:34 Ζαχ. 14:16	4 · ΠΡΟΦΗΤΙΚΟ
#	Ημερομηνία	ημερομηνία	Συμβάν	Ρολόι	Γραφή	Κερκίδα
Χιλιετής Βασίλειο						

24	21 Δεκέμβριος 2030 (Σάββατο)	Κισλέβ 25, 5791	Ημέρα 1335 — «Ευλογημένος είναι αυτός» ποιος περιμένει. Χανουκά: το Ναός επαναφιερωμένος	Απόδοση	Δαν 12:12	4 · ΠΡΟΦΗΤΙΚΟ
----	------------------------------	-----------------	--	---------	-----------	---------------

Παράρτημα Β — Κάθε υπολογισμός, αναπαραγωγίμος

Τα διαστήματα των ετών υπολογίζονται με αστρονομική αρίθμηση ετών (701 π.Χ. = −700), γεγονός που καθιστά αδύνατο να γίνει λάθος στο μηδέν που λείπει από την αρχή. Μετατρέψτε ξανά στο τέλος: ένα θετικό αποτέλεσμα είναι AD. ένα αποτέλεσμα 0 ή μικρότερο είναι (1 − n) BC.

#	Τι καθορίζει	Αρχή	Λειτουργία	Χρόνια	Αποτέλ εσμα	Διαβάζε ται ως	Κανόνας
1	Ισραήλ: η αρχική ποινή λήγει	701 π.Χ. + 390	390	-310	311 π.Χ.	Ιεζεκιήλ 4:5 — 390 ημέρες, μια ημέρα για ένα χρόνο (Ιεζεκιήλ 4:6).	
2	Ισραήλ: η ποινή πολλαπλασιασμένη επί επτά	701 π.Χ. + (390 x 7)	2730	2030	2030 μ.Χ.	Λευιτικό 26:18,21,24,28 — «επτά φορές περισσότερο». Υπηρέτησε μπροστά από την πολιορκία, η οποία για τον Ισραήλ ανοίγει τη θητεία του (αριστερή πλευρά του Ιεζεκιήλ). Βλέπε Κεφάλαιο 7.	
3	Ιούδας: η αρχική ποινή λήγει	30 μ.Χ. + 40	40	70	70 μ.Χ.	Ιεζεκιήλ 4:6 — 40 ημέρες, κάθε μέρα για	

							ένα χρόνο. Σταύρωση στην πολιορκία της Ιερουσαλήμ.
4	Ιούδας: πρώτος πολλαπλασιασμ ός	70	70 μ.Χ. + (40 x 7)	280	350	350 μ.Χ.	Λευιτικό 26 — πρώτη κλιμάκωση. $40 \times 7 = 280$, εξυπηρετήθηκαν προς τα εμπρός από την πολιορκία του 70 μ.Χ.
5	Ιούδας: δεύτερος πολλαπλασιασμ ός	70	70 μ.Χ. + (40 x 7 x 7)	1960	2030	2030 μ.Χ.	Λευιτικό 26 — δεύτερη κλιμάκωση. $40 \times 7^2 = 1960$. ΟΧΙ '280 x 7' — Το τετράγωνο του επτά είναι το πόντο. Σερβίρεται προς τα εμπρός από την πολιορκία, η οποία
#	Τι καθορίζει	Αρχή	Λειτουργία	Χρόνια	Αποτελεί ως εσμα	Διαβάζε	Κανόνας
							γιατί ο Ιούδας ΚΛΕΙΝΕΙ τη θητεία του (τη δεξιά πλευρά του Ιεζεκιήλ). Βλέπε Κεφάλαιο 7.
6	Σταύρωση 2000 χρόνια (40 Ιωβηλαία)	+30	30 μ.Χ. + 2000	2000	2030	2030 μ.Χ.	Ωσηέ 6:2· 2 Πέτρου 3:8. Σαράντα Ιωβηλαία των 50 ετών.
7	Η γενιά από την Ιερουσαλήμ αποκατεστημέ νη	από 1950	1950 + 80	80	2030	2030 μ.Χ.	Ψαλμός 90:10 (80 χρόνια) Ματθαίος 24:34. Κνεσέτ ψηφοφορία της 23ης Ιανουαρίου 1950, 60 προς 2.
8	Δανιήλ 9: οι πρώτες επτά εβδομάδες	9: -457	458 π.Χ. + 49	49	-408	409 π.Χ.	Δανιήλ 9:25 — 7 εβδομάδες ετών.
9	Δανιήλ εξήντα εννέα εβδομάδες μέχρι τον Μεσσία	9: -457	458 π.Χ. + 483	483	26	26 μ.Χ.	Δανιήλ 9:25 — $(7 + 62) \times 7 = 483$ χρόνια.

10	Ισραήλ αναγεννημένο + μια γενιά (η αντίρρηση)	1948	1948 + 80	80	2028	2028 μ.Χ.	Παρουσιάζεται σκόπιμα. Το 1948 ΔΕΝ δίνει το 2030 — γι' αυτό και το βιβλίο χρησιμοποιεί το 1950 αποκατάσταση της πόλης.
----	--	------	-----------	----	------	--------------	--

Παράρτημα Γ — Η Ημέρα Μετράει

Όλες οι μετρήσεις **περιλαμβάνουν και τα δύο τελικά σημεία** : η ημέρα 1 είναι η ημερομηνία έναρξης. Για να τις αναπαράγετε στο timeanddate.com, επιλέξτε *Συμπερίληψη ημερομηνίας λήξης στον υπολογισμό* — κάθε μέτρηση, κάθε φορά.

Κόμης	Γραφή	Από	Έναρξη είναι	Να	Το τέλος είναι	Εβραϊκά (τέλος)
1290	Δανιήλ 12:11	28 Μαρ 2027	Πρωτογενείς καρποί — το βδέλυγμα της ερήμωσης	7 Οκτ 2030	Γιομ Κιπούρ — 10 Τισρί	Τισρέι 10, 5791
30	2 Θεσ. 2:3	28 Μαρ 2027	Η Αποστασία ξεκινά	26 Απρ 2027	Η Αποστασία τελειώνει	Νισάν 19, 5787
1260	Αποκ. 11:3 12:6	27 Απρ 2027	Τελευταίες Βροχές — τελευταία ημέρα του 2ου Αζύμου Άρτου	7 Οκτ 2030	Γιομ Κιπούρ — 10 Τισρί	Τισρέι 10, 5791
1250	Ματθαίος 24:22	27 Απρ 2027	Τελευταίες Βροχές — οι ενδυναμωμένοι μάρτυρες	27 Σεπ 2030	Γιομ Τερουά — οι ημέρες συντομεύονται κατά δέκα	Ελούλ 29, 5790
Κόμης	Γραφή	Από	Έναρξη είναι	Να	Το τέλος είναι	Εβραϊκά (τέλος)
1335	Δανιήλ 12:12	27 Απρ 2027	Τελευταίες Βροχές «ευλογημένος είναι αυτός» ποιος περιμένει	21 Δεκ 2030	Χανουκά — 25 Κισλέβ, ο Ναός επανακαθιερώθηκε	Κισλέβ 25, 5791
2558	Σημάδι	7 Οκτ 2023	Επίθεση της Χαμάς Σεμίνι Ατσερέτ	7 Οκτ 2030	Γιομ Κιπούρ επτά χρόνια μέχρι την ημέρα	Τισρέι 10, 5791

157	Αποκ. 9:5	24 Απρ 2030	21 Νισάν (ραβινικό) — οι ποιnés λήγουν· πέντε μήνες αρχίζω	27 Σεπ 2030	Γιομ Τερουά η πόρτα κλείνει	Ελούλ 29, 5790
-----	-----------	----------------	---	----------------	--------------------------------	-------------------

Παράγεται: $1290 - 1260 = 30$, και οι δύο άγκυρες έχουν διαφορά 30 ημερών. $1260 - 1250 = 10$, και το Γιομ Τερουά και το Γιομ Κιπούρ έχουν διαφορά 10 ημερών. Καμία από τις δύο σχέσεις δεν σχεδιάστηκε στο. Βλέπε Κεφάλαιο 12.

Παράρτημα Δ — Εορτολόγιο 2025–2030, Και οι δύο Απολογισμοί

Οι ημερομηνίες παρατήρησης είναι το δημοσιευμένο ημερολόγιο του Έργου Messiah 2030 (ισημερία συν σεληνιακή σύνοδος, ώρα Ιερουσαλήμ). Οι ραβινικές ημερομηνίες υπολογίστηκαν εδώ. Όλες οι ημερομηνίες είναι η ημερομηνία **της ημέρας**. Κάθε γιορτή ξεκινά με τη δύση του ηλίου το προηγούμενο βράδυ. Βλέπε Κεφάλαια 2 και 14.

Ετος	Γιορτή	Παρατηρητικός	Ραββινικός	Χάσμα
2025	Πάσχα (14ος, 1ος μήνας)	12 Απρ 2025	12 Απρ 2025	την ίδια μέρα
2025	Έναρξη άζυμου άρτου (15η)	13 Απρ 2025	13 Απρ 2025	την ίδια μέρα
2025	Πρωτογενείς καρποί	20 Απρ 2025	—	δ/υ
2025	Σαβούοτ / Εβδομάδες	9 Ιουνίου 2025	—	δ/υ
2025	Yom Teruah / Τρομπέτες (1 Tishri)	22 Σεπ 2025	23 Σεπ 2025	1 ημέρα
2025	Γιομ Κιπούρ / Εξιλέωση (10 Tishri)	1 Οκτ 2025	2 Οκτ 2025	1 ημέρα
2025	Έναρξη του Σουκότ / Σκηνής	6 Οκτ 2025	7 Οκτ 2025	1 ημέρα
2026	Πάσχα (14ος, 1ος μήνας)	2 Απρ 2026	1 Απριλίου 2026	1 ημέρα
2026	Έναρξη άζυμου άρτου (15η)	3 Απρ 2026	2 Απρ 2026	1 ημέρα
2026	Πρωτογενείς καρποί	5 Απρ 2026	—	δ/υ
2026	Σαβούοτ / Εβδομάδες	25 Μαΐου 2026	—	δ/υ
2026	Yom Teruah / Τρομπέτες (1 Tishri)	13 Σεπ 2026	12 Σεπ 2026	1 ημέρα
2026	Γιομ Κιπούρ / Εξιλέωση (10 Tishri)	22 Σεπ 2026	21 Σεπ 2026	1

2026	Έναρξη του Σουκότ / Σκηνής	27 Σεπ 2026	26 Σεπ 2026	1 ημέρα
2027	Πάσχα (14ος, 1ος μήνας)	22 Μαρ 2027	21 Απρ 2027	30 ημέρες
2027	Έναρξη άζυμου άρτου (15η)	23 Μαρ 2027	22 Απρ 2027	30 ημέρες
Ετος	Γιορτή	Παρατηρητικός	Ραββινικός	Χάσμα
2027	Πρωτογενείς καρποί	28 Μαρ 2027	—	δ/υ
2027	Δεύτερο Πάσχα (14ος, 2ος μήνας)	20 Απρ 2027	21 Μαΐου 2027	31 ημέρες
2027	2ο Άζυμο ΤΕΛΟΣ (21ο)	27 Απρ 2027	28 Μαΐου 2027	31 ημέρες
2027	Σαβούοτ / Εβδομάδες	17 Μαΐου 2027	—	δ/υ
2027	Yom Teruah / Τρομπέτες (1 Tishri)	1 Σεπτεμβρίου 2027	2 Οκτ 2027	31 ημέρες
2027	Γιομ Κιπούρ / Εξιλέωση (10 Tishri)	10 Σεπ 2027	11 Οκτ 2027	31 ημέρες
2027	Έναρξη του Σουκότ / Σκηνής	15 Σεπ 2027	16 Οκτ 2027	31 ημέρες
2028	Πάσχα (14ος, 1ος μήνας)	9 Απρ 2028	10 Απρ 2028	1 ημέρα
2028	Έναρξη άζυμου άρτου (15η)	10 Απρ 2028	11 Απρ 2028	1 ημέρα
2028	Πρωτογενείς καρποί	15 Απρ 2028	—	δ/υ
2028	Σαβούοτ / Εβδομάδες	4 Ιουνίου 2028	—	δ/υ
2028	Yom Teruah / Τρομπέτες (1 Tishri)	19 Σεπ 2028	21 Σεπ 2028	2 ημέρες
2028	Γιομ Κιπούρ / Εξιλέωση (10 Tishri)	28 Σεπ 2028	30 Σεπ 2028	2 ημέρες
2028	Έναρξη του Σουκότ / Σκηνής	3 Οκτ 2028	5 Οκτ 2028	2 ημέρες
2029	Πάσχα (14ος, 1ος μήνας)	28 Μαρ 2029	30 Μαρ 2029	2 ημέρες
2029	Έναρξη άζυμου άρτου (15η)	29 Μαρ 2029	31 Μαρ 2029	2 ημέρες
2029	Πρωτογενείς καρποί	1 Απριλίου 2029	—	δ/υ
2029	Σαβούοτ / Εβδομάδες	21 Μαΐου 2029	—	δ/υ
2029	Yom Teruah / Τρομπέτες (1 Tishri)	9 Σεπ 2029	10 Σεπ 2029	1 ημέρα
2029	Γιομ Κιπούρ / Εξιλέωση (10 Tishri)	18 Σεπ 2029	19 Σεπ 2029	1 ημέρα
2029	Έναρξη του Σουκότ / Σκηνής	23 Σεπ 2029	24 Σεπ 2029	1 ημέρα
2030	Πάσχα (14ος, 1ος μήνας)	16 Απρ 2030	17 Απρ 2030	1 ημέρα

2030	Έναρξη άζυμου άρτου (15η)	17 Απρ 2030	18 Απρ 2030	1 ημέρα
2030	Άζυμο ψωμί ΤΕΛΟΣ (21η)	23 Απρ 2030	24 Απρ 2030	1 ημέρα
2030	Πρωτογενείς καρποί	21 Απρ 2030	—	δ/υ
2030	Σαβούοτ / Εβδομάδες	10 Ιουνίου 2030	—	δ/υ
2030	Yom Teruah / Τρομπέτες (1 Tishri)	28 Σεπ 2030	28 Σεπ 2030	την ίδια μέρα
2030	Γιομ Κιπούρ / Εξιλέωση (10 Tishri)	7 Οκτ 2030	7 Οκτ 2030	την ίδια μέρα
2030	Έναρξη του Σουκότ / Σκηνής	12 Οκτ 2030	12 Οκτ 2030	την ίδια μέρα
2030	Χανουκά 8η ημέρα (λήγει το 1335)	21 Δεκ 2030	21 Δεκ 2030	την ίδια μέρα

Παράρτημα Ε — Σημειώσεις Χρονολογίας

Κάθε παρουσιαστής στον οποίο μπορεί να επιτεθεί ένας κριτικός, με το επιστημονικό εύρος και τον λόγο της επιλογής που έκανε.

Η αποτυχημένη πολιορκία του Σενναχειρείμ — αυτό το βιβλίο χρησιμοποιεί το 701 π.Χ. Εναλλακτικές: Αδιαμφισβήτητη.

Διορθώθηκε από τον ασσυριακό ομώνυμο κανόνα, το Πρίσμα του Σενναχειρείμ και τα Βασιλέων 2 18-19. Η πολιορκία της Ιερουσαλήμ απέτυχε: Τα ίδια τα χρονικά της Ασσυρίας αναφέρουν ότι ο Εζεκίας κλείστηκε «σαν πουλί σε κλουβί», αλλά ποτέ δεν ισχυρίζονται ότι η πόλη έπεσε.

ΣΤΕΡΕΑ. Μια μειοψηφία (Shea) προτείνει μια δεύτερη εκστρατεία περίπου 688-686 π.Χ. η πλειοψηφία διοργανώνει μία εκστρατεία το 701.

Πτώση της Σαμάρειας — αυτό το βιβλίο χρησιμοποιεί το 722 π.Χ. (μόνο συμφραζόμενα) . Εναλλακτικές: 720 π.Χ. (Σαργών Β΄).

Το εδάφιο 2 Βασιλέων 17:5-6 και οι βαβυλωνιακές πηγές αποδίδουν τον Σαλμανασάρ Ε΄, του οποίου η τριετής πολιορκία τερματίζεται περ. 722. Ο Σαργών Β΄ διεκδικεί προσωπικά εύσημα· οι μελετητές χρονολογούν την κατάκτηση ή την καταστολή μιας εξέγερσης από μέρους του στο 720.

Δεν χρησιμοποιείται σε κανέναν υπολογισμό. Παρατίθεται ώστε κανείς να μην υποθέσει ότι βασίστηκε σε αυτό σιωπηλά. Βλέπε Κεφάλαιο 6.

Διάταγμα του Αρταξέρξη προς τον Έσδρα — αυτό το βιβλίο χρησιμοποιεί το 458 π.Χ. Εναλλακτικές: 457 π.Χ.

Το 458 π.Χ. ακολουθεί την περσική βασιλική μέτρηση που δεν βασίζεται στο έτος αναρρίχησης και βασίζεται στο Νισάν από την αναρρίχηση του 465/464 π.Χ. Το 457 π.Χ. ακολουθεί την αναρρίχηση του έτους αναρρίχησης συν το εβραϊκό πολιτικό ημερολόγιο Τισρί και την ~7μηνη μεσοβασιλεία του Αρτάβανου. Και τα δύο είναι δικαιολογημένα.

Αυτό το βιβλίο χρησιμοποιεί το 458 π.Χ. Όποιος υπολογίζει από το 457 π.Χ. θα βρει κάθε ημερομηνία στο Δανιήλ 9 ένα χρόνο αργότερα, και το επιχείρημα του Κεφαλαίου 8 επιβιώνει από αυτή την αλλαγή αμετάβλητη.

15ο έτος του Τιβέριου — αυτό το βιβλίο χρησιμοποιεί το 26 μ.Χ. Εναλλακτικές: 27 μ.Χ. · 28/29 μ.Χ.

Η πλειοψηφική καταμέτρηση μετράει από τον θάνατο του Αυγούστου (19 Αυγούστου 14 μ.Χ.) και αποδίδει τα τέλη του 28 μ.Χ. / αρχές του 29. Η καταμέτρηση της συν-αντιβασιλείας υπολογίζεται από την ισότιμη επαρχιακή εξουσία του Τιβέριου περ. 11-13 μ.Χ. και αποδίδει 26-27 μ.Χ.

Ο πιο αδύναμος ιστορικός κρίκος στην αλυσίδα. Αυτό το βιβλίο χρησιμοποιεί την υπόθεση της συν-αντιβασιλείας των μειοψηφιών, και τα κεφάλαια 7 και 8 το αναφέρουν αντί να παρουσιάζουν το 26 μ.Χ. ως αδιαμφισβήτητο.

Σταύρωση — αυτό το βιβλίο χρησιμοποιεί την ημερομηνία 5 Απριλίου 30 μ.Χ.
Εναλλακτικές: 33 μ.Χ. · 31 μ.Χ.

Πάσχα, 14 Νισάν. Απαιτεί το βάπτισμα του 26 μ.Χ. συν μια διακονία 3,5 ετών
(τέσσερα Πάσχα: Ιωάν. 2:13, 5:1, 6:4, 11:55).

*Στερεό δεδομένου του 26 μ.Χ. — αλλά εμπίπτει στην παραπάνω εκτίμηση του Τιβέριου
και όχι ανεξάρτητα από αυτήν.*

Η πολιορκία της Ιερουσαλήμ ξεκινά — αυτό το βιβλίο χρησιμοποιεί το Πάσχα
του 70 μ.Χ. Εναλλακτικές λύσεις: —.

Ιώσηπος: Οι δυνάμεις του Τίτου χρησιμοποίησαν τα πλήθη του Πάσχα για να
πλησιάσουν τα τείχη στις 14 Νισάν, περίπου στα μέσα Απριλίου του 70 μ.Χ.

*Στερεό, και αυτή είναι η σωστή άγκυρα για την καταμέτρηση από Πάσχα σε Πάσχα.
Δείτε το Κεφάλαιο 10.*

Καταστροφή ναού — αυτό το βιβλίο χρησιμοποιεί τον χρόνο 9-10 π.Χ., 70 μ.Χ.
Εναλλακτικές: ~4 Αυγούστου 70 μ.Χ.

Ο Ιώσηπος λέει 10 Αν; Το Mishnah Ta'anit 4:6 λέει 9 Αν. Περίπου 3,5 μήνες μετά
την έναρξη της πολιορκίας.

Στερεό, και η διάκριση έχει σημασία. Το προηγούμενο βιβλίο μου έλεγε ότι ο Ναός καταστράφηκε το Πάσχα. Δεν καταστράφηκε — η πολιορκία ξεκίνησε το Πάσχα και ο Ναός κήκε περίπου τρεισήμισι μήνες αργότερα. Το διορθωμένο γεγονός είναι αυτό που πραγματικά χρειάζεται το ρολόι του Ιούδα.

311 π.Χ. — αυτό το βιβλίο χρησιμοποιεί το 390 π.Χ. του Ισραήλ . Εναλλακτικές λύσεις: —.

Η άνοιξη του 311 π.Χ. είναι η εποχή της Σελευκιδικής Εποχής (1 Νισάν = 3 Απριλίου 311 π.Χ.), η οποία αργότερα υιοθετήθηκε από τους Εβραίους ως η Μινυανική Εποχή, η «Εποχή των Συμβολαίων» που χρησιμοποιείται στην Α΄ Μακκαβαίων και σε εβραϊκά νομικά έγγραφα για πάνω από μια χιλιετία.

Δεν σημειώθηκε καμία κατάκτηση, μάχη ή αλλαγή εξουσίας στην Ιουδαία το 311 π.Χ. Η σημασία είναι μόνο ημερολογιακή, και το Κεφάλαιο 6 το αναφέρει. Η απλή εκδοχή εξακολουθεί να είναι εντυπωσιακή.

350 μ.Χ. — αυτό το βιβλίο χρησιμοποιεί το πρώτο x7 του Ιούδα που λήγει . Εναλλακτικές: 351-352 μ.Χ.

Η εβραϊκή εξέγερση εναντίον του Κωνσταντίου Γάλλου χρονολογείται μεταξύ 351-352, όχι 350. Ο Γάλλος έγινε Καίσαρας τον Μάρτιο του 351. Ο Ουρσικίνος ισοπέδωσε τη Διοκαισάρεια (Σεπφόρη) και κατέστρεψε την Τιβεριάδα και τη Λύδδα.

Δίπλα, όχι ακριβώς. Δεν υπάρχει τίποτα συγκεκριμένο που να μαρτυρείται στο ίδιο το 350 μ.Χ. και η αριθμητική δεν εξαρτάται από οτιδήποτε έχει συμβεί εκείνο το έτος. Βλέπε Κεφάλαιο 7.

Η Κνεσέτ ανακηρύσσει την Ιερουσαλήμ πρωτεύουσα — αυτό το βιβλίο χρησιμοποιεί την ημερομηνία 23 Ιανουαρίου 1950. Εναλλακτικές: Μετεγκατάσταση Δεκεμβρίου 1949.

Επαληθεύτηκε: η ψηφοφορία ήταν 60 έναντι 2 στις 23 Ιανουαρίου 1950. Ο Μπεν Γκουριόν είχε ανακοινώσει τη μεταφορά στην Κνεσέτ στις 5 και 13 Δεκεμβρίου 1949, μετά την ψηφοφορία του ΟΗΕ στις 9 Δεκεμβρίου για τη διεθνοποίηση της πόλης.

Στερεό. Η αντίρρηση του 1948 — $1948 + 80 = 2028$ — τίθεται και απαντάται στο Κεφάλαιο 9, όπου εκτυπώνεται το πλήρες πλέγμα των εύλογων συνδυασμών.

Επίθεση της Χαμάς — αυτό το βιβλίο χρησιμοποιεί την ημερομηνία 7 Οκτωβρίου 2023. Εναλλακτικές: —.

Σάββατο 7 Οκτωβρίου 2023, Shemini Atzeret. Ακριβώς επτά χρόνια πριν από τις 7 Οκτωβρίου 2030.

Στερεός.